

Cô Nàng Tốt Bụng

Contents

Cô Nàng Tốt Bụng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	16
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	39
14. Chương 14	43
15. Chương 15	48
16. Chương 16	54
17. Chương 17	62
18. Chương 18	66
19. Chương 19	69
20. Chương 20	72
21. Chương 21	76
22. Chương 22	79
23. Chương 23	84
24. Chương 24	86
25. Chương Ngoại Truyện 1 : Kế Hoạch Của Nhóc Hoàng	88
26. Chương Ngoại Truyện 2 : Kế Hoạch Theo Dõi Ông Xã	89

Cô Nàng Tốt Bụng

Giới thiệu

Hiền, nhân viên kế toán lương, gia đình chán ghét, không bạn bè, không người yêu. Nhưng lòng tốt c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-tot-bung>

1. Chương 1

Trong quán bar Lush, phong cách hiện đại thu hút không biết bao nhiêu khách, cả người Việt nam lẫn nước ngoài, có hai người đàn ông rất bắt mắt ngồi tại góc sâu nhất trong bar. Họ ngồi đó im lặng uống từ rất sớm nhưng hình như mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng không ai nói với ai câu nào. Mãi gần đến khi quán bar sắp đóng cửa thì người ta mới nghe được âm thanh từ bàn đó vọng ra.

“ Chó chết” chiếc ly vỡ trên mặt sàn khiến mấy bàn

“Mày bình tĩnh đi, chuyện đâu còn có đó mà, làm quái gì mà phải rồ lên thế” Dũng an ủi thẳng bạn thân từ nhỏ, không quên ngoắc tay thẳng nhóc pha chế “ cho ly khác”.

“Bảy năm rồi, hết hy vọng rồi” Nguyễn chán nản vò cái đầu rối mù của mình.

“Mày vẫn uống thuốc đầy đủ chứ?” Dũng thở dài nhìn thẳng bạn nổi khổ với ánh mắt thông cảm.

“Mày cắt cái ánh mắt thương hại ngay đi” Nguyễn kiên nhẫn hét to, hắn ghét nhất cái ánh mắt thương hại đó. Tiếng hét của hắn lại thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt gần bàn. “ Nhìn cái gì? Tao chọc hết mấy cặp mắt đó đi bây giờ” Hắn ném cái ly trên bàn. Không ai dám nhìn tiếp, một số người sợ quá đành đứng dậy kéo nhau ra về. Ai mà không biết hắn là ai? Một thiếu gia ăn chơi có tiếng và cực kỳ hung ác của cái đất Sài Thành này. Mặc dù cái quán bar này chuyên dành cho các cậu ấm cô chiêu nhưng không ai có đủ cái dũng khí chọc vào Nguyễn thiếu gia của tập đoàn Kiều Hoa cả.

“ Bác sĩ nói sao?” thẳng bạn thân vẫn kiên nhẫn nhìn hắn.

“Bó tay, ha ha...”giọng hắn chua xót, kèm theo nụ cười lạnh khiến quán bar im phăng phắc. “ Giờ tao làm thế nào bây giờ? Thật khôn nạn”hắn mất kiểm chế, khiến giọng hắn trở lên trầm hơn nhiều.

“ Tao nghe nói ở Hà Nội có ông thầy giỏi lắm, mày muốn tao tìm cho không?” Với nỗi khổ của thẳng bạn thân, Dũng không làm cách nào an ủi hắn. Nếu hắn rơi vào tình cảnh này, hắn không dám chắc mình sẽ ra sao.

“Tao muốn ở lại một mình, giải tán hết đi” Hắn nhẹ nhàng nói, nhưng giọng nói đó khiến người ta không lạnh mà run. Dũng ra hiệu không đầy mười phút, quán bar chỉ còn lại Nguyễn với ba chai XO trên bàn. Hắn cứ uống mãi không thôi, hắn muốn quên đi cái gọi là cuộc đời này. “ Quả báo” hắn làm bầm hai từ này không biết chán.

“ Cô làm cái quái gì thế này? Tại sao hai bản báo cáo này không khớp nhau vậy hả?” tiếng giấy bay vèo trên mặt đất .

“Em xin lỗi, em sẽ chỉnh lại ngay thôi” Hiền mặt đỏ bừng hai tay nắm chặt.

“Chỉnh lại, cô chỉnh lần thứ bao nhiêu rồi, cô không làm được thì biến cho tôi nhờ” Tiếng gầm lớn của quản lý Thư khiến Hiền liên tưởng đến một con cạp cái siêu khỏe. Nếu như quản lý Thư mà bị nhốt trong thảo cầm viên thì đảm bảo khối du khách đến xem. Tưởng tượng đến cảnh đó, Hiền đột nhiên mỉm cười.

“Cô cười cái gì? ở đâu ra cái loại nhân viên không biết nhục, sếp chửi mà vẫn cười được” quản lý Thư hét kiên nhẫn gầm lớn.

“Em xin lỗi, em nhớ tới con hổ hôm qua em nhìn thấy trong thảo cầm viên” Hiền vô tư nói, nó hoàn toàn quên tình hình hiện tại. Đó chính là tính cách của nó, quên rất nhanh, lại thích liên tưởng mộng mị.

“ Cô cút ra ngoài cho tôi, hôm nay cô không làm xong, đừng về” quản lý Thư mất bình tĩnh chỉ tay đuổi thẳng người vô sỉ ra khỏi phòng,

“Dạ, cảm ơn chị” Hiền vui vẻ đi ra khỏi phòng, không quên cười một cái thật đẹp với quản lý Thư.

“Trời !có ai giải thích cho tôi cái loại tình huống gì đây không hả trời?”Quản lý Thư vỗ ngực bồm bộp không quên với tay lấy vài viên thuốc trợ tim. Ba tháng nay cô không biết mình đã uống biết bao nhiêu là thuốc trợ tim vì cái vị mà giám đốc đặc biệt gửi gắm này. Não của cô ngày nào cũng hoạt động hết công suất vì kết quả của bạn ấy, nhân viên dày kinh nghiệm. Mà cô không hiểu tại sao cái cô nhân viên này lại trụ được ở công ty cũ tới năm năm, tới khi nó phá sản mới chuyển ra ngoài làm. Chắc là do cô kế toán này thông minh quá dẫn đến công ty kia liên đóng cửa. Hải lòng với phán đoán của mình, cô thở dài và bắt đầu làm việc mà không biết phía ngoài cánh cửa là một nhân viên rất vô tư mỉm cười ngồi vào bàn làm việc.

“ Lại bị quản lý mắng phải không” Kế toán lương- Ngọc lên tiếng trêu Hiền.

“Hi, mắng gì chứ, chị ấy chỉ nói hơi to một tí thôi mà” Hiền thoải mái trả lời. Hai mươi chín năm cuộc đời nó, bị mắng chửi là chuyện không thể thiếu, đó là gia vị trong cuộc đời vô nghĩa của nó. Bản thân nó biết mình không thông minh hay tài giỏi như người khác, nên nó đã học cách chấp nhận.

Nó sinh ra trong một gia đình gồm có năm anh chị em, Nó là thứ ba, còn có một người em song sinh với nó tên Hoa. Bố mẹ nó buôn bán nhỏ nên điều kiện kinh tế thuộc loại đủ sống, không thừa không thiếu. Có lẽ do gia đình nó quá đông nên tình yêu là không công bằng, mà người nhận được ít tình cảm nhất chính là nó, cô gái ngốc nhất và xấu nhất nhà. Từ nhỏ nó không biết mình tại sao lại hay bị la mắng như thế nhưng khi lớn lên nó nhận ra mình thật sự không đáng được yêu quý, học thì dốt, trí nhớ kém, ngoại hình siêu cấp xấu so với những người anh chị em khác. Một lần vô tình, nó bị ốm nên xin phép cô giáo về sớm, vừa về đến nhà thì nó nghe cha mẹ nó cãi nhau um sùm mà nguyên nhân chính là nó, theo như mẹ nó cùng bà nội thì nó là “sao chổi” nên gia đình nó mới liên tục gặp vận xui, mà còn có ông thầy bói vô lương tâm nào đó nói nó sớm muộn gì cũng hại chết người em song sinh, nên tốt hơn hết là tách nó ra khỏi gia đình càng sớm càng tốt. Từ khi nó nghe chuyện đó, nó trở lên ít nói, ít cười, cho tới bây giờ thì việc nó nói chuyện là chỉ khi cần thiết, còn cười thì đặc biệt hiếm hoi.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, nó theo học một khóa học kế toán, sau đó đi làm cho tới nay đã được chín năm. Trải qua ba mối tình thì trong đó có hai mối tình đơn phương, còn lại thì gặp ngay một anh chuyên gia lừa đảo, rất may còn nhận ra sớm. Nó không có bạn bè gì do tính nó trầm quá nên giờ ngoài công việc và một tháng một lần nói chuyện với mẹ nó thì nó không cần phải phí hơi sức nói chuyện với ai cả. Sống mãi thành quen, giờ nó sống như một bóng ma trong cuộc đời số bỏ này. Nhiều khi nó nghĩ nếu dùng một cái nó biến mất thì chắc một năm sau mọi người mới phát hiện ra sự vắng mặt của nó.

[i]

2. Chương 2

Mười một giờ đêm, giờ Hiền lê bước chân mệt mỏi về căn phòng trọ 7 m2 của mình. Đạo này Quản lý Thư đặc biệt yêu mến nó, cho nên cô ta giao cho nó một đồng việc để làm. Dù sao làm việc còn hơn ngồi chơi nên đối với Hiền thì đó lại là cái may mắn, đã ba tuần , ngày nào nó cũng về trễ, bà chủ nhà đã khó chịu

ra mặt, bà ta còn nói bóng gió nó nên biết kiềm chế bản thân nữa chứ. Có trời mới biết người như nó thậm trí còn mèo nhìn thấy còn ghét chứ nói gì bạn trai, nếu thật mà có thì nó cũng mừng. Bố mẹ nó đã bó tay, và đành chấp nhận rằng gia đình họ có một bà cô già. Mà bản thân nó cũng đã suy nghĩ rất kỹ về vấn đề này rồi. Sống một mình có gì không tốt cơ chứ, không ai có cái quyền can thiệp vào cuộc sống của nó.

“ Á ” Hiền nằm như con ếch trên nền si măng “khốn khiếp, đau quá” nó đứng dậy phải tay không quên quay lại đá vài cái vào cái vật chắn ngang giữa đường này “Vô ý thức quá, rác mà quăng lung tung thế này” . Bỗng nhiên cái bao rác phát ra tiếng rên nho nhỏ, khiến Hiền tim đập nhanh, mặt trắng bệch, nó mở điện thoại soi thì hóa ra một người đàn ông.

“Này, này, tỉnh lại, sao lại nằm ở đây” nó ra sức lay, nhưng người đó vẫn nằm im, người hần nồng nặc mùi rượu. Nó bịt mũi lâu lâu” Nếu như chán không muốn sống thì chết đi, đừng có làm ô nhiễm môi trường”. Chán nản, nó lắc đầu, bỏ đi. Nhưng đi được vài bước, lòng chắc chắn của nó lại lên tiếng”nhờ anh ta bị cảm lạnh chết thì làm sao?, sao mi sống ác thế, thấy nào mi phải chịu cảnh một mình”. Lương tâm đã lên tiếng, nó đành quay lại, khẽ lay anh ta tiếp” Nhà anh ở đâu, tôi đưa anh về” Anh ta vẫn nằm im.

“ Á ” Hiền phát hiện trên mặt hần ta toàn máu, may mà anh ta còn thở không thì nó sẽ bị ám ảnh cả đời mất. Kiểm tra vết thương,hóa ra chỉ là mấy vết bầm và một ít máu, không có gì nghiêm trọng. Nó lục tìm ví hay điện thoại của anh ta, nhưng mà không thấy. Nó đoán chắc là bị say rượu gặp cướp nên mới thế thảm như vậy. Nó cố gắng hết sức đưa anh ta về phòng mình, giúp anh ta lau mặt, uống nước chanh và thay bộ quần áo dơ ra, nhân tiện giặt giúp anh ta, may mà anh ta còn mặc quần đùi. Anh chàng này bị đánh sưng hết cả mặt mày, nhìn không rõ, nó chỉ thấy cái mũi của hần thật cao và thẳng. Đành ngậm ngùi dành chiếc nệm duy nhất cho anh ta, nó nằm ké một bên. Đang lưu thi u ngủ thì anh ta la hét, khiến nó tỉnh lại, nó ra sức nhéo vào mặt anh ta mà chửi” cái đồ bợ rượu”, nhưng chợt thấy tay mình nóng quá, nó phát hiện anh ta bị sốt, đành ngồi dậy đi lấy thuốc hạ sốt và ngồi thay khăn ướt cho anh ta cả đêm. Nó thật hối hận tại sao mình lại yêu đuối như thế không biết nữa.

“Sao lại nóng thế này cơ chứ, chị Thu mở máy lạnh cho em” Nguyễn hét lên, nhưng mãi chẳng mát.

“Đi đâu rồi chứ” Nguyễn lâu lâu mở mắt ra, đập vào mắt anh là một không gian nhỏ như cái toa lét nhà anh. Ngồi bật dậy, Nguyễn xoa xoa cặp mắt, nhéo mình một cái xem có phải mình mơ không. Nhưng quả thực không phải. Ngồi yên vài phút hần nhớ lại chuyện tối qua,hình như hần say rượu, hình như không bắt được taxi, hình như bị đánh và sau đó thì hần không nhớ nổi nữa. Nhìn cái bàn học nhỏ màu nâu cũ kỹ bên cạnh, Nguyễn thấy một tô cháo trắng cùng một tờ giấy nhỏ

“Chán sống thì tự vẫn đi, đừng làm khổ người khác. Ăn cháo rồi đi nhanh đi, quần áo anh treo bên ngoài cửa, nhớ khóa cửa để chìa khóa phía dưới chậu hoa ngoài cửa. Cảm ơn. Không hẹn gặp lại”.

Trời! hần không thể tin lại có loại người này, giúp hần rồi còn chửi hần nữa. Nhìn lại bát cháo đậu, hình như vẫn còn nóng, cả ngày hôm qua hần chưa ăn gì nên giờ này bụng réo ầm ĩ. Mùi vị không tệ, chủ nhân nơi đây nấu ăn thật khá, nhưng nhìn khắp căn phòng hần cũng không tìm thấy tấm hình của ai, tiếc là hần không có cơ hội nhìn người chửi hần rồi.

“Trời cái giống gì đây hả trời” Hần lay hoay mãi mà không sao khóa được cửa. Thật đúng là nóng hết cả người vì cái khóa cũ rĩ này.

“Lần này mà không được thì tao kệ xác mày” hần vừa gầm gừ thì “tách” đã khóa được, hần thở phào nhìn cái khóa. Hần khoái chí cười vang lên, đã lâu lắm rồi hần chưa có cảm giác thành tựu như hôm nay có lẽ vì mọi việc với hần quá dễ dàng, chỉ cần hần muốn, hần sẽ có. Đó là ưu điểm duy nhất của những người giàu có.

“ Mày làm sao thế? Sao mặt mũi lại ghê thế này?” Dưng ra sức lắc khuôn mặt bạn. Sưng hết cả lên, nhìn không ra người.

“ Bị cướp” Nguyễn đơn giản trả lời.

“ Thấy nào tối qua, tao gọi mày mãi không được, mày ở đâu? Mà mày có bị làm sao không? Mặt mày tái nhợt kia, đi bác sĩ chưa?”

“Đừng hỏi nữa, tao mệt muốn nghỉ ngơi. Mày lượn đi” Nguyễn gắt lên.

“ Chiều mày còn đi Pháp đấy, đừng ngủ quá quên mất, chiều tao ghé đón”

“Biết” Nguyễn nằm dài trên giường, đầu hắn không thể nào không nghĩ tới câu nói”Chán sống thì tự vẫn đi” của người giúp hắn đêm qua. Giờ hắn không biết mình sống vì mục đích gì nữa? Tiền cũng chẳng biết tiêu chỗ nào nữa. Nếu không vướng bận bố mẹ , có khi chết cũng không phải là lựa chọn tồi. Năm nay hắn đã 32 tuổi,một người đàn ông anh tuấn giàu có nhưng từ bảy năm trước anh mắc bệnh bất lực. Nguyên nhân là do hôm đó là sinh nhật hắn, hắn tổ chức ngay trong quán bar nổi tiếng, sau khi mọi người ăn uống lo say, lại rủ nhau đi về nhà hắn nhậu tiếp, thế là một nhóm gồm hơn hai mươi người, trong đó có khoảng tám hay chín người con gái. Khi về nhà, hắn bày ra rất nhiều loại rượu quý, mọi người dần say hết thì có một người bạn hắn mới từ Trung Quốc về gợi ý mọi người thử thuốc lắc hắn mới mua. Do rượu đã ngấm, cùng với âm nhạc âm ỉ từ bộ dàn siêu đắt của hắn khiến mọi người đều đồng ý. Không ngờ sáng hôm sau, sau khi hắn tỉnh dậy thì hắn chứng kiến một cảnh mà cho tới bây giờ mỗi lần hắn nghĩ đến đều là rợn tóc gáy, nổi da gà. Tất cả bạn hắn bao gồm hắn đều trần như nhộng, có vài người nam và nữ ôm nhau, thậm chí có một cặp vẫn giữ nguyên tư thế nguyên thủy nhất. Thế là sau màn này, hắn phát hiện hắn bất lực. Thời gian đầu hắn còn nghĩ là do hắn bị sốc thôi, theo thời gian mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Nhưng hắn không ngờ rằng sinh nhật đó đã kết thúc những tháng ngày ăn chơi đàng điếm của mình.

Bao nhiêu thuốc thang nhưng vẫn vô phương. Có lẽ ông trời trừng phạt hắn vì sống buông thả từ hồi mười bảy tuổi. Lúc đó hắn ăn chơi xa đọa, thay người yêu như thay áo. Trong vài năm hắn thậm trí không biết mình có bao nhiêu cô bạn bạn gái, mặt họ thế nào hắn cũng không nhớ nổi. Bố mẹ hắn biết chuyện đã mời biết bao bác sĩ nổi tiếng trên thế giới nhưng vẫn bó tay. Bảy năm nay ngoài kiếm tiền, uống rượu, thì thời gian còn lại là đi chơi. Nhưng nó có ý nghĩa gì khi mà hắn bất lực. Đó là lý do hắn càng ngày càng trở lên tàn bạo, trong thương trường hắn nổi danh là người đàn ông vô tình tàn nhẫn. Thò tay lấy ra tờ giấy của ân nhân hắn lẩm bẩm”sao lại cứu tôi, cứ để cho tôi chết đi có phải hay không?”.

3. Chương 3

Nó vừa đến công ty thì đã thấy mọi người thì thảo to nhỏ từ ngoài cổng, nó cái gì cũng không giỏi ngoại trừ tai thính và đánh trống lảng. Cái này thì đến nó còn phải tự bái phục mình ấy chứ, mọi người có nói nhỏ cỡ nào, tai nó cũng nghe được hết.

“Hôm nay con trai giám đốc đến công ty làm việc đấy” Cô A

“Thật á? Nghe nói hắn rất là đẹp trai và phong độ” Cô B

“Hình như sống hơn mười năm tại Mỹ” Cô C

“Tôi nghe chị Thư nói hắn còn chưa có bạn gái đâu” Cô D

“ ... ”

“ ... ”

Nó ngồi tính lương, cũng không thể bỏ qua lời bàn tán về con trai chú Hòa-giám đốc. Vậy là lại có thêm người nữa à? “Chán” nó khẽ thở dài ngao ngán. Mỗi lần có thêm thành viên mới thế nào nó cũng có thêm kẻ thù, mà nhất là đối với cái dạng du học gì đó, thì chắc là càng ghét nó mất thôi.

“Chị Hiền, sắp gọi chị” kẻ toán Liên nói mà không quên tặng cho nó cái lườm thân ái. Nó khẽ gạt đầu thẳng tiến lên phòng giám đốc.

“ Cháu vào đi” nó chưa kịp gõ cửa, chú Hòa đã lên tiếng.

“Dạ, chú muốn gặp cháu ạ?” Nó đứng trước mặt giám đốc.

“Ừ, cháu ngồi đi” chú Hòa chỉ ghé đôi diện cho nó, không quên lấy cho nó chai C2,” Cháu đã quen việc chưa?”

“ Dạ ” nó gãi đầu “ cháu hơi kém, nên có thể khiến mọi người phận ý, cháu sợ ảnh hưởng đến người khác”. Nó thật sự giải bày.

“Không sao đâu, có người kiểm tra lại nữa mà” Chú Hòa khẽ vỗ vai động viên nó. Nó cảm thấy thật sự yêu quý ông chú này. Ông đã cho nó một công việc nhàn nhã mà mức lương cũng không tồi. “Chú nghe nói cháu đang tìm phòng trọ à?”.

“ Dạ ” nó hơi bất ngờ, sao ông chú này lại biết nhỉ? Có khi nào kiếp trước ông làm thầy bói không nhỉ? Thật kỳ lạ.

“Cháu thấy lạ là làm chú biết à?” Ông nhìn thấy cái bản mặt ngơ ngác của nó là biết ngay.

“Chú à? Kiếp trước chú làm thầy bói hả?” Nó tròn mắt nhìn ông

Ông cũng đã quen với cách nói chuyện thẳng thắn không đầu không đuôi của nó. Nhưng ông biết nó là một người hoàn toàn lương thiện, nếu không nó sẽ không bỏ nguyên ngày làm việc để đưa mẹ ông- người mất trí nhớ đi tìm nhà. Ông sống đến tuổi này mà chưa gặp người nào tốt như thế, nó cũng không muốn nhận bất cứ đồng tiền đa tạ nào từ gia đình ông. Vì lý do đó ông đã luôn quan tâm giúp đỡ nó, cụ thể như cái công việc này chẳng hạn.

“Chắc vậy” Ông mỉm cười thân ái “ Nhà chú có một dãy trọ gần công ty, cũng may có một phòng trống, nếu cháu không chê cháu có thể dọn đến đó ở”.

“Thôi ạ!, cháu ở một mình cháu cần phòng nhỏ thôi, ở phòng rộng cháu không quen”

“Bây giờ kiếm phòng khó lắm, cháu cứ dọn đến đó ở trước đi, khi nào tìm được phòng mới dọn đi được”

“Nếu thế cháu sẽ trả tiền thuê nhà cho chú ạ”

“Không sao, cháu trả chú tiền bằng tiền phòng cháu đang ở là được” ông biết nếu là miễn phí nó sẽ không nhận tấm lòng này của ông.

“Dạ, thế cũng được, cháu cảm ơn chú nhiều ạ” nó cũng không muốn từ chối dù sao chỉ ngày mai thôi là nó sẽ bị ném ra ngoài đường rồi. Cũng tại cái thằng cha lần trước nó giúp. Chẳng biết sao lúc hấn rời đi lại để cho bà chủ nhà nhìn thấy. Bà ta ghét nhất là dẫn trai về phòng ngủ nên tống cổ nó ra đường. Thật oan uổng cho nó mà. Lần này nó gặp đúng đồ sao chổi rồi.

“Cháu về làm việc đi, chiều chú nói thằng Dương –con trai chú dẫn cháu đến đó”

“Dạ” nó cảm ơn ông rồi lững thững đi ra ngoài. Số phận của nó cũng không tệ lắm thì phải, dù sao cũng vẫn gặp người tốt như chú Hòa.

Buổi chiều nó được mời đến gặp giám đốc kinh doanh. Nó thấy lạ là làm sao nó quen biết cái người phòng khác, nhưng nó cũng không tiện hỏi ai khác vì ánh mắt mọi người nhìn nó đã không khác gì mấy so với chó con nhìn thấy cục xương. Giám đốc kinh doanh là con trai chú Hòa, rất đẹp trai, da trắng như da em bé, môi mỏng, mũi cao, chân mày rậm nhưng ánh mắt hấn cùng với mấy câu siêu ngắn gọn mà hấn nói với nó, nói cho nó biết tên này thuộc bên kẻ thù của nó. Mà ngấm lại cả cái công ty hai trăm nhân viên này có lẽ nó có một đồng minh. Nhưng không sao, đồng minh này ít nhất cũng sẽ theo nó ít nhất vài ba năm nữa.

Nhìn tờ địa chỉ và số phòng trong tờ giấy mà nhóc Dương đưa, nó tìm ra một căn phòng nhỏ khoảng 25 m2, rất sạch sẽ và khá mới. Nó mừng như bắt được vàng, cuối cùng cuộc đời nó cũng có cơ hội sống trong căn phòng mơ ước. Tối đó nó dọn vào nhà mới với hưng phấn tột độ. Rồi sau đó nó tự ăn mừng với hai lon bia. Nó thậm chí cuối cùng nó cũng nhìn thấy tia sáng le lói trong mắt nó.

Sáng hôm sau, nó đi làm muộn do hai lon bia, không biết ma sui quỷ khiến thế nào nó lại gặp ngay nhóc giám đốc kinh doanh trong thang máy. Nó cũng chẳng thêm chào hỏi một tiếng nào. Với nó, nó chỉ chào mỗi quản lý Thư và chú Hòa thôi, còn người khác trong mắt nó chỉ là bụi thôi.

“Này nếu cận thị nặng quá thì đeo kiếng vào nhé” Người nào đó ầm ục nói. Nó kiên trì với khẩu hiệu” im lặng là vàng”

“Này” Nhóc Dương tức tối nói lớn hơn, nhưng đúng lúc thang máy mở ra. Nó đi thẳng ra ngoài, kệ ai đó tức điên nên. Nó thấy rất thỏa mãn” cho đáng đời, ai bảo hôm qua vênh váo với ta, người chỉ là con muỗi thôi”. Nó biết nó có làm gì thì chú Hòa cũng không thêm chấp nó đâu.

Nó vừa vào phòng lại nhận được ngay điện thoại của nhóc Dương kêu lên phòng. “Chắc là nhỏ mọn đây mà” nó lẩm bẩm đi ra phía thang máy trước bao ánh mắt ghen ghét cực độ.

“Đây là cái gì?” Thằng nhóc ngồi oai vệ trên ghế, ném tập bảng lương trước mặt nó.

“Bảng lương” Nó vô tư trả lời, nhưng tâm tư nó đang treo ngược trên cái cà vạt màu đỏ của nhóc Dương. Nhìn thấy ánh mắt nó nhìn chằm chằm ngực mình, nhóc Dương chột dạ.

“Cô nhìn cái gì?”

“Cái cà vạt đó bao nhiêu tiền thế?” nó hỏi luôn. Thằng nhóc bị nó hỏi đến bất ngờ, trợn mắt không trả lời nổi.

“Cô...tôi đang nói chuyện về cái bảng lương mà” Dương bực mình hét lớn.

“Uống cà phê chưa?”

“Này, cô điếc à? Tôi đang hỏi về bảng lương “ Dương đứng dậy hét lớn.

“ Mất hơi kém, nhưng tai thì không vấn đề gì, anh uống cà phê đi, sáng sớm la hét như vậy sẽ rất cổ hống lắm. Tôi sẽ chỉnh lại bảng lương” Nó nhặt mấy tờ giấy trên nền đi thẳng ra cửa. Sau khi nó đóng cửa nó nghe thấy tiếng đổ vỡ. Nó khẽ mỉm cười “Ai cho người dám khinh thường ta”.

Sau khi chỉnh lại bảng lương xong, nó lại tự mình mang lên cho giám đốc Dương. Nhưng chắc vì chuyện hồi sáng nên nó lại được ngồi ngoài đợi với lý do “giám đốc đang có khách”. Thế là nó có cơ hội đánh một giấc ngon lành ngay ngoài ghế sofa. Khi nó tỉnh lại thì nó bắt gặp ngay ánh mắt giận dữ nhìn nó chằm chằm của nhóc Dương. Nó gấp một cái cũng chẳng thêm che miệng rồi đứng dậy đi thẳng vào phòng hẩn.

“Cô dám” Nhóc Dương tức tối đi sau nó.

“Giám đốc Dương, đây là bảng lương sau khi chỉnh lại” Nó tự nhiên đặt trên bàn rồi quay đi.

“Cô đứng lại đó cho tôi” Dương hét lên với nó. Nhìn thấy nó ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, Dương”ai cho cô ngủ ngay trong giờ làm việc?”

“Tôi có sao? Sao tôi không biết nhỉ?” Nó tỏ ra vô tội.

“Rõ ràng tôi bắt tại trận cô còn dám cãi”

“ Tôi chỉ là có thói quen chờ đợi sẽ nhắm mắt thôi, tôi đang tính toán và ghi nhớ lỗi của công việc lần này thôi mà, nhưng tiếc quá vì sắp hết to quá, tôi quên hết rồi” Nó trêu hẩn.

“Cô giỏi lắm” Dương nghiêng răng

“A! cảm ơn nha, chưa ai khen tôi như thế cả”

“Cô...”

“Da sếp như da em bé vậy” nó nói lung tung

“Cô, đi ra ngoài cho tôi” Dương hét kiên nhẫn gào lên.

“Sếp cứ từ từ kiểm tra nhé, hẹn gặp sếp sau” nó bỏ đi.

Dương điên tiết ném hết tập bảng lương lên sàn nhà. Trong 26 năm cuộc đời hẩn, hẩn chưa gặp ai vô liêm sỉ như cô ta, cô ta cạy cô ta là người có ân với bà nội mà dám coi hẩn như rẻ rách. Hẩn ghét nhất là loại người như vậy, nhất định hẩn sẽ có cách trị cô ta. Hẩn thật không hiểu bố hẩn tại sao cứ bắt hẩn quản lý cô ta. Thật là tức chết mà.

4. Chương 4

Ngồi trong văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Kiều Hoa, Nguyễn thờ người ra. Hắn không ngờ sau mười ngày hắn đi công tác về thì ân nhân của hắn chuyển nhà mất dạng. Giờ kiếm đâu ra người mà trả ơn cơ chứ, thật là nhưc đầu. Hắn ghét nhất là mang ơn người khác. Nhưng hỏi chủ nhà thì hắn chỉ biết tên cô là Nguyễn Thu Hiền, 29 tuổi, quê ở Bắc Giang và làm kế toán. Với cái thông tin thế thì biết tìm ở đâu? Biết thế ngay hôm đó hắn nên tìm hiểu thì có phải tốt hơn không? Mà bà chủ nhà còn nói là vì hiểu lầm cô ta dẫn trai về nhà nên mới bị đuổi. Hắn lại càng thấy áy láy.

“Nghĩ gì thế?” Dững tiến vào từ lúc nào hắn cũng không biết.

“Sao lại ghé đây?”

“Ghé rủ mày đi ăn trưa”

“Không có tâm trạng”

“Sao thế?, chuyện này đi không tốt?”

“Mày nghĩ tao là ai?, tao đang suy nghĩ về lời bói của ông thầy tao gặp trên đường phố Pháp”

“Thật? ông nói gì?” Dững tò mò

“Ông nói:cuộc đời tao có một người đàn bà, người khiến tao yêu phát điên” liếc mắt bạn một cái” nhảm hết sức “

“Ha ha ha, mày không tin thì hỏi làm gì?”

“Cái lão đối tác của tao, hắn nói người đó nói trúng lắm, cuộc đời hắn thành cũng do người đó đó” Nguyễn trầm tư.

“Mày tin không?”

“Tao muốn tin, nếu thế thì tao sẽ có hai đứa con”

“Thật? vậy có nghĩa mày sẽ khỏi bệnh, thế sao mày không nói tình hình cho hắn ta nghe”

“Tao nói rồi, hắn chỉ nói: đó là số phận, người đàn bà đó cũng là số phận của tao”

“Thật thú vị” Dững hào hứng “ nếu có chuyện đó thì tốt quá”.

“Mày có tin số phận không?” Nguyễn tò mò

“Chưa tin nhưng không có nghĩa là không tin, tao nghe nhiều người nói tử vi tương đối chính xác”

“Tao hơi sợ, nhờ ông nói sai thì sao?”

“Có hy vọng còn hơn, dù sao cuộc đời mày giờ có gì ngoài tiền chứ? Hồi năm cấp ba, tao có cùng vài người bạn đi kể tử vi ông thầy tử vi đó nói tao số đào hoa nhưng được cái sau này rất yêu vợ.”

“Ừ, nếu tao có khả năng lại, thì tao sẽ chung thủy suốt đời với người đó”Nguyễn thờ.

“Mày nhớ lời này đấy”.

Trong bar Pro, Nguyễn ngồi một góc phía trong, tay cầm ly rượu, mắt không rời khỏi một bàn khá đông phía đối diện. Dĩ nhiên họ không thấy hắn đang nhìn vì hắn đang ở trong bóng tối mà. Đây là bar yêu thích của hắn, phục vụ đẹp, nhạc hay lại khá sang trọng , hôm nay thế nào đang trên đường về hắn lại quay về đến đây. Thật là may mắn, hắn lại gặp được vị ân nhân ngay khi hắn bước vào cửa. Thật chẳng khác tấm hình trên hồ sơ là mấy, áo trắng, quần đen, giấy bệt, toàn đồ rẻ tiền.

“Đang nhìn gì thế?”

“Người mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen”Nguyễn chỉ tay cho Dững thấy

“Ai thế?” Dững tò mò, bạn tốt hôm nay lại quan tâm đến người bình thường như thế.

“Mày đoán xem người đó, với người mặc vest ngồi đối diện có quan hệ thế nào” Nguyễn vẫn không rời mắt khỏi người con gái.

“Sao lại quan tâm chuyện đó, mày quen họ à? Dững thắc mắc

“Mày đoán đi”

“Chị em?” Dững quan sát rồi nói

“Mày điên vừa thôi, chị em mà không giống tí nào thế à? Con bé đó vừa đen vừa lùn, thẳng nhóc đó trắng trẻo, cao ráo lại đẹp trai thế cơ mà” Nguyễn bắt mồm

“Thế là mối quan hệ như thế nào?” Dững tò mò

“Tình nhân”

“Cái gì? Mày đùa à, người như thẳng nhóc kia thiếu gì người đẹp cần gì người vừa già vừa xấu kia” Dững phản đối.

“Tao cũng không tin nhưng chính tai tao nghe thấy mà” Thế là Nguyễn kể lại chuyện hơn một tuần trước khi hắn nhận được kết quả điều tra từ thám tử, hắn lái xe đi tìm ân nhân thì thấy cảnh người trai trẻ kia và ân nhân của hắn giằng co nhau tại cổng công ty, hắn chính tai nghe thấy cô ta nói “Gì nữa đây? Giám đốc không mệt sao? Để dành sức đi, tôi thật sự mệt quá rồi không chịu nổi nữa. Mai chúng ta lại tiếp tục nhé.” Ân nhân của hắn còn không khách khí nhéo hai cái vào má chàng trai trẻ. Chàng trai trẻ thì im bặt, thả tay ân nhân của hắn ra và cô nàng nhanh chân chạy mất.

“Thật?, ồ ồ thú vị quá, chắc công phu trên giường của cô ta là cao thủ rồi” Dững suy đoán.

“Có thể, nhưng sao hôm nay thẳng nhóc đó dẫn bạn gái đến, mà cô ta không thấy tức giận nhỉ?” hắn lại liếc nhìn cô ta.

“Cô ta nhìn thật dữ tợn nhỉ”

Nó ngồi nhăm nháp ly cốc tai, với ánh mắt si mê, thật sự đây là lần đầu tiên nó uống một loại thức uống ngon như thế này. Hôm nay là sinh nhật Quân Lý Thư, nó bắt buộc phải tham dự nên giờ nó đang tranh thủ ăn uống cho đỡ phí tiền mua quà. Mới lại lâu lắm rồi, hơn hai tháng dài đằng đặc nó chưa có thời gian nghỉ ngơi mà lý do chính là quý tử của chú Hòa, ngày nào cũng trên ép nó, bắt nó làm việc như điên mà cũng do nó không thông minh nên càng làm càng hư, càng hư càng phải sửa lại cho đúng. Đó là lý do phải làm như điên, nghe âm thanh gào thét của cái loa Dương hằng ngày. Nó khẽ liếc thẳng nhóc thì thấy hắn đang nhìn nó chằm chằm, thẳng nhóc này siêu nhỏ mọn, đi cùng bạn gái xinh như hoa thế kia mà cũng không quên liếc xéo nó như vậy. Hồn ma hoắc ám mà, nhất định ngày mai nó sẽ cúng giải đen mới được. Nhưng nói đi nói lại thì nó cũng phải ngưỡng mộ tài năng cũng như ý chí bền bỉ của thẳng nhóc công tử bột đó. Mặc cho nó kiên trì chọc tức hắn, hắn cũng vẫn không thèm lơ nó đi, khiến cho tâm trí nó hơi buồn. Người bình thường bị nó chọc, cũng lắm chịu được một tuần, sau đó là kệ nó muốn làm gì thì làm. Gặp người gan lì như thế này, nó cũng vẫn đang tính đối sách mới. Nó không thông minh nên phải suy nghĩ hơi lâu một chút.

Quái, sao hôm nay nó cảm thấy gai gai người là thế nào nhỉ? Hay tại nó uống nhiều rượu quá, nó dời mắt khỏi cái ly rượu nhìn một lượt thì thấy ai cũng đang nhìn nó, đặc biệt là đôi mắt của người đẹp bên cạnh nhóc Dương, đôi mắt biến thành hình viên đạn thì phải, nó say rồi hay sao mà lại thấy thế chứ? Nó lắc đầu cho tỉnh táo, sau đó lại nhìn lại cô nàng, cô nàng vẫn nhìn nó. Nó nhắc cặp mắt xêch lên lườn cho cô ta một cái, đúng là rất hiệu quả, cô nàng kia quay mặt đi ngay. Nó thấy cực kỳ thỏa mãn.

Nhưng khi nó đi giải quyết nỗi buồn, nó lại gặp được ngay cô nàng trong toilet, Cô nàng này cao hơn nó cả hơn chục cm, da trắng nõn, mắt phượng mày ngài, xét tổng thể đây là một tiểu thư khá xinh đẹp và hấp dẫn với dáng người chuẩn không cần chỉnh.

“Tôi có chuyện muốn nói với chị” Cô nàng chặn cửa ra

“Chuyện gì?” bắt đầu dĩ nó phải trả lời, nó thật rất ít khi cùng người lạ nói chuyện

“Chị rời khỏi công ty anh Dương đi”

“Tại sao?”

“Chị ra điều kiện đi, điều kiện gì cũng được, tôi sẽ cố gắng đáp ứng chỉ cần chị rút đi cho khuôn mặt anh Dương là được” Cô ta vênh vao chỉ tay vào ngực nó.

“..” Nó cảm thấy thật buồn cười, sao ai cũng ghét nó vậy chứ, nó có làm gì đâu. Dù sao nó cũng là ân nhân cứu bà nội hần, làm chi mà hần ghét cô ra mặt thế không biết “ Sếp Dương nhờ cô nói với tôi?”

“Không. Nhưng thấy cô anh ấy rất bực mình mỗi khi nhắc đến chị, tôi biết chị giúp bà nội anh ấy nhưng không có nghĩa là chị có quyền bắt người ta đền ơn chị theo kiểu đó.” cô nàng tiếp tục ra vẻ bề trên.

“Kiểu đó? Là kiểu gì? Tôi nhớ là bản thân mình chưa bao giờ yêu cầu người khác trả ơn mình mà” nó nhìn cô nàng với đôi mắt hết sức ngạc nhiên.

“Chị rời công ty đó đi, tôi sẽ giới thiệu cho chị một chỗ làm mới, lương cao hơn” cô ta nhấn mạnh

“ Vậy thì không lý do gì tôi phải biến đi cả, tôi thích chỗ làm hiện giờ, mới lại tiền với tôi vừa quan trọng lại không cho nên miễn bàn vấn đề này. Cô chỉ cần nói Sếp Dương đừng động đến tôi thì tôi đương nhiên cũng chẳng rồi hơi mà lo chuyện bạo đồng đâu”

“Chị...” cô nàng tức giận rồi đây, nó thấy thế nên lại tiếp tục

“À, hay là cô nói Sếp Dương ngủ với tôi một lần thì coi như ân oán xóa hết” nói xong nó hất tay cô nàng đi ra ngoài. Bỏ lại một đôi mắt rực lửa cùng cái miệng tròn o. Hôm nay nó uống hơi nhiều rượu nên nó rất bạo miệng, nó biết thừa nhóc Dương đó dám mới lạ.

Thật vui vẻ, nó đi thẳng ra khỏi cửa quán bar mà chẳng thèm tạm biệt ai cả, không chú ý nó đụng ngay vào ngực một người đàn ông cao lớn. Nó hơi bất ngờ nên loạng choạng lùi về sau, may mắn người đàn ông đưa tay đỡ nó lại.

“Cám ...”nó chưa kịp nói hết câu thì nó bị choáng bởi người đàn ông trước mặt, hần là nó bị hoa mắt, sao trên đời lại có người đẹp trai như thế này cơ chứ, da hần trắng nõn, mũi cao, chân mày rậm, mắt rất sáng và đôi môi mỏng thật gợi cảm. Sống gần ba mươi năm cuộc đời đây là lần đầu tiên nó thấy một người đẹp như thế. Hần cũng nhìn chăm chăm vào nó, thậm chí nó nhận ra cả 30s mà hần cũng không chớp mắt đến một cái.

“Không sao chứ?” Hần tay vẫn để tại eo nó bối rối nói, nhưng con tim hần tự nhiên đập như trống bỏi.

“Không , không sao, cảm ơn” nó ấp úng không lên lời, giọng nói của hần thật dọa người, lạnh băng không cảm xúc. Nó hất tay hần ra và quay lưng định bỏ đi, mới đi được hai bước thì,

“Cô không nhớ tôi à?”Nguyễn lên tiếng

“Xin lỗi, tôi ghét phim việt nam” Nó nhìn kỹ người đàn ông rồi lên tiếng. Nó đoán hần hần là một diễn viên gì đó,

“Phim ?” Hần bất ngờ.

“ Tôi nói thật, tôi ghét nghe ca nhạc, ghét phim, nói chung không có khả năng tôi biết anh đâu, xin phép” Nó vô tư.

“Thật?”Hần bị bất ngờ toàn tập. Ai từng gặp qua hần dù vài phút đều nhớ hần, làm sao cô ta chăm sóc anh một đêm mà không nhận ra hần, mà thời gian có lâu gì cho can. Nhìn thái độ của cô, hần nghĩ chắc hần phải xem lại nhan sắc một chút mới được.

“Tôi phải biết anh sao?” Nó liếc lại dung nhan của hần. Người đẹp như thế này nó mà quen biết mới là lạ đó.

“Không”Hần máy móc trả lời, cô ta đã không nhớ thì hần lơ luôn, dù sao hần cũng không thích nói hai chữ cảm ơn.

Hần vừa dứt lời, nó bỏ đi thẳng.

“Nghe điện thoại mà lâu thế à?”

“Ừ, gặp ân nhân” Nguyễn máy móc trả lời

“Hả? rồi sao cảm ơn chưa? Cô ta có muốn tiền hay mê mẩn mày không?” Dũng tò mò

“Cô ta không biết tao là ai?”

“Hả? đùa à?” Dũng không tin

“Thế mới lạ, mày xem mị lực của tao có giảm lắm không?”

“Điên khùng, mày quay ra nhìn bao nhiêu cặp mắt đang lén liếc mắt đưa tình kia” Dũng chứng minh

“Cũng phải, nhưng sao cô ta lại không bị tao hút nhỉ? Hay lại là kế hoạch của cô ta?”

“Mày khùng à? Nếu cô ta muốn tiếp cận mày thì cô ta đã làm ngay từ ngày cứu mày rồi”

“Cũng phải” Nguyễn lơ đãng “tao phải tìm hiểu xem cô ta giở trò gì mới được”

Tiện thể hắn muốn tìm hiểu lý do tại sao lúc vị ân nhân kia đụng vào hắn lại khiến tim hắn đập nhanh đến thế.

5. Chương 5

Hôm sau, Nguyễn lại đến công ty của ân nhân, hắn không tin cô sẽ lơ được hắn, bởi vì hôm nay hắn mặc quần jean áo phông trắng, giấy thẻ thao đứng cạnh chiếc xe wave a, hắn mượn từ chú bảo vệ. Hắn đứng đó hơn năm phút mà không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống. Chọn chỗ đứng ngay cạnh công ty, hắn tin là cô ta sẽ phải đi qua hắn. Và hắn đã hoàn toàn đúng, cô đi qua hắn có nhìn hắn một cái rồi lơ luôn.

“Cô...”hắn điên tiết kéo tay cô. Ngay khi tay hắn chạm vào cô, tự nhiên như có một dòng điện cao áp truyền vào người hắn vậy. Hắn vội vàng bỏ tay ra nhìn cô. Giờ hắn mới để ý thì ra cô có một đôi mắt phượng rất hút hồn, da thì tuy hơi xấu do mụn nhưng không đến nỗi quá tệ. Cái mũi nhỏ nhắn cao cao kia là nổi bật nhất trên khuôn mặt ân nhân.

“Anh muốn gì?” Nó thờ ơ hỏi, sao hôm nay nó mặt thế không biết, nhóc Dương hành nó cả ngày giờ lại gặp anh chàng đẹp trai này nhận nhầm người nữa.

Bất ngờ vì dòng điện đánh úp lên người cùng với câu hỏi rất lơ đãng của cô, tự nhiên hắn thấy bực mình, hắn tin cô ta chỉ giả vờ mà thôi, nên hắn kiên nhẫn xem cô chơi trò gì với hắn, tròn tròn mắt nhìn cô hắn mới nói ra một câu “Tôi muốn mời cô uống cà phê”

“Điên à?” nó hét lên, thật tức chết mà. Sao số nó chó má thế không biết.

“Cô muốn gì?”

“Biến đi, đừng làm phiền tôi” Nó hét kiên nhẫn, gần từng từ

“Tôi sẽ cho bất cứ thứ gì? Cô nói đi” hắn muôn chấm hết nợ lần với cô ta, hắn tự nhiên thấy sợ cái cảm giác mình vừa có khi nắm tay vị ân nhân này.

“Tôi muốn anh biến đi, đồ điên” nó hét to khiến vài người đi bộ nhìn lại

“Nói “hắn ngoan cố nói và nhìn nó bằng ánh mắt khinh thường

“Này anh, tôi không quen anh, anh làm ơn để tôi yên được không?” nói chuyện với người không bình thường khiến tâm trạng nó cực xấu, nó thay đổi bằng giọng nhẹ nhàng năn nỉ.

“Thật không quen? Cô có âm mưu gì?” lạnh giọng hắn nói

“Âm mưu?” nó hơi bất ngờ với câu hỏi này, nhưng nhìn kỹ người này, hình như nó gặp ở đâu rồi thì phải, nó cố gắng lôi hết mấy gương mặt trong óc ra, nhưng không thể nhớ được hắn là ai. Quái thật, sao nó lại quen người đẹp như thế này cơ chứ.

“Đúng, cô muốn gì cứ nói tôi sẽ đáp ứng cho cô một yêu cầu”hắn nhìn khuôn mặt ngu ra vì suy nghĩ của cô.

“Anh có bị sida không?” Nó hỏi

“Hả? Cô sao lại hỏi chuyện này?”Hắn bất ngờ, ngơ ngác nhìn nó.

“ Trả lời đi”

“Không”hắn thấy càng lúc tâm tình hắn càng bức

“Tốt” nó nói, và đi vòng quanh hắn, nhìn ngắm cơ thể hắn. Quả thật là cực phẩm, rất đẹp trai, nếu mà được ngủ với tác phẩm như vậy một lần cũng khá thỏa mãn rồi.

Ánh mắt nó nhìn hắn, khiến hắn hơi run, hắn không biết tại sao nhưng hắn thấy tim mình đập cuồn cuộn và hình như tai bắt đầu nóng lên. Cô nàng này chắc chỉ khoảng gần 1 mét 6, da mặt hơi có một ít mụn, mắt hai mí nhưng không to lắm, chân mày thật đen, nhưng đôi môi không đẹp, hơi bị thâm, tóc tai thì như cái chổi rơm chả có tí sức sống nào cả. Nói chung cô ta dưới mức trung bình so với tiêu chuẩn phụ nữ của hắn. Mà tự nhiên sao hắn lại nghĩ tới phụ nữ chứ, chẳng phải lâu lắm rồi hắn mất cảm giác sao.

“Cô nhìn đã chưa?”hắn tức khí

“Ngủ với tôi đi”nó rất vô tư nói ra yêu cầu với hắn.

Nhìn mặt hắn chuyển sang màu đỏ, rồi đen, khiến nó hơi thất vọng, chắc không được rồi. Chán quá, nó không có duyên với trai đẹp vậy sao?

“Không được thì đừng làm phiền tôi” nó quàng túi trên vai chạy thật nhanh, nó cảm thấy vô cùng mất mặt. Sao không người đàn ông nào dám lên giường với nó chứ. Tiếc quá, cực phẩm như thế mà không được rờ.

Nguyện đứng chết chân tại chỗ, cái quái gì đang xảy ra với hắn thế không biết. Cô ta bị điên thật rồi, sao dám đề nghị với hắn như thế chứ. Dù hắn có bình thường thì cô ta cũng chưa đủ tiêu chuẩn bỏ lên giường của hắn.

Về đến nhà, nó nằm sấp ngay trên giường. Sắp sỉ 30, mà nó vẫn còn là trinh nữ, thật khiến nó đau hết đầu. Ở công ty ai cũng bàn về đàn ông, nó thì chẳng biết gì nên chỉ ngồi nghe. Phòng trọ của nó thì bé tí, tiền không có đương nhiên máy tính là vô cùng xa xỉ. Ở công ty thì nó bận tối mắt tối mũi nên cái ý định tìm hiểu về “sex” cũng không có khả năng thực hiện. Chốt lại là, nó một đứa con gái 29 tuổi, chưa biết gì về mùi đời đang tìm đối tượng để thực hiện. Nó nghĩ, dù sao lần đầu của nó phải dành cho người nó yêu, nhưng trải qua vài mối tình, nó nhận ra tình yêu sao mà xa xỉ với nó thế không biết. Suy nghĩ vài tháng, nó quyết định sẽ đem lần đầu tiên ột anh chàng đẹp trai nào đó. Và nó đang trong giai đoạn thực hiện cái kế hoạch biến mình thành đàn bà trong năm nay. Với tay cầm tờ lịch cạnh tấm nệm, nó lăm bằm” còn hai tháng nữa là hết năm rồi, kiếm đâu ra ai đẹp trai bây giờ”. Thực ra nó chỉ quen duy nhất nhóc Dương là đẹp trai. Nhưng tính cách tên này thói ơ là thói. Nếu có thể nó mong hắn có thể bị cầm thì tốt biết mấy.

Cũng rất nhiều lần nó định học cách đi bar, để mỗi chiều lấy một anh chàng nào nhưng nó lại sợ gặp phải kẻ bệnh tật thì khổ. Chần chừ mãi cho đến tận bây giờ vẫn còn là trinh nữ.

“Reng reng reng”

Phiền thế, suy nghĩ cũng bị quấy rầy. Nhưng ai lại có thời gian gọi cho nó nhỉ, lạ thật. Nhìn dây số lạ, lại nhầm máy đây mà.

“Nhầm máy rồi” nó bấm nghe rồi tắt máy luôn. Dù sao cũng tiết kiệm tiền cho người gọi, nó nghĩ

Điện thoại tiếp tục kêu. Nó bức rồi đấy, bị phá cả ngày mệt muốn chết, chắc mai nó phải đốt công lông mới được.

“Điếc sao, đã nói nhầm máy rồi mà” Nó lại bấm nghe và tắt luôn.

Điện thoại lại reng. Nó quyết định không thèm tiếc tiền cho người khác nữa.

“ Ai?” nó thô lỗ.

“Tôi đây”

“Tôi nào?” Nó hét lên

“Sếp Dương”

Nó im lặng suy nghĩ hai giây, tâm tình hôm nay của nó thực không tốt tí nào, đang muốn xả. Tốt quá, nó nảy ra sáng kiến.

“Sếp Dương nào?” nó nhỏ nhẹ hết mức

“Giám đốc Dương, phòng kinh doanh” người bên kia có vẻ kiên nhẫn.

“Xin lỗi, sếp của tôi là một tên thối tha, chứ không thể nào là người có giọng dễ nghe như anh đâu” nó cọt nhả.

“Cô... Nguyễn Thu Hiền” người đầu bên kia hét lên.

“Câm mồm, đã nói nhầm máy rồi, điếc sao? Nếu thần kinh không ổn định thì đi bệnh viện tâm thần đi, đừng quấy rầy bà đây. Tên khốn ngu ngốc.” Nó làm một hơi rồi cúp máy cái rụp.

“Ha ha ha, vui quá cho nhà người chết đi, đồ khốn” nó vui vẻ cười, chân tay thay nhau đập lên không trung. Nó đã trả thù được rồi.

Điện thoại lại reng.

“Lì à? Để bà đây i ném mùi sỉ nhục là thế nào nhé?” Nó háng giọng, nhắc máy bấm nghe

“Cô dám” người bên đầu dây hét rất khó nghe, nó đoán, hấn chắc mặt mày đỏ hết lên rồi.

“Bà đây có gì mà không dám, cho dù tên ngu ngốc nhà người có là chủ tịch nước bà đây cũng coi như rác nhe cưng.” Nó lại cúp máy.

Điện thoại lại reng

“Muốn gì nữa?” Nó lại nhẹ nhàng

“Cô giỏi lắm” giọng người nào đó run run

“Giỏi ư? Đa tạ, đa tạ. Nếu không giỏi thì làm sao đủ kiên nhẫn mà tiếp chuyện tên ngu dốt, chảnh chọe, phiền phức như người. Mà thôi cưng ngủ đi, mai còn lấy sức mà đi làm” Nói xong nó vội cúp ngay, theo như tiên đoán ngày mai sẽ có một con gấu trúc đi làm đây. Tim nó dù đập rất nhanh nhưng cái loại cảm giác thỏa mãn như vậy thật tốt.

Điện thoại lại reng

Nó chưa bắt máy vội, nó cần suy nghĩ vài câu chữ thô tục nhất. Nhưng vốn liếng ít quá, nó xoa tay vào nhau. Tại sao nó không chịu học thêm một vài câu chữ hay ho chứ.

Chuông tắt một lần, lần hai lại reng.

“A, mình thật thông minh” nó cười như điên, cuối cùng nó cũng nghĩ ra câu chữ hay ho rồi. Nó nhớ lần trước đi đường nó nghe một người phụ nữ gào thét một người đàn ông, sau khi nghe câu đó, người đàn ông vốn bình tĩnh, mặt nhanh chóng đỏ phừng phừng.

“Câm miệng, nghe bà đây nói nè: bà nguyên rủa người bị bắt lực suốt đời” Nó cúp rụp, vội vàng tắt máy mà không hề biết rằng cuộc gọi vừa rồi là từ một số điện thoại hoàn toàn khác.

“Oh, yeah” nó vui như hội, nhảy tưng tưng trên tấm nệm cũ. Đã lâu lắm rồi nó mới mỉm cười đi vào mộng đẹp để lại hai người đàn ông bị sốc toàn tập.

“Sếp Dương gọi tôi” nó mang bộ mặt như thường ngày đứng trước mặt nhóc Dương. Lúc vào nó đã liếc mắt thấy cặp mắt thâm quầng của ai đó rồi. Đúng như nó dự đoán, nó thấy hôm nay lại là một ngày tốt rồi.

“Số điện thoại của cô?” Dương hét lên với nó, hai tay hấn nắm chặt nhìn là biết nhiệt độ từ hôm qua đến giờ vẫn chưa giảm đi chút nào.

“Tại sao?” nó tròn mắt hỏi, nhìn rất thơ ngây

“Đọc” ai đó hết kiên nhẫn, trợn mắt nhìn nó hết sức khó chịu

“Tôi quên rồi” nó kiên nhẫn xem trò vui.

“0166xxxxxx9 là số điện thoại của cô?”

“Không ạ, số của tôi là “0166xxxxxx1, ai cho sắp số đó thế?”. Nó mở con cóc ghẻ của mình ra, bấm bấm rồi trả lời hần.

“Thật?” Dương nghiêng rằng, mặt đã không kìm chế được mà đỏ bừng

“Dạ, chính xác, sắp không tin thì gọi thử coi” Nó rất rất bình tĩnh cố nén nụ cười.

Sau khi hần gọi chuông của nó reo.

“Cô ra ngoài đi” mặt ai đó hồi xanh, hồi đỏ đuổi nó ra. Nó lao vội về phía toa lét để cười cho đã. Để lại một người đang tức điên lên.

Sau một hồi điều tra, Dương nhận được kết quả báo cáo từ thư ký như sau” hồ sơ của chị ấy không ghi số điện thoại, mà mọi người trong công ty không ai biết số điện thoại của chị Hiền, ngoài cô dọn vệ sinh, nhưng cô ấy chưa gọi bao giờ nên không biết số đúng hay sai”.

Trong một quán ăn sang trọng, hai người đàn ông mặc vest đen ngồi một góc kín nhưng vẫn thu hút không ít ánh mắt của người trong nhà hàng.

“Con mẹ nó, nhục “ Nguyễn nổi cơn tam bành khi nghe thằng bạn thân nhắc tới ân nhân của mình. Hần thấy cuộc đời hần sao lại gặp con quỷ đó không biết. Nguyên đêm qua, hần không tài nào chợp mắt được. Kết quả là cuộc họp sáng nay, ai lấy đầu mặt mày tái mét sau khi ra khỏi phòng họp. Tâm tình hần siêu tệ vì câu chữ của vị ân nhân cao quý kia.

“Mày bình tĩnh đi” Dũng rất muốn phì cười vì câu chữ chua ngoa của ân nhân thằng bạn

“Mày bình tĩnh nổi không sau khi nghe người ta rửa mày thế?. Đã thế cô ta còn nói tao” cam miệng” khôn thật” Hần lại bùng bùng khi nhớ lại hại lần hần bị cùng một người sỉ nhục. Đổng hồ sơ trong văn phòng nằm ngổn ngang trên sàn.

“Quá đáng thật” Dũng gật gật đầu đồng tình với thằng bạn thân.

“Lần trước tao đã cố tình bỏ qua cho con ranh đó, nhưng lần này, tao nhất định sẽ khiến nó thê thảm” Nguyễn nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Mày định làm gì hả? “ Dũng cảm thấy khá thú vị khi có người dám chọc vào tổ ong vò vẽ này. Chưa bao giờ hần thấy bạn hần tức giận đến mức này. Xem ra hần sẽ được xem phim miễn phí đây.

“Tao đang suy nghĩ, mày có ý tưởng nào hay không?” Nguyễn nhếch môi nhìn thằng bạn

“Vớ vẩn, làm sao tao biết chứ, khoan đã” Dũng kéo tay hần

“Chuyện gì?”

“Mày chắc là gọi đúng số điện thoại chứ?”

“Thông tin này là do thám tử đưa cho tao mà. Sao lại sai được?”

“Nhưng mày chưa kịp nói gì mà, làm sao cô ta biết là mày?”

“Ừ, cũng đúng” Nguyễn ngẫm nghĩ rồi gọi điện lại số điện thoại hôm qua, nhưng máy tắt. Hần lại gọi cho thám tử thì được nghe câu trả lời như sau: ” hồ sơ của cô ta không ghi số điện thoại, mà mọi người trong công ty Hòa Dương không ai biết số điện thoại của cô ta, ngoài cô dọn vệ sinh, nhưng cô ấy chưa gọi bao giờ nên không biết số đúng hay sai”

Hần quyết định hôm nay sẽ tự tìm hiểu nên giờ này hần lại đang đứng như chó chực xương trước cửa công ty Hòa Dương, đáng vẻ không khác hôm qua cả.

“A, anh đẹp trai” nó chủ động chào hỏi người đàn ông trẻ đứng ngay cửa công ty.

“Đọc số điện thoại của cô” Hấn nói rất nhỏ nhưng âm thanh khiến người nghe rét run. Nhưng hình như với nó âm thanh này chẳng thấm vào nó nổi. Quá quen nên không bị tí ảnh hưởng nào cả.

“Tại sao?” Nó hỏi lại “anh tính theo đuổi tôi hả?” Nó phán xanh rờm

“Đọc” hấn mất kiên nhẫn khi nhìn khuôn mặt xấu xí nhằng nháo của vị ân nhân kia.

Nó nghĩ thầm{lạ nha, sao một ngày có hai người cùng hỏi, nó đặc tội có một người mà, thôi an toàn là trên hết}

“ Mời tôi đi ăn, rồi tôi cho anh số điện thoại” nó trơ trẽn, dù sao hiem khi có trai đẹp tới tìm, hơi hâm một tí nhưng ngoại hình ok là ổn. Cao thủ không bằng tranh thủ, tận dụng thời cơ đi với trai đẹp một bữa nhõ đầu dự được anh ta lên giường thì sao? Hải lòng với ý nghĩ đó, nó chờ đợi.

“Được” hấn lấy lại phong thái trầm tĩnh vốn có. Kiểu gì hôm nay hấn cũng phải giải quyết vấn đề rõ ràng với con ranh này mới được.” Muốn ăn ở đâu?” hấn nhạ nhằng hết sức.

“ Có tiền không?” Nó không hy vọng gặp phải tên diên thật, nhờ ăn xong nó phải trả tiền thì khổ. Chắc ăn, nên hỏi mà.

“ Cô không tin tôi?” hấn nóng mắt, tai đỏ lên. Chỉ có cô ta mới dám khinh thường một đại gia chính hiệu như hấn. Dù có đi wave a mượn nhưng trên người hấn có chỗ nào không toát ra khí chất của người có tiền cơ chứ. Thù này nhất định sẽ trả.

“ Không phải tôi không tin anh, mà tôi sợ anh quên mà tôi lại không có xu nào nếu ăn xong không có người trả tiền thì mất công con xe mới tinh của anh sẽ ở lại với chủ quán thôi” Nó thanh minh không quên kèm theo ánh mắt mỉa mai trông rõ.

“ Nhìn đi” hấn nghiêng răng rút bóp ra cho nó xem .

“Ok, vậy đi thôi, anh chạy xe đến quán bánh xèo Mười xiềng cách đây 300 m nhé” nó tận tình chỉ đường.

“ Cô không đi cùng?”

“Tôi đi bộ thôi, dù sao tôi cũng không có nón bảo hiểm mà” nó tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Được, tôi đợi cô nếu cô không tới tôi sẽ quậy tung cái công ty ngu ngốc của cô lên đấy” hấn không quên quăng ra một câu đe dọa.

“Hiểu, yên tâm đi” Nó tiến lên phía trước. Hôm nay đúng là ngày may mắn, buổi sáng khiến sếp Dương tức hộc máu, chiều lại cả kê được ngay anh chàng đẹp trai mời ăn bánh xèo tại quán mà nó nằm mơ cũng chưa dám vào. Có lẽ số nó từ nay thay đổi rồi đây, nó vừa đi vừa mỉm cười.

Quán “Mười Xiềng” nằm ngay trên đường gã tư Nguyễn Đình Chiểu và Nam Kỳ Khởi Nghĩa, quán này nhìn rất giống cảnh thôn quê bởi cách tranh trí độc đáo và cách ăn mặc của nhân viên nơi đây. Nó đi qua đây cả nghìn lần, mà đây là lần đầu tiên nó bước chân vào ăn, nên nó thấy rất vui.

Nó rất nhiệt tình tiêu tiền của thiên hạ, lần đầu tiên nó được đi ăn trực mà không phải xem sắc mặt của kẻ khác nên nó kêu toàn bánh xèo đất. Có lẽ da mặt nó siêu dày nên dù bàn có hai người, một người ăn, một người nhìn cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng vui mừng của nó cả. Nó cũng chả thèm nói một câu nào với người đãi, chỉ nhiệt tình ăn.

“ No chưa?” hấn lên tiếng khi thấy nó vỗ vỗ bụng thỏa mãn

“Rồi, cảm ơn nhé, ngon quá. Á, mà sao anh không ăn?” Nó tỏ vẻ quan tâm

“ Cảm ơn, cô giờ đã nhớ tới người ngồi cùng bàn như tôi” hấn tức tối, chưa bao giờ gặp người nào mặt dày như thế này.

“ Anh không ăn thật là phí đó nha” chép chép miệng nó hút nốt ly co ca.

“Đưa điện thoại của cô đây” hấn thật sự muốn chấm dứt cái mối quan hệ lằng nhằng này với ân nhân.

“Đây, anh muốn lấy hả? nó chẳng đáng giá đâu tôi mua nó cách đây 5 năm rồi, giờ bán chẳng nổi trăm ngàn đâu” nó chọc tức hắn. Nó không tin người như hắn lại muốn lấy số điện thoại người như nó, ngoại trừ mất hắn bị cận thị hay loạn thị,

“ Anh bị cận thị à?” Nghĩ sao nó hỏi vậy. Câu hỏi bất ngờ của nó khiến ai kia đang bấm số điện thoại của mình trên máy nó gọi sang để kiểm tra số phải ngừng lên.

“ Ấy ya, tôi hỏi anh, anh bị cận thị hả?” Nó rất nhân từ nhắc lại câu hỏi

“ Không” hắn trả lời cộc lốc.

“Vậy là bị loạn thị rồi, thế thì anh phải mang kính chứ” nó kết luận

“Tại sao?” hắn nghi ngờ cô nàng này đang muốn nói gì đó. Lần trước hắn đã bị kiểu nói chuyện không đầu không đuôi này làm cho tức chết rồi, nên lần này hắn phải cẩn thận hơn.

“Anh nhìn kỹ đi” nó đột nhiên rí sát mặt vào mặt hắn, chỉ cách 5 cm, khiến tim hắn đập rộn ràng, cơ thể hắn căng cứng lại.

Một giây, hai giây, ba giây, năm giây rồi mười giây trôi qua, hắn đẩy khuôn mặt đó ra rồi hét lớn

“Cô điên à?” khiến khách trong nhà hàng đều quay lại nhìn hai người.

Thật mất mặt, hắn vội vàng đứng dậy, đi ra tính tiền. Tranh thủ lúc hắn tính tiền nó chuồn mất.

6. Chương 6

Nhìn trước di động đen trắng cổ lỗ sĩ, ngay cả bàn phím cũng mờ hết hắn không khỏi thở dài. Đã một tuần rồi mà điện thoại chẳng lần nào đổ chuông cả. Số điện thoại này đúng là không phải số hắn gọi lần trước, chỉ khác nhau có một số cuối. Hôm đó hắn tính tiền thì cô ta chuồn mất, hôm sau hắn lại phải đi công tác tại Hà Nội. Hắn cố tình mang theo chiếc di động này xem cô ta có đòi lại không mà chẳng hề có ai gọi cả. Mở danh bạ ra thì có duy nhất hai số điện thoại “ nhà” và “công ty”. Hắn thật tò mò không biết cô nàng này thuộc típ người nào? Sao lại không có tới một người bạn thế? .

Hắn lại nhớ tới cái cảm giác khi cô ta dí sát mặt vào mặt hắn khiến tim hắn đập thật nhanh nha. Quả thực lúc đó hắn quá bối rối nên mới đứng dậy đi tính tiền. Cả tuần nay hắn rất tò mò không biết cô ta có ý gì mà bắt hắn nhìn mặt cô ta.

Reng reng reng.

Hắn ngẫm nghĩ một lát rồi nhắc máy, hắn tin là cô sẽ gọi tìm máy về.

“Alo” hắn nhắc máy. Đầu bên kia sừng là “Alo” giọng một người đàn ông. Hắn chưa kịp hỏi thì chỉ nghe tiếng tút tút tút.

Ai vậy ta? Bạn trai? Bạn? anh trai? Thật đáng ngờ, ngày mai hắn về nhất định phải tìm cô hỏi cho rõ mới được. Hắn có thật nhiều vấn đề cần giải quyết với ân nhân.

“Điện thoại đâu?” Sáng sớm vừa đến công ty nó đã được trình trọng viếng thăm phòng sếp Dương rồi. Nó gãi đầu tỏ vẻ suy nghĩ một lát, rồi trả lời rất vui vẻ

“ Mất rồi”

“Mất? khi nào?” Giọng sếp Dương thật hào hứng nha. Chẳng lẽ nó mất điện thoại lại có người vui mừng ra mặt thế này à? Đúng là thế gian này ác quá, toàn cười trên mặt mát mát của người khác. Mà nhắc mới nhớ, không biết nó mất di động ở đâu nữa, thật là đáng trí quá đi.

“ Lâu lắm rồi không thấy, chẳng biết mất ở đâu nữa”

“Đầu cô chứa đất à? Di động mất cũng không biết” Dương tức giận, mà phùng lên

“Mắt cũng tốt, đỡ ai làm phiền” nó rất trung thực khai báo niềm hạnh phúc khi chiếc điện thoại không cánh mà bay.

“Mua cái khác đi” Sếp Dương gần giọng

“Không thích”

“Mua ngay”

“Không thích, sếp không có gì sai bảo nữa thì tôi ra ngoài đây” nó dứt khoát rời đi.

Trời đất, hần đến là bị đau tim với bà cô này mất thôi. Đạo này tâm tình hần đặc biệt rất lạ, ngày nào cũng muốn hành hạ cô, nhưng không trông thấy cô lại cảm giác thiếu thiếu cái gì đó. Mà mỗi lần gặp cô đều bị làm cho tức hộc máu, vậy mà hần vẫn muốn gặp. Nhiều khi hần nghĩ chắc hần bị bệnh rồi, nên thích ngược đãi như thế. Hôm qua gọi điện cho cô thì nghe tiếng đàn ông, thật sự khiến hần tâm tình cực xấu. Hần cũng không biết nguyên nhân từ đâu?

Trong toa lét, nó tức điên lên đấm đấm vào con cá sấu nhựa mà nó mua mấy hôm trước.

“Đồ điên, dám quản cả chuyện điện thoại của chị đây à? Muốn chị bỏ tiền mau điện thoại ày làm phiền à? Mơ đi” Sau khi xả hết tức giận nó mới từ từ đi ra văn phòng.

“Nghe gì chưa? Bạn gái Sếp Dương mới đến đó, xinh lắm nhé” Cô A

“Đương nhiên là xinh rồi, nhưng sao không phải cô nàng lần trước đi sinh nhật quản lý Thư nhỉ?” Cô B

“Chắc bị đá rồi” Cô A

Nó cười tươi, trong đầu nảy ra một ý kiến, nó đi về phía phòng sếp Dương.

“Dương, sao bà nội và ba mẹ kêu người ta đến ăn cơm mà sao không nói cho người ta biết?” nó mở cửa một cái nói ngay

“...” Sếp Dương tròn tròn mắt nhìn nó

Cô nàng kia thì mặt đổi màu

“Hôm trước em quên đi động trong phòng ngủ sao anh không mang cho em, nhớ mai mang nhé, thôi anh tiếp khách đi” nó đóng rầm cửa chạy như bay về phòng mình.

Sáu giờ, nó lê cái xác mệt mỏi về phòng trọ. Vừa đi vừa chửi cái thằng nhóc hồn đãng” đồ khốn, đồ không tim, không gan, không phèo, không phổi, ta nguyện rửa nhà người” Câu chửi này đi theo nó suốt hai mươi phút đi bộ về nhà. Nó công nhận nó hơi nhỏ mọn, đã ghét ai là ra sức chửi, nhưng ai bảo hần chửi cô là đồ không óc cơ chứ.

Từ xa nó nhìn thấy”cực phẩm”, cả tuần không gặp rồi, sao hôm nay hần lại rảnh rồi tới thăm mình nhỉ?. Nó đứng núp tại gốc cây cách chỗ hần đứng không xa, nó cần suy nghĩ tính kế đối phó với thành phần không bình thường này. Năm phút sau, nó đã có ý tưởng. Nó đi thẳng một mạch, qua luôn hần.

Hần đứng đây chờ cô gần một tiếng đồng hồ, mà cô dám lơ hần. Quá lắm rồi, ai cho cô ta cái quyền khinh người thế không biết. Hần đuổi theo kéo tay cô lại

“Này” Hần hét lên

“Anh biết tôi à” Nó bình tĩnh diễn tuồng

Khuôn mặt đã đỏ lên vì tức, giờ càng đỏ. Nó rất thỏa mãn với hình ảnh này.

“À, tôi thấy anh quen mắt lắm nha, chúng ta biết nhau hử?”

“Cô nói xem” giờ này hần thực sự muốn bóp cổ cô ngay lập tức. Cô thật sự vô sỉ quá mức.

“Ày da, trí nhớ tôi kém lắm, già rồi nên không nhớ nổi. Thôi mai anh quay lại đi, để tôi về nhà nghỉ xem anh là ai đã nhé” Nó lịch sự kéo tay hần ra.

“Không muốn lấy lại điện thoại?” Hấn đã điên đến mức nắm chặt hai tay, gân xanh trên trán bắt đầu nổi lên rồi.

“Điện thoại?, anh nhặt được ư? Thật tốt quá cho tôi xin lại đi” nó giả lả, thì ra hấn cầm điện thoại của nó, hôm đó nó mãi ăn lên quên mất. Nó có chủ trương sống”có còn hơn không” nên muốn xin lại.

Hấn thò tay vào túi quần móc móc một hồi, sau đó mỉm cười nhìn nó. Nụ cười này đúng là giết người không dao mà, sao mà đẹp thế không biết.

“Ây da, tôi lại quên ở nhà mất rồi” hấn bắt trước giọng của nó

“Anh...” tên khốn này, rõ ràng nó nhìn thấy trong túi quần hấn có điện thoại của nó mà, hấn dám lừa nó. Tức chết mà.

Nhìn khuôn mặt tức giận của nó, tâm trạng của hấn chuyển biến hẳn. Hấn quay đầu leo lên xe bỏ lại một câu” ngày mai 6 giờ tối tại quán Thiên Thần, tôi mời cô ăn và trả điện thoại cho cô ok”.

Nói đến ăn miễn phí tâm trạng nó thật sự tốt ngay được, tất cả tức giận theo gió bay đi mất. Nó lắc đầu”ông trời hình như nhìn thấy nó rồi thì phải”.

Hôm sau, nó rất đúng giờ có mặt tại quán Thiên Thần, nhưng nó không có đi vào mà đợi bên ngoài. Nó biết nếu như vào rồi mà hấn không tới thì lớn chuyện. Nó làm gì có tiền mà trả cho cái nhà hàng sang trọng này chứ. An toàn là trên hết, nó quyết định ôm cây đợi thỏ.

Hấn hôm nay mặc một cây màu trắng, quần short, áo phông, giày thể thao, nhìn hấn thật sự quá bắt mắt khi bước xuống từ chiếc taxi. Nó nhìn lại trang phục của mình, quần vải áo sơ mi cũ lại màu đen nữa chứ. Thật là chối nhau mà. Nhìn thấy nó, hấn lại trưng ngay ra cái nụ cười chết chóc kia, khiến nó không khỏi tim đập thình thịch.

Đương nhiên, khi nó cùng hấn đi vào thì nó thành nền cho hấn. Nhìn hai người chẳng khác gì ông chủ và người hầu là mấy. Nó tự đánh giá như thế.

“Chọn món đi” hấn rất lịch sự đưa menu cho nó. Nó thấy nghi ngờ sao hôm nay hấn lại cười nhiều thế không biết, không biết hấn có làm trò gì khôn đây.

Nó chọn năm món tất cả, tất cả đều là món đắt nhất. Trong thời gian chờ món ăn lên, hấn mời nó uống rượu vang, nhìn giá tiền nó thật muốn chết mà, chai rượu vang thôi mà giá bằng nửa tháng lương của nó. Nó ngầm đánh giá, chắc hấn tên này có tiền đây. Hấn cũng chẳng nhân từ gì vừa uống vừa nhìn nó chăm chăm. Cái chiêu đầu mắt này, nó từ trước tới nay chưa có đối thủ. Khi con người ta bị lãng nhục qua nhiều, thì họ ắt có cách chống lại, mà cách của nó chính là lờ mắt đối phương. Nó sống suốt 29 năm cuộc đời, đây là việc nó giỏi nhất. Và dĩ nhiên ai đó bị nó nhìn tới đỏ mặt quay qua nhìn cửa sổ. Nó hài lòng với chiến tích vòng một này.

“Ngon không?”

“Ngon”nó ngoan ngoãn gật đầu. Nhìn những món ăn đủ màu sắc lại thơm phức trước mặt. Nó nghĩ rằng ăn xong mà nó có đi qua thế giới bên kia nó cũng sẽ rất thỏa mãn.

“Cô không có bạn à?” hấn thấy cô qua tập trung ăn uống nên tranh thủ điều tra

“Không”

“Cô có bạn trai không?” hấn tiếp tục

“Không”

“Cô thấy tôi thế nào?”

“Không bình thường” nó vẫn vô tư trả lời

“Sao lại không bình thường?”

Sau khi hấn hỏi câu này thì đôi đũa trên tay nó dừng lại, nó nheo mắt nhìn hấn. Vài giây sau, nó lại tiếp tục chiến đấu vừa ăn vừa nói.

“Ây, cái đó có gì mà cần hỏi? Anh như thế kia sao cứ bám lấy tôi làm gì? Tiền ư? Xin lỗi nhé một xu không có, sắc ư? Tôi có ư? Tôi đã soi gương từ khi ba tuổi rồi mà chưa nhìn ra nét đẹp của mình đấy”

“Đúng” hấn bồi thêm không quên gật đầu như bằm tỏi. Thấy hấn đồng tình nó có hứng tiếp tục.

“Bí mật công ty ư? Tôi, một kế toán lương, biết gì mà hỏi, đấy anh thấy tôi có điểm gì cho anh bám nhĩ?” Nó kết luận

“Đúng” hấn tiếp tục bằm tỏi

“Vậy nên tôi mới nói anh rơi vào một trong ba trường hợp”

“Sao?” hấn nhìn nó

“Một là anh bị thiếu dây thần kinh cảm giác, hai là anh bị loạn thị, ba là anh không bình thường”

Nó nghĩ dù sao hấn cũng mời nó ăn một bữa ăn sang trọng như thế này nên nó cũng tốt bụng nói thật cho hấn nghe.

Nó lại tiếp tục công cuộc làm no bụng, còn hấn lại im lặng đánh giá người đối diện.

“Cô thích cái gì nhất?”

“Tiền” nó chẳng cần suy nghĩ

“Cô yêu ai nhất trên đời”

“Tôi”

“Nói thật?”

“Chính xác”

“Nếu tôi giúp cô kiếm tiền cô có muốn không?” Hấn thăm dò

“Như thế nào? Tôi nói trước IQ của tôi là zero, Trí nhớ cũng là zero, giác quan thứ sáu không có, năng khiếu nghệ thuật không luôn, ca hát không ai nghe nổi đâu, ngoại hình hạng bét, có công việc cho người như tôi?” Nó cay đắng, nó luôn biết mình như thế nào.

“Giúp việc cho tôi” hấn thẳng thắn

“Từ chối” Không giây suy nghĩ

“Tại sao? Tôi sẽ trả gấp đôi tiền lương của cô bây giờ”

“Không thích” nó từ chối

“Ăn ở miễn phí”

Phụt ! miếng cá nó vừa đưa vào lại phun ngay sang kẻ ngồi đối diện.

“Tôi xin lỗi” nó bầy ngay ra bộ mặt thật thương cảm, hai mắt chớp chớp. Hấn không thể nói nổi gì khi nhìn cái áo trắng của mình biến màu. Tức giận hấn đi vào toa lét.

Một lát sau hấn ngồi trước mặt nó nhìn nó tiếp tục ăn

“Sao không muốn?”

“Chuyện đó cũng cần hỏi sao?” nó nhìn lại hấn

“Tôi không hiểu?”

“Thật là! Anh chẳng thông minh hơn tôi gì cả. Tôi nói này nhé, cô nam quả nữ ở chung làm sao được.” Nó chép chép miệng ra vẻ dạy đời.

“Cô sợ tôi và cô xảy ra quan hệ” hấn trợn tròn mắt, chỉ qua hấn lại qua nó rồi sau đó cười lắc nẻ.

“Im ngay, tôi nói không đúng sao?” Nó bỏ đũa xuống tức giận nhìn hấn

“Cô rất xấu cô biết không?” hần mĩa mai

“Biết”

“ Cô rất già”

“Biết” nó cảm thấy hần nói cũng đúng nên gật đầu

“Nên tôi nói cô nghe, với ngoại hình như cô có chuốc say tôi, tôi cũng chẳng thèm mới lại...”hần em hèm một cái

“Mới lại cái gì?”

“Tôi bị gay”

“À, thấy nào” nó ngẫm nghĩ cả buổi mới thốt ra lời.

“Cát cái mặt đó đi” hần gất lên, trừng mắt nhìn nó khi thấy đôi mắt nó nhìn hần đầy thông cảm.

“Tội nghiệp, tội nghiệp” nó lắc lắc cái đầu, chép miệng

“Im ngay”hần câu tiết, thật là hết chịu nổi, nhưng hần cũng không dám làm gì quá đáng, hần sẽ cần phải kiên nhẫn dụ cô, nếu thành công hần thiếu gì cơ hội trả thù. Nghĩ đến đây, môi hần cong lên.

“Tôi nghĩ thế này nhé. Ăn ở miễn phí, lương 5 triệu, tôi sẽ dọn dẹp buổi tối và chủ nhật, ok?”Nó gợi ý

“Cô điên à? Thốc đầu mà đái gà rừng, cô nghĩ tôi là cái mỏ vàng chắc” hần tỏ vẻ tức giận

“Thôi được rồi, ba triệu, giá chót”

“Hai triệu” hần nghĩ một hồi mới nói. Hần biết mình đã thắng. Với hần tiền không quan trọng, quan trọng là hần có thừa cơ hội trả thù cô nàng này rồi.

“ Chấp nhận” nó cao hứng nở một nụ cười thật tươi. Nó thề với lòng ngày mai nó sẽ mua trái cây về cúng ông địa mặc dù phòng nó ông địa ở chỗ nào nó cũng không rõ nữa.

Hần nhìn chăm chăm vào nụ cười đó, thật bất ngờ cô ta cười thật đẹp, tươi như hoa lại còn có má nún đồng tiền nữa chứ, nhìn nụ cười đó khiến tim hần đập loạn xạ.

“Khoan” nó tự nhiên nhảy bật dậy khỏi ghế

“Sao nữa?đổi ý?”hần hơi lo, nhớ đâu cô nàng nhận ra ý đồ thì sao nhỉ?

“Sao lại là tôi?anh thực sự quen tôi?” nó cảm thấy ánh mắt người đàn ông này không bình thường tí nào.

“Không quen nhưng cần người làm thế thôi” hần lấp lửng

“Với mức tiền đó, anh có thể tìm được khối người mà, nhất là những người có khả năng và kinh nghiệm hơn tôi nhiều”

Lời nó nói cũng rất đúng,, khiến hần hơi chột dạ, nếu hần không qua ải này đảm bảo cô ta chạy mất dép

“Thực ra còn một lý do nữa, tôi cần cô trở thành bạn gái tôi mỗi khi tôi cần cô đi cùng” hần viện đại lý do.

“Thế thì mức lương đó không hợp lý, một triệu nữa ok?” Nó chộp ngay cơ hội.

“Ok” thật may cô nàng này không quá tò mò, nếu không hần làm sao trả lời.

7. Chương 7

Thế là nó quang minh chính đại chuyển nhà đến căn hộ chung cư cao cấp tại Sài Gòn Pearl. Nó không ngờ anh chàng này lại giàu có thế. Nó từng hỏi căn hộ này của hần à? Hần nói của cha mẹ hần cho hần làm của hồi môn. Nó đoán nhà hần tương đối giàu nhưng cũng không quan tâm lắm mà hỏi dù sao cũng chẳng

phải của mình, hỏi càng khiến mình thấy mình nghèo mà thôi. Phòng của nó ngay cạnh phòng hắn, nhưng nhỏ chỉ bằng một nửa, bên cạnh nữa là phòng làm việc của hắn. Nội thất căn hộ thì khỏi chê, tất cả đều là nội thất cao cấp, xa hoa chẳng khác trên tạp chí. Có nằm mơ nó cũng không nghĩ mình có cơ hội sống trong căn hộ như thế này. Thật đúng là một bước lên tiên.

Sau khi nó xếp mấy bộ đồ què mùa vào tủ quần áo, thì hắn mời nó ra phòng khách nói chuyện.

“Chuyện gì thế?” nó đặt cái mông phịch xuống cái ghế đối diện hắn.

“Coi đi”hắn quăng cho nó mấy tờ giấy. Hóa ra là hợp đồng thuê người giúp việc

“Cần cái này thật?” Nó ngạc nhiên khi nhìn thấy mấy tờ văn bản

“Đương nhiên”hắn nhướn mắt nhìn nó.

Nó ngồi nghiên cứu cái hợp đồng. Đại khái là hợp đồng thuê người giúp việc, thời hạn hợp đồng là một năm.

“Sao cái đền bù tổn thất này nhiều thế? Ăn cướp chắc” Nó bất bình khi thấy nếu người giúp việc tự ý nghỉ việc mà không có sự cho phép của bên chủ nhà thì đền bù một trăm triệu.

“Cô đang ngồi trên bộ sofa ba trăm triệu đó, đồ trong nhà tôi tất cả là siêu cấp cao cấp, cho nên tôi để đảm bảo ai đó ôm của chạy mất hay làm hỏng phải bồi thường” hắn đều đều giọng.

“Ba trăm? Anh đùa tôi chắc? làm quái gì mà mắc thế? Nó dát vàng chắc”nó mất bình tĩnh

“Tất cả nội thất đều có nhãn hiệu đề nghị cô lên internet kiểm tra để tránh tôi lừa cô, sao?nếu không đồng ý thì thôi vậy?”

“Khốn khiếp” nó rống lên, giờ nếu nó không đồng ý thì lại đi bụi đời. Chìa khóa thì đã trả lại cho sếp Dương rồi. Thật là ngu mà, lại bị tên khốn này lừa rồi.

“Tôi nói trước nhé, tôi rất thích sạch sẽ nên mọi chuyện trong căn hộ này sẽ do tôi trực tiếp hướng dẫn cô dọn dẹp” hắn cao hứng hết mức.

Mã cha nó, sao lại xui thế này cơ chứ. Nó suy ngẫm một lát rồi đành hạ bút ký tên. Nó biết thừa tên khốn nào đó hắn là đang mần nguyên lăm đấy.

Đúng như nó dự đoán từ ngày ngày hôm sau , buổi sáng chưa đến sáu giờ sáng tên khốn đã gõ cửa phòng. Nó vốn ham mê ngủ nướng, lại vì tối qua tức hộc máu lên ngủ càng trễ, nhưng tiếng gõ cửa như muốn phá hủy kia khiến nó không bò dậy không được.

“Diên à?”nó vừa mở cửa đã hét lên.

“Tôi muốn ăn sáng” người nào đó đã quần áo chỉnh tề, một cây tân trang thật sự lịch sự.

“Chúc ngon miệng”nó đóng cửa cái rầm, đi về phía giường.

“Cô mở cửa ra ngay, cô lập tức đi mua đồ ăn sáng cho tôi” hắn vừa gõ cửa vừa hét rất chói tai.

“Con trai, con bao nhiêu tuổi rồi mà còn cần người mua đồ ăn sáng hả?”nó tức điên lên mất, cái tên khốn vô liêm sỉ này.

“Con trai? Cô dám” hắn hung hăng giơ tay lên, răng nghiến thật chặt “ cô quên hợp đồng hôm qua mới ký qua rồi?”hắn hạ tay xuống gần từng chữ.

“Rồi, con trai đợi ma ma một lúc, ma ma đi mua đồ ăn sáng cho”nó đóng cửa đi vào toa lét. Nó biết thừa tên khốn ngoài kia đang tức hộc máu đây. Ai kêu người dám chọc đến ta hử?

Nó tính đúng là không bằng trời tính, hắn đòi ăn phở Hòa tận Quận 3 mà nhà hắn tới đó ít nhất mất nửa tiếng. Thấy nào hắn gọi nó dậy sớm thế.

“Tôi không có xe” nó từ chối

“Đi taxi”

“Không có tiền”

“Tôi cho”

“Anh không thể ăn cái gì khác à?” nó nịnh lọt

“Không thích”hắn bình thản trả lời.

Nó nhìn đồng hồ, rồi đành lóc cóc đi mua, nếu không nó lại trễ giờ làm mất. Thế nhưng khi nó quay về tới nhà thì chỉ thấy tờ giấy trên bàn”tôi có việc gấp phải đi”. Nó hung hăng muốn xé xác ai đó ra làm trăm mảnh. Đành ngậm bồ hòn ngồi ăn tô phở đã nở ra gần hết rồi lê bước đi làm.

Khi nó đến công ty, thì muộn mất mười phút. Thế là đương nhiên nó được mời vào phòng sếp Dương để tâm tình.

“Cô biết tháng này cô đi muộn lần thứ mấy rồi không?” Sếp Dương hôm nay sắc mặt không tốt thì phải, nhìn thật khó coi.

“Lần thứ sáu ạ”nó nhăm nhăm tính rồi mới trả lời.

“Có ai như cô không?”Sếp Dương không hề tức giận nói.

“Xin lỗi, tôi sẽ cố gắng khắc phục ạ”nó lại đọc nguyên văn câu nói mà nó thường sử dụng khi đi trễ.

“Từ lần sau nếu cô đi trễ tôi sẽ trừ của cô một nửa ngày lương cho ngày đó”

“Tùy”nó tức giận trả lời. Nó chán nản kinh khủng, sáng sớm đã gặp hai con ma này.

“ Ba tôi muốn biết cô vì sao chuyển đi và chuyển đi nơi nào?” Sếp Dương đột ngột hỏi khiến nó hơi bất ngờ. Nó nhớ ngày hôm qua khi nó trả chìa khóa phòng hắn còn chẳng thèm nói đến một câu. Thật là sao chỉ có người già thích nó không biết, hay mọi người đều nghĩ nó già nhỉ?

“Tôi tìm được phòng rồi nên chuyển, nếu sếp không có chuyện gì nữa thì tôi xin phép” nó định quay đi.

“Chủ nhật này ba tôi muốn cô tới nhà có chút chuyện” hắn rất bình tĩnh

“Chuyện gì?” nó không vui, tại sao nó phải đến nhà người khác chứ nhất là lại là nhà sếp Dương. Tên oắt con này suốt ngày trưng ra cái mặt mất sổ gạo, nếu ngay cả chủ nhật cũng phải gặp hắn nữa thì cuộc đời nó hết cả ánh sáng.

“Không biết, tới rồi biết” Hắn không nhìn nó trả lời. Thấy thế nó lẳng lặng rời đi.

Ra đến cửa nó lại trễ ngay vào toa lét, theo đúng lịch trình sau khi gặp sếp Dương. Đương nhiên nó vào đó là để chửi rửa và trút giận thôi. Đang lúc nó hăng máu thì nghe tiếng bước chân đi vào toa lét nên đành tạm thời nghỉ giữa hiệp

“Chị ta thật sự là không biết xấu hổ,ngày nào cũng vào phòng sếp Dương làm gì không biết, chắc lại muốn câu dẫn đây mà” tiếng một cô gái trong veo.

“Sao chị ta không suy nghĩ nhỉ?vừa già vừa xấu lại ngu ngốc nữa, đứng với sếp Dương có khác gì người giúp việc đầu cơ chứ” giọng nói khác vang lên.

“ Mình nghĩ là chị ta thấy mình được Tổng Giám đốc quý mến nên được nước lấn tới thôi mà”

Họ thì nhau nói, nhưng vào tai nó chỉ được mỗi chữ”người giúp việc”. Cơm diên của nó lại bùng lên. Tại sao ai cũng coi nó như thể cơ chứ. Thật là tức chết đi mất. Chờ mấy bà tám đi ra ngoài nó hung hăng xé nát hình nhân trong tay.

Đợi cho tâm tình của mình tốt lại, nó mới đi ra khỏi toa lét, lại đụng ngay sếp Dương, nó cóc thêm liếc mắt tới hắn. Đang định đi qua thì nó nghe thấy.

“Cô bị tiêu chảy hay sao mà ở trong này từ nãy giờ” hắn mỉa mai

Khoan! Làm sao hắn biết cô ở trong này, chẳng lẽ suốt mấy tháng nay hắn điều biết cô sau khi gặp hắn đều đi vào toa lét hay sao. Chết rồi! có khi nào hắn cũng biết nó vào đó chửi hắn không trời?. Nó run run nắm chặt hai tay, ngẩng cao đầu đi thẳng.

Buổi tối, nó vừa về đến nhà thì gặp ngay chủ nhà ngồi chồm hổm trên sofa. Nó chán nản nhìn hần một cái, chẳng thèm lên tiếng đi thẳng vào phòng thay đồ. Tâm trạng của nó hôm nay tụt xuống tận đáy sông lặn.

“Thật xấu, thật xấu” nó lẩm bẩm bước ra

“Cái gì xấu” nó đụng ngay người trước cửa phòng.

“A, tôi nói cái bản mặt anh nhìn thật xấu” nó đang điên, cần chỗ xả, lại gặp ngay người này.

“Cô đi dọn dẹp nhà ngay cho tôi” có người rống lên với nó

“Câm miệng cho tôi, tôi không bị điếc đâu mà cần phải rống lên thế” nó cũng gào lên, khiến cho ai đó mặt hời xanh hời trắng.

“ Cô dám...” hần lung túng

“Câm ngay, đồ lảm chuyện” nó cóc sợ cái tên ngu ngốc này, đuổi thì nó đi, chứ ở đây có khi nó bị hành chết mất. Mặt nó vênh lên, mắt híp lại nhìn hần.

Nó đẩy hần ra một bên, đi vào bếp chuẩn bị nấu cơm.

“Cô hôm nay bị làm sao?chó cắn à?”hần đi theo nó vào bếp

“Hay là bị bồ đá”

“Mà cô xấu như thế này, ai mà thèm yêu chứ?”

“Hay bị sa thải” hần cứ theo sau cô lâu bầu dự đoán đủ thứ. Nó kiên nhẫn bỏ ngoài tai không thèm lên tiếng.

Sau khi ăn cơm nó bắt đầu dọn dẹp, hần vẫn theo sau nó chỉ đông chỉ tây. Giờ nó mới hiểu thế nào gọi là “kỹ tính” hần bắt cô dọn dẹp từng ly từng tí một. Nó vẫn không thèm lên tiếng chỉ nhất nhất làm theo. Cho đến khi dọn dẹp xong cái căn hộ hơn trăm mét vuông này thì đã mười một giờ rồi. Nó mệt mỏi đi vào phòng đóng sầm cửa để lại hần ngơ ngác đứng ngoài cửa.

Thế là cuộc đời của nó hoàn toàn chuyển sang một hướng khác, lao động như trâu như bò cả ngày. Sáng chưa đến sáu giờ đã phải lò mò bò dậy, đi mua đồ ăn sáng ở tận nơi rất xa. Đi làm thì gặp tên mặt thối, tối về làm ô sin đến tận mười một giờ. Quần áo của hần nó cũng phải giặt bằng tay từng cái từng cái một. Có lần nó hỏi hần”mua máy giặt làm gì?” hần rất vô tư trả lời” ủng hộ công ty bán máy giặt”. Nó học máu. Nó tức nhất là nhà thì không có tí bụi bẩn nào thế mà ngày nào cũng phải lau lau chùi chùi. Cơm thì phải nấu theo yêu cầu của hần, không biết nấu thì hần bắt cô lên mạng tra cứu, nấu không ngon thì hần nói nó vụng về, chê bai đủ thứ. Nó ghi hận trong lòng, thế có ngày sẽ trả lại hết cho hần, cứ chờ nó mà xem.

8. Chương 8

Sáng chủ nhật, nó mò dậy thật sớm, trốn đi đến nhà chú Hòa, nó không muốn giải thích nhiều với cái tên đầu đá kia. Vì đi quá sớm nên nó lang thang khắp chợ một vòng, mua vài cân măng cụt sau đó mới bắt xe bus đi quận 2. Đến nơi mới có hơn tám giờ, nó quyết định ghé một quán café cóc bên đường, nhân nhí ly café sữa đá nhìn mọi người đi lại tấp lập, nó thấy thật buồn. Nó cũng từng có ước mơ về một gia đình hạnh phúc, nhưng hai chữ đó quá xa vời. Sinh nhật 29 tuổi đã qua từ bốn tháng trước, điều này có nghĩa là nó đã từ bỏ mọi ước mơ lúc thiếu nữ của mình tròn bốn tháng rồi. Mục tiêu duy nhất của nó bây giờ là tìm một soái ca biến mình thành đàn bà và sau đó kiếm tiền đi du lịch vòng quanh thế giới, sau đó dĩ nhiên là dành cuộc sống cho người khác. Kể ra kế hoạch này cũng khá hay đó chứ. Nhưng vấn đề của nó chính là chưa tìm được vị soái ca nào cả. Sếp Dương ư? Hần thật sự là đẹp trai lại trẻ tuổi nhưng tính thì thối quá. “Cực phẩm” ư?, quá tuyệt, nhưng lại là gay, phí quá đi mất. Nó quyết định trong vòng hai tháng phải tìm ra mục tiêu và thực hiện nó trong vòng nửa năm sau vậy.

Ngồi một lúc mà giờ đã là gần mười giờ, nó đi bộ về phía cổng căn biệt thự trước mặt không xa. Không nghĩ đến nó vừa tới là đã có cả một gia đình ngồi trong phòng khách chào đón nó. Tự nhiên nó có cảm giác thân quen như gia đình.

“Cháu chào bà, chào cô chú ạ”

“Vào đây đi” bà nội chạy ra nắm tay nó “ Sao cháu không tới thăm chúng ta?”

“Dạ cháu bận ạ” nó lắp liếm khi thấy bà nhìn nó đầy tình cảm.

“Cháu ngồi đi” Cô Hòa lên tiếng, nó khẽ gật đầu với sếp Dương và em gái hần.

Nó bị vây quanh bởi ba người trong gia đình chú Hòa mà cảm thấy cái gì gọi là hạnh phúc gia đình. Thật ngọt ngào, nó ước gì mình được sinh ra trong gia đình như thế này.

“Chú nghe nói cháu chuyển ra ngoài rồi hả?”

“Dạ, cháu tìm được phòng rồi ạ” Nó hơi lo lắng.

“Cháu vẫn ở một mình?”

“Không, cháu ở với bạn ạ” Nó không dám nhìn thẳng vào chú Hòa

“Nếu cháu không chê thì chuyển tới đây ở cùng bà nhé” bà nội lên tiếng

“Dạ, nơi này xa quá, đi làm không tiện ạ”

“Thì Dương đưa cháu đi là được” bà gợi ý

“Cháu không muốn làm phiền sếp Dương ạ” nó từ chối

“Không phiền” Sếp Dương tự nhiên chen vào, khiến nó hơi bất ngờ. Theo như nó biết thì Sếp Dương là người ghét nó nhất vì cái vụ ân nhân này còn gì? Sao tự nhiên là thế nhỉ? Chắc hẳn đang đóng kịch đây mà. Đúng là cáo già quá đi mất.

“Dạ, dù sao cháu cũng ký hợp đồng một năm rồi ạ”

“Tiếc quá” mẹ Dương tiếc rẻ.

“Sếp Dương không đi chơi với bạn gái hay sao mà ở nhà vậy?” nó lảng sang chuyện khác.

“Bạn gái gì chứ? Nó làm gì có” chú Hòa đột nhiên xen vào.

“Đúng thế, nó chưa có bạn gái” bà nội nói

“Nó đang tìm người tốt như cháu vậy, tìm khó quá” mẹ Dương bồi thêm, liếc mắt với nó, nó cứ cảm thấy ánh mắt ấy kì kì làm sao.

Nó im bặt không biết nói cái gì, gia đình này lạ ghê, nó nhớ rõ ràng hẳn có bạn gái mà.

“Tôi chia tay cô ấy rồi” Sếp Dương lên tiếng.

Sao nó thấy ánh mắt Sếp Dương nhìn nó hơi lạ nha. Sao lại có cảm giác không giống ngày thường nhỉ?

Hôm nay nó cứ cảm giác gia đình này là lạ. Lúc ăn cơm còn xếp nó ngồi ngay cạnh sếp Dương, khi ăn cơm hẳn còn gắp đồ ăn cho cô nữa.

“Chủ nhật tuần sau cháu lại tới đây chơi với ta nha” bà nội lên tiếng.

“Để cháu xem đã “nó không dám hứa vì cái tên quái đấm ở nhà nữa

“Hay là thứ sáu này là sinh nhật Dương, cháu đến nhé” mẹ Dương gợi ý.

“Dạ” nó dám từ chối sinh nhật sếp sao, thật là thảm quá đi mất, lại tốn tiền rồi đây.

Nó ngồi nói chuyện một lúc thì xin phép ra về. Chú Hòa nhất quyết bắt sếp Dương đưa nó về.

“Làm phiền sếp rồi” nó nói ngay khi ngồi lên xe.

“Có gì phiền đâu”hắn vui vẻ trả lời.

“Sếp hôm nay làm sao thế?” nó quyết định chọc hắn tức khí một chút cho vui

“Sao?tôi làm sao?”hắn vờ ngạc nhiên

“Sếp dỡ cái bộ mặt giả tạo xuống đi, chẳng hợp tí nào?”Nó mĩa mai

“Tôi như thế nào mới thật?”

“Sếp á? Cô làm cái quái gì thế? Ngu ngốc, cô không có đầu óc sao...” nó được một hơi tha hồ xả ra mấy câu cửa miệng dung để chửi nó,

“Thật?”hắn nhẹ nhàng

“Nói thật nhìn sếp như thế này tôi chẳng thuận mắt tí nào”

“Cô ghét tôi?” đột nhiên hắn hỏi

“Cái này có gì mà cần hỏi? “ nó phũ phàng

“Tại sao?” hắn tò mò

“Tại sao á? Anh còn hỏi tại sao, thật ngu hết mức”

“Ngu ngốc? cô dám nói tôi ngu ngốc?” hắn gất lên

“Tôi cái gì không dám? Anh nghĩ anh là ai? “Nó gào còn to hơn, cho người tức chết nhá, ai bảo ngày nào cũng hét lên với ta.

“Cô đừng quá đáng, thấy bà nội, bố mẹ tôi thương mà dám lên mặt nhé” hắn cảnh cáo

“Ha ha ha” nó cười không ngớt, hai tay run run ôm bụng

“Cô ngậm miệng lại” hắn hét to, tấp xe vào lề.

“Tôi nói sai sao? Anh mặt thì đẹp, nhưng nói ra toàn lời thối. Cả ngày mặt như bánh bao ế” nó tiếp tục thêm dầu vào lửa.

“Cô cút xuống xe cho tôi” hắn rống lên, mặt thâm sì.

“Sao? Nhanh vậy lại thay đổi khuôn mặt rồi” nó mỉm cười thỏa mãn khi thấy hắn quay về con người cô biết đã sáu tháng.

Hắn tức giận, mở cửa xe, vòng qua phía cửa bên nó, mở cửa lái nó xuống không thương tiếc.

Nó nín cười, tỏ vẻ bình tĩnh cho đến khi hắn nổ máy phóng đi. Nó nhìn theo chiếc xe, miệng không ngừng ngoác ra”đúng là trẻ con, không biết kiềm chế tí nào”.

Khi nó về tới nhà, thì gặp ngay cái mặt thối của chủ nhà. Hắn mặc quần short trắng, áo phông trắng, đúng là rất bắt mắt. Nó đang định khen hắn một tiếng thì hắn đã gào lên với nó rồi.

“Cô đi đâu?”

“Đi chơi, chủ nhật tôi có quyền nghỉ ngơi chứ, anh làm gì mà hét lên thế”

“Đi với thằng nhóc đó hả?” hắn nhìn nó khinh bỉ

“Ai?” nó chẳng biết hắn nói ai nữa

“Còn tỏ ra ngây thơ à? Tôi nghĩ cô không cần dán mặt lạ khi ở với tôi đâu.”

“Anh nói cũng đúng, nhưng tôi có nhiều “thằng nhóc” lắm, để suy nghĩ anh nói ai rồi sẽ trả lời anh vậy” Nó đi vào phòng.

“Tôi đói, muốn ăn cơm” hắn bắt lịch sự lao vào khi nó vừa lột cái áo phông ra.

“Á” nó hét lên, khiến hắn giật mình vội vàng đi ra.

Nó suy nghĩ, hẳn là Gay nhìn thấy nó cũng có sao đâu nên sau khi thay áo nó vui vẻ đi nấu cơm. Nó nấu nồi canh chua cá lóc, bỏ xào hoa thiên lý và trứng chiên.

“ Cô nấu cái gì thế này?” Nguyễn đặt cái chén thật mạnh trên mặt bàn ăn.

“Thì anh yêu cầu nấu canh chua mà” nó trả lời

“Canh chua? Sao lại ngọt thế này chứ?” hẳn bắt bẻ

“Tôi thấy ngon mà, tôi làm đúng theo cách ở trên mạng mà”

“Đúng ? cô xem có nồi canh chua mà cô nấu cũng không ra hồn, cô có khả năng làm được cái gì hả?” hẳn gắt gỏng.

“Này, anh không ăn thì thôi, đừng suốt ngày chê bai này nọ nhé” nó tức khí. Ngày nào nấu ăn cũng chê bai, mà rõ ràng làm gì mà tệ đến mức đó chứ. Nó thấy tên này cố tình trả thù nó đây mà.

“Cô nói thế mà nghe được à? Tôi thuê cô làm người giúp việc chứ không phải làm bà chủ nhé” hẳn cười mỉa mai.

“ À, nếu không thích thì đuổi tôi đi, tôi cóc cần nhé” nó li cái mặt ra.

Hắn điên tiết, đập bàn thật lớn, khiến tô canh bắn tung tóe trên mặt bàn.

“Không ăn thì thôi” nó đứng dậy gào lên, bẻ luôn tô canh đổ thẳng vào thùng rác.

“Sao cô dám.....” hẳn lắp bắp, mặt hắn chuyển từ xanh sang đen

“Tôi cái gì không dám? Anh quản được tôi chắc” nó vặn nhỏ vòm, nhưng giọng hạ thật thấp. Nó đi thẳng vào phòng, để lại một người ngồi trên bàn ăn, tay nắm chặt, mặt tái xanh.

“Cô ra đây ngay cho tôi” hẳn vừa gào vừa đập ầm ầm vào cửa phòng nó.

“Khỏi đập” nó mở cửa đẩy hẳn ra một bên đi thẳng ra sofa, tay cầm theo cuốn sổ nhỏ. “Ngồi xuống” nó ra lệnh cho hẳn.

Chả biết trời xui đất khiến thế nào hẳn cũng ngoan ngoãn mang bộ mặt sát thủ ngồi xuống ghế.

“ Hôm nay tôi và anh nói chuyện thẳng thắn với nhau sau hơn một tháng sống chung” nó nhẹ nhàng.

“Thẳng thắn?” hẳn hơi ngạc nhiên

“Đúng, anh có chỗ nào không vừa lòng với tôi anh nói tôi nghe thử xem nào?”

“Ý gì?”

“ Ý là anh có gì không thích ở tôi anh nói cho tôi nghe, tôi xem xét rồi sửa” nó kiên nhẫn giải thích dù nó biết tông tên khốn này đang giả ngu.

“Cái gì cũng không hài lòng” hẳn nói dối.

“Anh không hài lòng với tất cả?” nó đã cố gắng thế mà hẳn lại coi như không, tên này đúng là cố tình chơi nó đây mà.

“Đúng, cô lười biếng, ngu ngốc, vụng về, xấu xí” hẳn cố tình trêu tức nó. Biết thừa là nó sẽ nổi điên.

“Câm mồm” nó điên tiết, cầm ngay ly nước lọc trên bàn hất thẳng mặt hẳn.

“Cô...” hẳn bắt ngờ với phản ứng của nó, mắt tròn to đầy tia máu thật hung dữ.

“Anh nghĩ tôi hài lòng với anh chắc” nó gằn giọng “ anh là tên khốn nhỏ mọn, tinh tướng, khó chịu nhất tôi từng gặp”

“Tôi...”

“Im, nghe tôi nói hết đã, không cho anh nói” nó giờ giờ nắm tay trước mặt hẳn, tỏ ra dữ dằn.

“Tôi hỏi anh, anh cố tình hành tôi đúng không?” nó hỏi thẳng

“Đúng” hần thẳng thắn thừa nhận không cần suy nghĩ.

“Tại sao?”

“Thích thế”

“Ra thế” nó trề môi coi như đã biết.

“Cô là người tôi thuê, tôi có quyền như thế, nếu cô không hài lòng thì có thể bỏ việc” hần móc lại

“Bỏ việc? quên đi cưng, chị đây xem xưng có đủ trình để làm chị bỏ không đã” nó trêu tức hần.

“Chị?, cô mấy tuổi mà dám thế?” hần thực sự bị chọc điên mất.

“À, tuổi chị có thể kém cưng, nhưng suy nghĩ thì hơn hần cái đồ nhỏ mọn như cưng” nó chặc chặc lưỡi, đứng dậy đi vòng vòng quanh ghế hần, hai tay nắm phía sau lưng.

“Suy nghĩ hơn? Suy nghĩ hơn mà 29 tuổi đầu còn mặc áo hello kitty, gấu, gà con à?” hần cười to, nhìn chăm chăm vào cái áo có con gà con trên người nó.

“ Cái này là sở thích” nó cãi lại

“Sở thích? Sở thích của một một đứa bé hả?” hần tò vè khinh thường nó

“Anh..” nó bị bí từ.

“Sao? Tôi nói đúng quá hả?” tâm tình hần vui hơn khi thấy cái mặt tức giận của nó.

“Đúng cái đầu anh ý” nó gào lên, mặt đỏ gay

“Ngu ngốc thì đừng ình là thông minh” hần bồi thêm. Hần nói xong đi thẳng vào phòng, để lại nó với bao nhiêu ầm ức

9. Chương 9

Tâm trạng hôm nay của hần thực sự rất vui vẻ. Hôm qua nó đã chọc cho ai đó mất ăn mất ngủ, thật là vui. Nhìn khuôn mặt cô nàng đỏ gay nói không ra lời, hần cảm thấy mình thật sự thành công.

Từ ngày cô ta dọn đến ở hần cảm thấy cuộc sống của mình thật sự rất khác. Hần vui khi trêu chọc cô, thấy một chút ầm áp khi quay về nhà thấy một người trong bếp. Và hần thấy tim mình loạn nhịp khi người nào đó gào lên với hần. Hần nhận thấy, một ngày hần không nhìn thấy cô, hần sẽ buồn. Khi tâm trạng hần không vui, chỉ cần nhìn cô, hần liền cảm thấy nỗi buồn như bay bị gió thổi bay đi mất.

Hôm trước hần nhìn thấy nó mặc áo ngủ hình gấu, nhìn rõ ràng là rất xấu thế mà hần lại cảm thấy đẹp, đúng là ở cùng người xấu điết thành ra tiêu chuẩn cũng giảm xuống.

Nhìn đồng hồ, giờ đã là bảy giờ rồi. Hần đứng dậy thu lại laptop. “Về thôi” hần vui vẻ nói, nụ cười chưa từng tắt trên môi.

Về nhà, hần thấy tối om, tự nhiên hần cảm thấy lo lắng, vội vã bật đèn tìm kiếm thân ảnh quen thuộc. Hần lo lắng nhớ hôm qua, hần quá lời, cô bỏ đi thì làm sao?.

“Hiền” hần gõ gõ lên cửa phòng cô.

“Gi?” thấy nó thò đầu ra, nhìn hần với ánh mắt khinh thường, khiến hần thở phào nhẹ nhõm.

“Ơm”

“Không nấu” nó trả lời xong định đóng cửa lại

“Sao không nấu?” hần khó chịu, cô lại tính đình công ư?

“Tôi làm cái gì anh chẳng chê, nấu làm gì, chẳng nào chẳng đổ đi” nó ầm ừc.

“Tôi muốn ăn cơm” hần gần giọng

“Tự đi mà nấu” nó ương bướng

Hần thấy cô đang rất khó chịu, hần không muốn chọc giận cô nữa.

“Cô có gì tức giận với tôi thì cứ nói tôi nghe, tôi sẽ suy nghĩ về nó một chút” hần hạ giọng nhỏ nhẹ.

“Thật?” nó lập tức hỏi lại

“Thật” hần nhận ra cô nàng này rất dễ bị lay động, nhìn khuôn mặt cô lập tức thay đổi, hần thấy thật vui.

“ Anh nói đấy nhé, giờ anh ra sofa ngồi đi, đợi tôi một tí” nói xong nó quay vào trong phòng.

Hần ngồi đợi cô mà cảm thấy một chút chờ mong không biết cô nàng này bày trò gì nữa. Để xem cô ta có bao ầm ừc với anh.

“ Giờ tôi sẽ hỏi anh trả lời nhé” nó đi ra, tay lại cầm cuốn sổ ngày hôm qua.

“Được” hần cố gắng tỏ ra nghiêm túc, kìm nén nụ cười khi nhìn thấy cô đi vòng vòng quanh hần với cái áo hello kitty màu vàng. Nhìn cô chẳng khác gì một cô nhóc mười bảy tuổi với khuôn mặt già chát.

“ Vấn đề thứ nhất: anh thấy tôi ngu ngốc hả?” nó mở cuốn sổ trên tay nhìn vào đó hỏi.

“ Không hần” hần lắp lửng, hần tò mò không biết cô định làm trò gì.

“ Nói yes hoặc no, không chấp nhận câu trả lời như trên” nó ra dáng một bà giáo viên.

“ Đúng”

“Ngu chỗ nào?” nó hỏi lại

“Có mấy món ăn nấu cũng không ra hồn” hần không dám nói là cô bị hần lừa đến đây mà không biết nên đành viện đại lý do này.

“ Anh có biết nấu ăn không?”

“Không”

“Vậy anh còn ngu hơn tôi, dù sao tôi còn biết” nó kết luận

“....” Hần thấy mình bị vào bẫy.

“ Vấn đề thứ hai: tôi ăn mặc xấu lắm hả?”

“Ừ”

“Tại sao?”

“ Nhìn thật xấu”

“Xấu hay đẹp có ảnh hưởng đến anh sao?”

“Không có” hần chối. Nhưng bản thân hần biết nhìn cô mặc mấy bộ đồ ngủ trẻ con tự nhiên tim hần nhảy vài nhịp không đúng.

“Cho nên, tôi đề nghị anh không được phép can thiệp vào vấn đề này của tôi” nó cao giọng

“Được”

“Vấn đề thứ ba: tại sao mua máy giặt mà bắt tôi giặt tay?” nó thực sự cảm thấy vấn đề này rất bức mình

“ Quần áo của tôi không được phép giặt máy, hư mất” hần trả lời đúng sự thật.

“Vậy tôi có thể sử dụng máy để giặt quần áo của tôi chứ?”

“Được, tôi có bao giờ nói cô không được dùng đâu?” hần bắt bẻ lại

“ Qua” đúng thế, hần chưa từng nói nó không được dùng mà.

“ Vấn đề thứ tư: tại sao bắt tôi đi mua đồ ăn sáng xa như thế? Gần đây thiếu gì nhà hàng nấu ăn ngon”

“ Nếu cô nấu được đồ ăn sáng, tôi sẽ nhân nhượng vấn đề này. Nhưng nhất thiết phải ngon mới được, không thì miễn bàn”

“Được, tôi sẽ học” nó dứt khoát

“ Vấn đề thứ năm: Nhà có thể cách ngày lau được không?”

“Không, vấn đề này không bàn” hần dứt khoát.

“ Vấn đề thứ sáu: anh tốt nghiệp đại học chưa?”

“Tại sao hỏi vấn đề này?” hần thắc mắc

“ Vì anh sử dụng ngôn ngữ rất thô lỗ. Tôi sống với anh có một tháng năm ngày mà anh dám chửi tôi ngu ngốc bốn mươi bảy lần, vụng về 32 lần, xấu xí mười tám lần” nó liệt kê hết.

“CÔ ghi lại?” hần bắt ngờ với số liệu chính xác cô nàng đọc ra.

“Đúng vậy” nó thản nhiên trả lời như chuyện bình thường.

Hần nhận ra cô nàng này thật sự rất ghi hận trong lòng.

“Cô thấy tôi nói sai?” hần hỏi ngược lại

“Rất sai. Anh thấy tôi ngu ngốc chỗ nào? Vụng về chỗ nào? Xấu xí chỗ nào?”nó vừa nói vừa dí sát cái khuôn mặt nó vào mặt hần.

Tim nó tự nhiên đập thành thịch, nhìn gần hần thật sự đẹp, mũi ôi mỏng, da trắng nõn, mắt sâu, lông mi công vút.

Hần bắt ngờ đẩy nó ra, nó ngã chổng queo trên sàn nhà.

“Nấu cơm đi” hần bỏ vào phòng bỏ lại nó với bao cảm xúc hỗn độn. Hình như mặt nó đỏ bừng thì phải. sao lại thế nhỉ? Nó thì thâm.

Tim hần muốn bay ra khỏi lồng ngực. Hần đứng bất động sau cánh cửa, cảm thấy một thứ cảm giác rất mơ hồ. Tự nhiên hần cảm thấy Hiền thật đẹp, thật dễ thương. Khi cô dí sát gần vào hần, hần ngửi thấy mùi sữa tắm hoa nhài nhẹ nhàng của cô, hình như cái nơi hơn bảy năm ngủ yên của hần ngộ ngầy thì phải. Chính vì sợ cái trạng thái đột ngột này hần mới vội chạy trốn.

Vì hai người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình mà bữa tối diễn ra thật im lặng, không phê bình, không giải thích. Và tình trạng này cũng kéo dài thêm ba ngày nữa đến khi nó thấy miệng nó sắp đóng rêu thì nó quyết định nói chuyện với hần. Tối nay nó phải nói chuyện với hần mới được, theo như người ta nói thì cảm giác tim đập chân run là tình yêu, nếu thế thật thì nó tiêu thật rồi, sao nó có thể thích một anh chàng gay chứ.

Nó mãi suy nghĩ mà không biết, có người nhìn nó chằm chằm hơn năm phút. Mãi cho tới khi nó nghe tiếng nhắc “ Hiền” mới tỉnh lại.

“Có chuyện gì thế?” một đồng nghiệp tỏ vẻ quan tâm nó

“Không có gì” nó tỉnh lại.

“Sếp Dương tìm cậu từ sáng đó” cô ta nhắc nó

“Vâng” nó đứng dậy đi về phía thang máy. Trong thang máy nó thấy hai người đồng nghiệp

Đồng nghiệp A nói:” tim tớ muốn ngừng đập khi nhìn thấy anh ấy, tự nhiên mặt tớ nóng kinh khủng”

Đồng nghiệp B: cậu thích hần rồi, cưa hần đi thôi.

Câu nói đó khiến tâm hồn nó treo ngược trên cành cây. Thích? Thích? Thích? Nếu họ nói đúng thì mình thích một tên gay sao? Đầu óc như một mớ hỗn độn.

Nó đi vào phòng sếp Dương , tự kéo ghế ngồi xuống, im lặng nhìn hấn, nhưng đầu óc nó đang ở phương trời nó cũng chẳng rõ nữa.

“Mẹ tôi nói tối nay cô cùng về ăn cơm”

“Vâng”.

“Chủ nhật này nhà tôi đi picnic muốn cô đi cùng”

“Vâng”

“ Hẹn hò với tôi đi”

“Vâng”

“Cô có thể về chỗ rồi”

“Vâng”

Nó đứng dậy đi ra ngoài, theo thói quen quẹo trái. Khoan, sếp Dương vừa nói những gì ấy nhỉ? Nó không nghe thì phải. Hình như hấn không la cô như mấy ngày trước. Nó quyết định quay lại hỏi, vừa mở cửa, thò đầu vào nó nhìn thấy sếp Dương đang mỉm cười rất vui.

“Sếp vừa nói gì với tôi thế?” nó hỏi xong, mặt ai nó cũng ngắc bắt động

“Xin lỗi, tôi không nhớ sếp nói gì cả” nó tỏ vẻ bối rối, xoa xoa đầu mình.

“Cô...” sếp Dương mặt tái mét

“Nếu tâm trạng không vui thì nói sau đi, giờ đầu óc tôi đang lộn xộn lắm, sếp mà la tôi thì mệt sếp thôi” nó thản nhiên phán một câu, đóng cửa đi ra ngoài, quẹo trái. “hình như mình nghe tiếng hét thì phải” nó nói với chính mình.

Sau khi ngồi trong toa lét suy nghĩ gần hai giờ, nó quyết định một biện pháp an toàn cho con tim già cỗi của nó chính là: tránh mặt kẻ làm tim đập nhanh càng xa càng tốt, nói chuyện càng ít càng tốt, cãi nhau với hấn càng ít càng tốt.

Nó quyết tâm thực hiện kế hoạch của mình từ tối hôm nay. Nhưng nó chẳng cần phải làm gì cả, bởi vì nó không gặp cái người chung nhà hơn một tuần nay rồi. Nó đoán hấn đi công tác, nhưng nó lại cảm thấy ầm ỨC kinh khủng, sao hấn đi mà không thềm nói với nó một tiếng nào. Thế có khác gì coi nó như không tồn tại đâu?. Chán nản nó quyết định đi tu sửa sắc đẹp của mình, nó đi đến một tiệm tóc rất lớn, nó nói với em nhân viên “ làm sao cho chị nhìn trẻ hơn tí đi”, thế là sau bốn giờ, nó có mái tóc xoăn, ngắn màu vàng, nhìn nó thật khác nha.

Mà dạo gần đây, nó cảm thấy sếp Dương đối với nó rất đặc biệt, nhỏ nhẹ, dễ chịu kinh khủng, hấn không còn găm lên với nó nữa. Dù nó có làm sai hấn chỉ nhắc nhở thôi, thậm chí còn giúp nó sửa lại cho đúng. Nó thật không hiểu, hấn ăn phải bả gì mà thay đổi nhanh như thế. Chính vì thế, nó càng hạn chế tiếp xúc với hấn, cho lành ảy mà.

Mang theo quyết tâm rõ ràng rằng : hai tên cực phẩm này chỉ làm cảnh thôi, không chạm vào được.

Nó quyết định tìm gặp sếp Dương trước. Sau khi nó trình bày với sếp Dương rằng” tôi cảm thấy sếp không bình thường tí nào, sếp mà cứ đối xử với tôi tốt thì tôi thấy sợ đó” sau khi nó nói xong câu đó thì bị đuổi ra khỏi phòng làm việc của hấn và cả tuần rồi nó cũng không bị gọi lên phòng hấn nữa.

Thế là cuộc đời nó trở lên tươi đẹp hơn trong một tuần nay, không bị la, không bị dọa bởi hai cái khuôn mặt thối kia nữa. Nhưng trong lòng nó cứ có một cảm giác mơ hồ gì đó, như mất mát mà nó không biết làm sao để diễn tả.

10. Chương 10

Nguyễn đi phăng phăng vào phòng giám đốc, cô thư ký đã quá quen với cảnh này, nên cũng không thèm ngăn luôn. Hấn bước vào phòng Dũng, tự kéo ghế ngồi rồi nói rõ tình hình cho thẳng bạn.

“Tao nên làm thế nào bây giờ?” Hấn hỏi bạn sau khi thuật lại hết suy nghĩ cũng như tình cảnh của mình.

“Thử đi” Dũng khuyên bạn

“Thử như thế nào mới được chứ?” Nguyễn bối rối. Hấn đi công tác bên Mỹ hơn một tuần nay, vừa về là tìm ngay thẳng bạn thân để tư vấn vấn đề ngang đải trong lòng hấn. Chính hấn cũng không biết hấn làm sao nữa, hấn nhớ ân nhân, nhắc điện thoại muốn gọi cho cô hơn hai mươi lần mà hấn lại thôi. Chỉ cần nghĩ đến cô, tim hấn lại loạn nhịp. Nhớ tới mùi hương trên người cô, cơ thể hấn lại muốn nóng ran.

“Tạo điều kiện cho bản thân mày gần gũi cô ta trước, thử xem cảm giác có chính xác không đã” Dũng cao hứng.

“Nếu có phản ứng thì làm sao?” hấn tò mò

“Thì thẳng tiến, theo đuổi chứ sao?” Dũng kết luận

“Nhưng cô ta không hợp khẩu vị của tao tí nào” Nguyễn nhăn mặt

“Mày còn có cơ hội kén cá chọn canh à?, mày nghĩ là mày bình thường à?” Dũng dục mình đập tay lên vai hấn một cái. Tên gốc này, rõ ràng là thích người ta muốn chết còn gãi bộ. Trong tình yêu quan trọng gì ngoại hình cơ chứ.

“Biết thế. Nhưng nhờ tao có phản ứng thì sao? “ hấn lo lắng

“Từ từ rồi tính, mày phải xác định rõ ràng đã” Dũng trấn an hấn.” mà cho tao gặp cô ta trước đi, lần trước tron bar xa thế chưa rõ mặt”

“Ừ, mai đi, tao nói cô ta chuẩn bị cơm trưa ”

“Kêu nhóm mình đi nhé”

“Ok. Nhưng tao lo lắng Yến mà nhìn thấy Hiền gây chuyện thì sao?” Hấn biết Yến rất thích hấn nhưng thật sự hấn lại không có tí gì cảm giác với cô cả. Nhưng dù sao, Yến cũng là hàng xóm với hấn từ bé nên hấn cũng không lỡ tách cô ra xa.

“Mày cứ nói người giúp việc là được chứ sao”

“Cũng phải, mà nhìn cô ta cũng không sáng giá lắm”

Tâm trạng hấn giờ rất kích động, vui mừng có, buồn rầu có, lo sợ có. Hấn thực sự không thể tập trung công tác khi mà đầu óc cứ treo bên ân nhân. Lần này, hấn phải tìm hiểu rõ xem cái tâm tình chết tiệt của hấn thực ra là cái gì.

“Bầm chết người, bầm chết người, bầm chết người” nó vừa bầm thịt trên thớt vừa xả cho bột tực. Hôm qua hấn đi công tác về, chẳng những không thêm nói gì mà phang ngay cho nó một cục tực” mai tôi mời bạn tối ăn cơm, cô làm mấy món theo như tờ giấy này, cho bốn người bạn”. Nó tức lắm mà không làm gì được vì thân là người giúp việc. Mà lão khốn này, biết nó có một mình cũng chẳng thêm vác mặt ra khỏi phòng làm việc mà giúp nó một tay, trong khi thực đơn toàn món tốn thời gian. Chủ nhật mà nó phải bỏ dây từ năm giờ sáng để đi chợ, về cái lại vội vàng lao nhanh vào bếp.

Thật tình, hôm qua nhìn thấy hấn, nó lại thấy hồi hộp, tim nó lại không nghe lời tí nào cả, cứ đập bát nháo hết cả lên. May mà hấn không nói nhiều với nó, nếu không không biết nó sẽ tự biến mình thành cái dạng gì nữa.

“Con heo đó có thù gì với cô à?” hấn lù lù đứng sau lưng nó từ lúc nào.

“Anh... dọa chết tôi” nó nhảy dựng lên, lùi về phía sau tí nữa thì làm rơi cả con dao. Đúng là không nên nói xấu người khác không thì có ngày bị đau tim mà chết mất thôi.

“À, có tật giật mình” hắn nhìn thấy mặt cô đỏ lên, thì tâm trạng hắn vui hơn hẳn. Cả đêm qua hắn chẳng ngủ được tí nào cả, đành qua phòng làm việc nghiên cứu dự án xây trung tâm mua sắm, mãi gần sáng mới chợp mắt được một tí thì nghe tiếng lẩm lẩm của ai đó. Mà cũng tại cô ta, tự nhiên tóc đang đen, lại đi nhuộm thành màu vàng, lại còn uốn quăn nữa chứ, làm hắn hôm qua suýt nữa nhận không ra, tưởng mình vào nhầm nhà. Hơn một tuần không gặp cô, nhìn thấy cô hắn thực xúc động, cố gắng kìm lại cái cảm giác chạy nhanh tới ôm cô vào lòng. Suy nghĩ đó chính là nguyên nhân khiến hắn mất ngủ cả đêm

“Tôi ... tôi làm gì nào?” nó lắp ba lắp bắp

“Có cần tôi phụ không?” hắn nhiệt tình hỏi.

“Được không?” nó nghi ngờ

“IQ của tôi rất cao, chỉ cần cô nói tôi khắc hiểu”

“Được, anh lột vỏ tôm đi” Nó nhiệt tình hướng dẫn hắn làm. Nhìn hắn đeo tạp dề, đứng bóc vỏ tôm, tự nhiên nó cảm thấy ấm ấm trong lòng.

Hắn thật thông minh, chỉ cần hướng dẫn là hắn làm được ngay. Chẳng bù cho nó, cái gì cũng phải học vì lần mới thấm, mà thấm rồi thì sẽ quên ngay nếu không sử dụng thường xuyên. Nhìn đôi tay thon dài, trắng nõn kia bóc vỏ tôm, nó lại nghĩ nếu như hai bàn tay đó mà vuốt ve nó thì sẽ thế nào nhỉ?

Ách, sao nó lại có cái tư tưởng không trong sáng với một tên gay cơ chứ.

“Thật biến thái quá đi”

“Cô nói ai biến thái?” hắn bất ngờ hỏi nó

“Ấy, là tôi nói sếp trong công ty tôi thôi” nó bối rối chống chế.

“Sếp cô là kẻ biến thái” hắn tò mò

“Ừ” nó gật gật đầu

“Như thế nào thì gọi là biến thái” hắn lại hỏi nó

“Thì như anh đó” nó vô tư hắt ngay gáo nước lạnh vào mặt hắn

“Cô...” hắn giơ con tôm trước mặt nó. Mặt hắn một màu xám ngắt.

“Tôi đùa thôi, anh đừng nóng” biết mình lỡ lời, nó cúi cúi mặt tỏ vẻ hối lỗi.

“Hừ” hắn tiếp tục công việc. Không thèm nói chuyện với nó nữa. Nó đoán hắn đang bốc hỏa đây.

Thôi kệ, giận thì giận, nó chẳng thèm quan tâm.

Dưới sự cố gắng không ngừng nghỉ của cả hai, cuối cùng bữa trưa cũng hoàn thành: gà tần thuốc bắc, chả giò, tôm chiên bột, cánh gà chiên nước mắm, salad rau, và món tráng miệng rau câu dừa.

Nhìn một bàn đồ ăn, nó thỏa mãn cười to. Lần đầu tiên trong cuộc đời nó làm nhiều đồ ăn như vậy.

Cười thỏa mãn nó mới quay ra nhìn người phụ bếp, nhưng nó thấy hắn nhìn nó chằm chằm.

“Mặt tôi dính bột à?” nó sờ tay lên mặt hỏi

“Ừ” Hắn máy móc gật đầu, tiến gần tới nó, giơ tay vuốt má nó, mắt hắn không rời khuôn mặt nó. Nó thấy ánh mắt hắn thật ôn nhu.

Nó đứng hình

Reng reng reng

Đúng lúc chuông cửa vang lên khiến cả hai giật mình

“Tôi đi thay quần áo” nó đỏ mặt, bối rối chạy mất.

Đi ra mở cửa, hắn vẫn chưa thể nào bình tĩnh nhịp tim của mình lại. Đầu óc hắn vẫn để ở nụ cười như ánh mặt trời tỏa sáng của cô, lại còn hai má nún đồng tiền nhỏ xíu nữa.

Bữa trưa hôm nay, nó từ chối cùng ăn với hần và bạn hần với nguyên nhân có hẹn với chú. Không phải nó không muốn hưởng thành quả của mình mà là ngay khi nó nhìn thấy thêm ba mỹ nam cùng một mỹ nữ nữa trong nhà, nó bị chuột rút. Sao trên đời lại có nhiều người đẹp đến thế, ba người bạn của hần cũng rất đẹp mặc dù không bằng hần, nhưng cũng được tám chín phần. Còn mỹ nữ kia thì khỏi chê, người đầu mà cao thể, trắng ơ là trắng, ba vòng rõ ràng, phải nói là siêu hấp dẫn.

Nó thở dài, nhìn lại mình “ sao ông trời lại không công bằng thế nhỉ?”. Đứng với họ, khiến nó cảm thấy mình mới thấp kém làm sao?.

Giờ thì hay rồi, giữa trưa lại phải lang thang đi bụi vì ghen ghét với nhan sắc của người ta. Thật không cái ngu nào bằng cái ngu vào.

Nó đi bộ cả km, thì thấy một quán trà sữa theo phong cách nhật bản, nghiêng răng đi vào, nó lại gặp ngay sếp Dương đang ngồi với một em xinh như mộng. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Nó quyết định tới uống ké một phen, dù sao mặt nó cũng khá dày, dày thêm chút nữa cũng không ảnh hưởng gì tới danh tiếng của nó cả.

“Hi, sếp” nó trưng ngay cái mặt trước mặt sếp Dương và cô em trẻ tuổi kia

“Sao cô lại ở đây” hình như hần bắt ngờ khi thấy cô thì phải.

“À, quán này của sếp sao? Tôi thêm trà sữa thôi mà, có thể ngồi không?” nó hỏi cho lấy lệ chứ thực ra cái miệng của nó đã đặt xuống ghế ngay cạnh cô em xinh tươi khai rồi.

“Chào em. Chị là Hiền lính của sếp Dương” nó chào hỏi lịch sự kèm theo cái nháy mắt với sếp.

“Em là bạn anh Dương, tên Hoa” cô gái thẹn thùng. Máu ghen xấu xa của nó lại nổi lên rồi, sao đi đâu cũng gặp người đẹp thế chứ?

“Em xinh quá, thật xứng với sếp Dương nha” nó không tiếc lời khen. Nhìn nét mặt sếp nó, hình như không vui thì phải. Đàn ông thật khó hiểu, gặp mỹ nữ còn chê cái gì. Nhìn một người thì đỏ mặt thẹn thùng, một người thì đen mặt vì tức giận, nó lại càng muốn chọc ngoáy vài câu.

“Sếp à? Cô em lần trước sếp dẫn đi hát karaoke đâu? Sếp bỏ thật à? Cô ấy cũng đẹp quá mà” lần này thì có hai khuôn mặt cùng đen luôn.

“ Sếp thật vô tình, tôi thấy sếp mới về nước có 7 tháng mà gặp tới bốn năm người bạn gái đó. Nhanh quá đi” nó tiếp tục.

“Hôm trước chú Hòa nói với tôi sếp còn một vị hôn thê nữa mà, sếp lại đối xử không tốt với cô ấy vậy à?” nó cao hứng.

“Cô, im miệng” hần mất bình tĩnh gào lên.

“Sếp à? Bình tĩnh đi, tôi chỉ là lo em gái này sau này khổ thôi mà” nó khoái chí khi trả thù được tên nhóc vô lễ này.

“Chị ấy nói thật?” cô gái ấp úng nửa ngày mới nói lên lời.

“Đúng vậy” hần thản nhiên thừa nhận khiến nó bị hớ.

“Mà tiện thể tôi giới thiệu với em luôn nhé, đây là vị hôn thê của tôi” hần nắm lấy tay nó đồng dục nói. Sao tình hình lại thành ra thế này chứ. Sao nó đang nắm thế chủ động, giờ lại thành bị động. Lời muốn nói, không thể thoát ra khỏi miệng. Nó lại chết đứng.

Cô gái khóc to lên rồi bỏ chạy mất, lúc này nó mới phát hiện ra nó bị bắn rồi.

“Sao? Vị hôn thê, em hài lòng chưa?” hần vui vẻ cười thật to.

“Bớt nhảm đi” nó bình tĩnh lại, cầm ly sữa vừa được phụ vụ mang ra tu ngay một hơi “Thật hèn hạ”

“Ai hèn, ai phá mất cơ hội quen người đẹp của tôi? “Hần thản nhiên liếc mắt với nó.

“Tôi chỉ là muốn giúp cô gái tôi nghiệp kia thôi”

“À, thế thì vị trí người yêu của tôi bây giờ sẽ là dành cho em” hấn thân mật gọi nó là em, khiến tóc gáy nó dựng hết cả lên. Đúng là hết sức khủng bố tinh thần yếu ớt của nó mà.

“Mơ đi em, chị đây thềm vào” nó tỏ vẻ mặc ới

“Thềm vào thì tốt, anh chỉ sợ em thềm ra thì khốn anh thôi”

“Anh... đồ điên” nó gất lên, bỏ đi thẳng.

Đúng là đồ điên, sao đi đâu cũng gặp sao chổi thế này chứ.

Nó vừa ra khỏi quán vài bước chân thì sếp Dương cũng đuổi kịp nó.

“Len xe đi anh chở em về” hấn thăm nhiên. Hôm nay hấn đi con xe vespa màu trắng, con xe này là mơ ước của nó, nhìn đã muốn mê rồi.

“Không phiền” nó từ chối, nhưng thật sự rất muốn ngồi thử xem cảm giác ra làm sao. Mắt nó cũng chẳng thể rời cái xe.

“Em muốn ngồi thử xe này một vòng không?” hấn như đoán được ý của nó vậy.

Suy ngẫm một lúc, nó thấy mình làm gì còn cơ hội nào tốt hơn nữa chứ? Kệ đến đâu hay đến đó, thử trước tính sau.

“Được” thế là nó biết cảm giác ngồi vespa, nhưng nó cũng nhận ra ngồi xe này chẳng khác con wave tàu là mấy. Dương chở nó đi vòng vòng quanh thành phố, hai người cũng không nói chuyện gì nhiều với nhau. Hôm nay hấn rất dịu dàng với nó, thậm chí hấn còn mua cho nó chai nước khi hấn chở nó tới nhà thờ đức bà nữa.

11. Chương 11

Nó lê cái xác về nhà thì cũng hơn ba giờ rồi. Vừa mở cửa nó gặp ngay chủ nhà ngồi ở sofa, mắt không rời tivi hỏi “Đi đâu?”

“Chơi” nó trả lời cộc lốc như câu hỏi

“Với ai?”

“Bạn”

“Bạn nào?”

“Bạn ... mà anh hỏi làm gì?” nó gất lên.

“Cô ở nhà tôi, thì tôi phải biết cô giao du với thành phần nào chứ? Nhớ người xấu thì tôi còn biết phòng ngừa “ hấn tỉnh queo

“Không cần lo, đồng nghiệp thôi” nó trả lời, rồi đi thẳng vào bếp, nhìn thấy đồ ăn vẫn còn, bụng nó tự giác kêu ột ột.

“Chưa ăn cơm?” hấn thế nào lại đứng ngay sau nó chứ. Nó nhớ tới tình cảnh ban sáng, tự nhiên lại thấy má mình nóng nóng.

“Tôi cũng muốn ăn nữa” hấn thăm nhiên nói khi thấy nó đi về phía tủ bát.

Nó lấy hai bát, hai đũa, cùng hấn ngồi ăn cơm. Nó thực rất đói, nên ăn khí thế luôn. Mãi khi đánh hết hai chén cơm nó mới thấy hấn không ăn mà nhìn chằm chằm nó.

“Sao?” nó thấy không được thoải mái.

“Ngon không?”

“Ngon” nó nhìn lại hấn” bạn anh về lâu chưa?”

“Mới về” hấn bắt đầu ăn.

“Bạn anh có gia đình hết rồi?” nó thực muốn biết, nếu ba người kia chưa có gia đình mà không bị gay thì tốt biết mấy. Nó sẽ có mục tiêu mới.

“Chưa, chỉ có người yêu thôi”

“Giống anh?” nó ngừng ăn

“Ý gì?”

“Ý là nam- nam đó”

“Không” hấn dứt khoát “sao thích tên nào?” hấn lạnh giọng

“Không có, chỉ tò mò thôi” nó chối biến

“Người yêu của họ đều là người đẹp thôi, cô không có cửa đâu” hấn chặt đứt mọi hy vọng của nó.

“Tôi chẳng thèm” nó quē độ

“Tôi thì sao?”

“Anh ư? Đáng tiếc, đúng là bất hạnh” nó tỏ vẻ thương hại rõ ràng.

“Nếu tôi nói tôi không phải là gay thì cô nghĩ sao?” hấn đặt bát xuống nhìn nó

“Ai tin” Nó bĩu môi một cái tiếp tục ăn.

“Thử không?” hấn đột ngột đề nghị. Nó sắc luôn, cái quái gì đang diễn ra thế không biết. Ngày hôm nay sao lắm kẻ thần kinh thế, có tới hai soái ca đề nghị nó làm bạn gái nhưng lại chẳng có tí nào thật tình cả.

“Ăn lắm đừng mỡ à?”

“Tôi nói thật” hấn tỏ ra vô cùng nghiêm túc với khuôn mặt nghiêm chỉnh nhất.

“Xin nhường cái vinh dự đó cho người khác, tôi đây gái già ngu ngốc không dám nhận” Nó mĩa mai.

“Tại sao không dám?” hấn đứng dậy túm lấy tay nó, gần giọng. Chưa ai dám từ chối hấn, vậy mà cô ta, một gái già chân ngắn ngu ngốc dám khinh bỉ lời mời làm bạn gái của hấn. Hấn cảm thấy vô cùng bị coi thường “Cô thấy cô không xứng chứ gì? Yên tâm đi tôi không để ý đâu”

“Không xứng? anh không xứng với tôi thì có” nó hất tay hấn ra, gần giọng. Tên khốn, chảnh chọe này lại dở chứng đây mà “Tôi đây tuy không sắc nước hương trời, không lắm tiền nhiều của, IQ tuy thấp nhưng dù sao tôi cũng là 100% con gái, không giống ai kia đâu”.

“Tôi không phải gay” hấn gào lên. Đôi mắt đỏ au của hấn nhìn thật kinh khủng, khiến toàn thân nó run rẩy. Nó lùi hai bước, quay đầu chạy thẳng vào phòng.

Cái não nhỏ bé của nó không thể tiêu hóa hết chuyện của ngày hôm nay. Nó cũng chẳng có giác quan thứ sáu để sử dụng nên đương nhiên cái chuyện nào là thật, chuyện nào là giả, nó hoàn toàn mờ mịt.

Lại một đêm mất ngủ.

Nó không hề biết rằng đêm nay có tới ba người mất ngủ chứ không phải một mình nó.

“Tổng giám đốc, anh Dũng tới ạ” giọng cô thư ký ngọt ngào vang lên

“Cho vào đi”

“Vâng”

“Sáng sớm đã đến tìm có chuyện gì thế?” Nguyễn Lười Biếng nhìn đồng hồ sơ trên bàn

“Tao tiện đường ghé qua thôi”

“Tiện đường? công ty của mày ở gần đây chắc?” Hấn bắt bẻ bạn mình

“Thôi, được rồi, tao ghé hỏi chuyện hôm qua thôi mà, hihi”

“Chuyện gì?, hôm qua có chuyện gì đâu?” hấn giả điên

“Cô ta nhìn cũng dễ thương đó chứ” Dũng vào đề luôn, mắt công thẳng bạn thân vòng vèo.

“Mày thấy thế là dễ thương?”

“Chẳng phải mình tao đâu, bọn nhóm mình đều nói thế mà”

“Thật?”

“Tuy da không trắng nõn nà, mắt không to lắm, nhưng nhìn rất là dễ thương mà” Dũng khẳng định.

“Thấp quá” hấn bồi thêm

“Thấp nhưng mà ba vòng tiêu chuẩn, vòng một ít cũng size 34 nhỉ?” Dũng nháy mắt true bạn.

“Stop, vớ vẩn” hấn lườn bạn

“Thế hôm qua mà nói chuyện chưa?”

“Rồi, bị từ chối thẳng thừng” Nguyễn thở dài

“Thấy nào, sáng đã thấy mùi thối nha”

“Làm sao giờ?” hấn nhìn bạn cầu cứu

“Mày là người làm ăn mà, chẳng nhẽ không biết làm sao để giao dịch thành công hả?”

“Ý mày là?”

“Coi đó như một vụ làm ăn đi, phải có kế hoạch cụ thể”

“Nhưng mày cũng biết tao chưa từng theo đuổi ai mà? Làm sao bây giờ?”

“Thế mày có tao ở đây làm gì?” Dũng tự hào vỗ ngực

“Mày á? Ba mươi hai mà tuổi mà có mỗi bà Nguyệt, mày thì biết cái khỉ gì” hấn mỉa mai bạn.

“Ừ nhỉ, nhưng mày không phải là vua thủ đoạn à? Vận dụng vào việc này đi. Dù sao cô ta cũng chẳng phải là mấy em chơi chơi thích lãng mạn đâu, gái già càng dễ cua” Dũng động viên bạn. Hấn cũng hy vọng bạn thân mình có được hạnh phúc.

“Ừ” Nguyễn khẽ nhếch môi. Hấn đã biết mình phải làm cái gì rồi. Đầu óc của hấn chỉ thích hợp để lên kế hoạch và tiến hành thôi.

“Nhưng mày khẳng định mày có phản ứng với cô ta?”

“Ừ, hôm qua trước khi chúng mày tới, tao đã thử lại rồi” nghĩ đến chuyện đó, hấn lại nhớ tới cái phản ứng kinh khủng của hấn khi tay hấn chạm vào da cô, nó thật tuyệt.

“Mà mày cũng thật lạ nha, cô ta nấu ăn ngon vậy mà mày dám chê người ta vụng về” Dũng nhớ lại cảm giác món ăn hôm qua hấn được thưởng thức.

“Này, không có lần nữa đâu, ngon hay không cũng là do tao đánh giá”

“Gớm, chưa gì đã thể hiện quyền chiếm hữu, mày mà yêu thực lòng thì người đó sẽ khổ đây”

“Vớ vẩn” hấn lẩn tránh, vì bản thân hấn biết hấn sẽ giữ cái thuộc về hấn bằng mọi thủ đoạn. Tính chiếm hữu của hấn là cái mà bản thân hấn đôi khi cũng phải khiếp sợ.

“Này lô đất bên Nhà Bè, mày có đầu thầu không?”

“À, mày thích miếng đất đó hả?”

“Ừ, bố mẹ tao thích, mày nghĩ sao?” Nguyễn rất giỏi, và khả năng phán đoán của hấn rất chính xác, công ty của Dũng có ngày hôm nay chủ yếu là dựa vào lời khuyên từ thẳng bạn này.

“Cũng được, nhưng có nhiều công ty nhắm vào đó lắm, chút xíu tao ày danh sách”

“Mày muốn?”

“Không, tao có dự án khác”

12. Chương 12

Cuộc sống của nó lại quay trở lại guồng, hằng ngày dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, đi làm, về nhà, nấu cơm, dọn dẹp, đi ngủ. Nhưng mà, hai tên cực phẩm thì hoàn toàn thay đổi. Trong một tuần thôi mà nó bị dọa cho tinh thần ăn ngủ không yên tí nào. Sếp Dương thì không la mắng nó nữa, lại còn cùng nó ăn trưa, đó là lý do nó bị đói vì nuốt không trôi. Còn buổi tối, cực phẩm kia lại thường nói chuyện bang quơ, thi thoảng còn gấp đồ ăn cho nó, lại khen nó nấu ăn ngon nữa, mỗi lần hấn nói đều khiến nó tim đập chân run. Kết quả là sau một tuần bị hai tên cực phẩm hành hạ, nó đã giảm được ba kg, thật khiếp quá. Tự nhiên lại càng eo thon.

“Sao ăn ít thế?”

“Dạo này tự nhiên không muốn ăn” nó máy móc trả lời

“Bị bệnh?” hấn dừng đùa

“Không, chắc có tuổi rồi nó thế”

“Có tuổi, cô làm như cô sáu mươi không bằng” hấn lườm nó

“Thì tôi đi được một nửa rồi còn gì?” nó cãi lại, miệng lại và cơm

“Tí ăn xong đi vào phòng làm việc, tôi trả lương tháng này, tiện tính toán chi tiêu tháng sau” hấn đứng dậy.

“Ok” nói đến tiền nó chưng ngay ra nụ cười tươi rói.

Nhìn nó cười, hấn lại có kế hoạch bổ sung rồi. Đúng là gái già mê tiền sẽ có cách làm riêng.

Nó lững thững đi vào phòng làm việc của hấn.

“Đây là lương tháng này” hấn chia cho nó mấy tờ năm trăm

“Cám ơn” nó hí hửng cười.

“Tháng này chi tiêu hết sáu triệu tất thấy, tôi đưa cho cô năm triệu nên giờ trả lại cho cô một triệu nữa” hấn lại đưa tiền cho nó. Được cái, tên này tương đối thoáng chuyện tiền nong, nên nó thật không phải đau đầu suy nghĩ nhiều. Nếu nó chi tiêu gì chỉ cần ghi vào cuốn sổ rồi hằng tuần đưa cho hấn là xong. Mà hấn cũng chẳng hỏi nhiều chỉ cộng sổ thôi.

“Cô muốn kiếm thêm tiền không?” hấn hỏi nó, ánh mắt kia có chút gì đó mơ hồ nhưng nhắc tới tiền nó đều quên mất cái gì gọi là sự cảnh giác.

“Có” nó gật đầu

“Cô xoa bóp vai cho tôi, tôi trả cho cô năm mươi ngàn một lượt hai mươi phút ok?”

“Đồng ý” nó vui vẻ đồng ý, thật là béo bở nha.

Nó nhanh nhẹn chạy ra sau lưng hấn, sợ hấn đổi ý. Tay nó vừa đặt lên hai vai hấn, thì như có dòng điện chạy dọc sống lưng nó, mặt nó lại nóng ran nữa rồi. Thôi kệ, tiền là quan trọng nhất, kiếm đã tính sau. Nó xoa xoa, bóp bóp rất nhẹ nhàng.

“Mạnh một chút đi” hấn nhắc nó

“Xuống một chút”

Nó làm theo nhưng khi nó nhìn xuống thì bắt gặp ngay cảnh xuân trên người hắn, hắn mặc áo sơ mi, mà mấy cái cúc phai trên không có đóng. Ngực hắn thật trắng, nhìn thật rắn chắc nha, giả như nó được sờ thì tốt nhỉ?

“Lau nước miếng đi” hắn tốt bụng đưa cho nó khăn tay

“Ừ” nó cũng cầm, lau miệng. Ê! Khoan sao nó lại thế chứ.

“khụ khụ” nó ho khan, mặt càng lúc càng đỏ. Đúng là làm chuyện xấu vẫn là không nên.

“Nếu muốn sờ thử, tôi cho” hắn gợi ý

“Không thèm” nó bĩu môi từ chối, mặc dù trong lòng muốn lắm.

“Không thèm thì thôi” hắn cười cười.

“Anh làm nghề gì thế?”

“Làm ông chủ” hắn trả lời

“Ông chủ? Ông chủ mà đi xe wave à?” nó khinh bỉ

“Tôi có nói xe đó của tôi à?” hắn hỏi lại

“Chẳng lẽ anh mượn?”

“Ừ” hắn gật đầu

“Anh làm người mẫu? hay diễn viên? “ theo nó đoán, người đẹp như hắn nghề đó là phù hợp nhất.

“Không phải, mà cô quan tâm tôi hả?” hắn hỏi lại “ hay cô có ý đồ gì với tôi”

“Chẳng dám trèo cao”

“Trèo đi” hắn khuyến khích

“Đàn ông đẹp chỉ treo làm cảnh thôi”

“Làm cảnh, tôi không nghĩ thế” giọng hắn không vui “Ít nhất tôi không vô dụng”

“Ai biết” nó tỏ vẻ nghi ngờ

“Ai cần cô biết” hắn câu tiết.

Thế là nó im lặng, không muốn chọc hắn thêm nữa. Nhỡ đâu hắn không trả nó năm mươi ngàn thì phí.

Reng reng

“Chết tiết” cả tháng chẳng có ma nào gọi điện, thế mà bây giờ tự nhiên điện thoại lại đổ chuông, lại đúng lúc đêm khuya mời bực mình chứ. Nó mò mò tìm cái điện thoại

“Nhầm máy rồi” nó bấm nghe và tắt luôn

Lại đổ chuông

“Phiền chết được, nhầm máy” nó hét lên, đang định tắt thì nghe tiếng

“Anh là bạn của Nguyễn”

“Nguyễn nào?” nó hỏi. Hình như người cùng nhà nó tên Nguyễn thì phải “ có chuyện gì?”

“Nó say rượu, mất chìa khóa, em mở cửa dùm anh với” hắn vẫn nhẹ nhàng.

“Đợi chút” nó lồm ngồm bò dậy đi mở cửa.

Đứng ngoài là anh chàng bạn hắn lần trước tới nhà. Còn hắn thì quần áo lôi thôi, toàn mùi rượu đang dựa vào bạn mình. Nó ghét nhất là ai phá giấc ngủ của nó, cho dù có là trai đẹp thì cũng thế thôi. Chẳng thèm nói một lời, nó mở lớn cửa cho hai người vào.

“Em giúp anh chăm nó nhé, anh phải về gấp không bạn gái anh giết anh mất” bạn hấn nhờ vả nó. Nó không muôn nhưng cũng không dám từ chối, đành gật đầu.

Sau khi tiễn khách, nó đi vào phòng hấn thì thấy hấn đã nằm trên nền nhà. Nó nhắm nhó nhìn hấn.

“Sao lại uống rượu cơ chứ?” nó lằm bằm, cố gắng đỡ hấn lên giường, nhưng với thân hình nó lùn chùn còn hấn thì cao cả 1 mét 8 thì thật khó khăn. Nó lôi, kéo, thậm trí tiện thể đập hấn vài cái nhưng thật vô dụng.

“Ăn cái quái gì mà nặng thế không biết”

Nó ra sức cầu véo vào da thịt hấn cho bõ tức

“Dám phá giấc ngủ của ta này, tên khốn này” nó thả ga chửi hấn.

Mất cả mười phút nó mới lôi được cái xác to lớn kia lên giường.

“Nước” hấn khàn khàn giọng

Nó lại lóc cóc đi rót nước cho hấn, hấn uống xong lại thở phì phò. Nó hơi sợ, dù gì nó cũng chưa chăm sóc người say rượu bao giờ, làm sao biết làm thế nào. Nghe nói nếu người say rượu bị cảm có thể chết, nếu hấn chết thì làm sao? Nó có bị đi tù không? Không có gió mà nó rét run.

“Nóng quá” hấn rên rỉ.

Nó giúp hấn cởi áo khoác.

“Nóng”

Nó lại giúp hấn cởi áo sơ mi của hấn. Nhìn thấy ngực đàn ông, mà lại của một cực phẩm, nó không khỏi nuốt nước bọt ừng ực. Đẹp thật, nhìn thật hấp dẫn, nó nghĩ nếu nó sờ bây giờ chắc hấn không biết đâu nhỉ? Nghĩ là làm, nó bắt đầu sờ từ xương quai xanh của hấn. Tay ta như bị điện giật, tê tê rất thoải mái. Còn người hấn thì chẳng khác là nam châm, nó bị hút về phía đó. Sờ đã đời, nó định quay về phòng thì bất ngờ hấn kéo tay nó, ôm nó vào long. Mà nó tương đối nhỏ bé, nên giờ nó lọt thỏm trong lòng hấn. Hai chân hấn quắp lấy chân nó, tay thì ôm chặt lưng nó. Tư thế này sao lại mờ ám thế không biết, khiến con tim ngu ngốc của nó nhảy lộn xộn hết cả.

“Này, buông tay” nó ra sức giẫy ra. Càng giẫy thì nó càng bị ôm chặt hơn, kết quả là cả người nó dán sát vào người hấn. Nó cảm thấy cả nhịp tim đập nhanh của hấn, hơi thở nồng đặc mùi rượu khiến chân tay nó mềm nhũn ra.

Nó ra sức ngửi ngửi mùi hương trên người hấn, một lúc sau thì chìm vào mộng đẹp. Trong mơ, nó thấy, nó được cực phẩm hôn rất mãnh liệt.

Khi nó tỉnh dậy, thì hấn đã đi làm rồi. Thật may, nếu không nó sẽ ngại chết mất.

“ha ha ha” nó cười rất vui vẻ vì hôm qua nó đã lén sờ mó ai đó rồi. Nhưng tự nhiên nghĩ lại mặt nó lại nóng lên.

“Lần sau người mà say, ta sẽ xơi tái người” nó lẩm bẩm trước khi đóng cửa phòng hấn.

13. Chương 13

Chuyến công tác này khiến hấn mệt chết, hơn một tuần không gặp bà cô già, không được hưởng đồ ăn theo ý hấn, hấn cảm thấy thật trống vắng. Tối nào hấn ngủ cũng không ngon giấc, toàn nghĩ về vị ân nhân của mình. Nhiều lần hấn muốn gọi điện để nghe giọng nói của cô, nhưng lại thôi, hấn cũng không biết mình mắc cái chứng bệnh gì nữa, tâm tư hấn toàn bị treo ngược lên cành cây.

Vừa xuống sân bay hấn đi thẳng về nhà, giờ này chỉ cần nhìn thấy bà cô già kia là hấn sẽ cảm thấy thoải mái cũng như hấn sẽ được giải thoát khỏi cái gì đó day dứt mãi trong đầu hấn mấy hôm nay.

Mở cửa, phòng tối om, đã hơn tám giờ rồi sao lại tối thế này chứ?. Theo đúng yêu cầu của hắn, lẽ ra giờ này người kia phải đang lau chùi nhà cửa mới phải. Hắn vội vàng đi về phía phòng cô, cửa không khóa, phòng tối om, hắn lo lắng đi thẳng về phía phòng bếp. Một cảnh tượng trước mắt khiến hắn bất ngờ, trên ghế phòng ăn, một người tóc tai rũ rượi, tay cầm lon bai giữa đầu uống ừng ực, vừa uống vừa gõ tay trên mặt bàn.

“Cô đang làm cái gì?” hắn tức khí hét lên, hóa ra cô ta lại bê tha như thế này.

“Á! Ma” nó hét lớn, tay khu a khu a khiến mấy vỏ lon bia trên bàn bay lung tung hết cả, còn nó thì ngã nhào xuống nền nhà.

“Ma? Tôi giống ma lắm hả?” hắn rống lên, cúi xuống tóm lấy tay nó, kéo mạnh khiến nó chơi vơi ngã nhào vào lòng hắn. Thân hình nhỏ bé của nó dán chặt vào người hắn.

“Ha ha ha” nó cười to, tay ôm lấy lưng hắn “ anh về rồi?”

Nghe giọng nói nhẹ nhàng của nó, khiến hắn bớt giận ngay tức khắc.

“Ừ” hắn nói khẽ

“Đừng bỏ tôi, xin anh” nó khóc rống lên, tay càng siết chặt vòng ôm.

“Tôi ở đây” hắn đoán hôm nay cô nàng này có chuyện không vui, nhưng hắn thực không biết hắn làm sao an ủi, chỉ biết ôm lấy nó, vỗ vỗ vào lưng nó” có chuyện gì vậy?”

“Tôi... ô ô ô” nó càng khóc to hơn, chùi chùi mũi vào ngực hắn.

Hắn đứng yên cho nó khóc đến khi nín hẳn, hắn dịu nó về phía sofa trong phòng khách, với tay lấy khăn giấy trên bàn lau mặt giúp nó. Nó ngồi im, co chân trên ghế, hai tay ôm chặt gối, nhìn rất cô đơn.

“Uống nữa không?” hắn muốn biết chuyện gì? Nhưng nếu cô còn tỉnh như vậy thì hắn có hỏi cũng vô ích.

“Có” nó ngẩng lên nhìn hắn với đôi mắt đọng nước mang chút vẻ chờ mong.

Hắn vào tủ lạnh lấy ra bốn lon bia nữa, mở một lon đưa cho nó, một lon ỉnh.

Nó ngồi im uống hết hai lon bia, đến lon thứ ba thì nó đã say, đầu nó choáng váng.

“ Cô say rồi” hắn nhìn khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt lơ đãng của nó

“Tôi không say” nó trừng mắt nhìn hắn, đứng dậy tiến đến gần hắn, đưa tay vuốt hai má hắn “ cực phẩm à? Anh là gay thật tiếc nha” nó chu mỏ

“Tôi không phải gay” hắn cãi lại

“Ừ, cũng không phải gay” nó vẫn tiếp tục véo véo vào hai má hắn.

“Buông tay, đau” hắn kéo tay nó ra

“Ôi, yêu chết khuôn mặt này nhé” Nó kéo mặt hắn gần hơn rồi hôn lên môi hắn

Lần một nó khẽ chạm một cái

Lần hai nó hôn chụt một cái thật kêu

Hắn không kiềm chế được, tay đặt lên ót nó, hắn bắt đầu hôn nó rất dịu dàng, nhưng lửa càng lúc càng nóng, gần như muốn thiêu đốt cả hai. Hắn khẽ cạy miệng nó, để lưỡi hắn đi chu du khắp khuôn miệng nó, môi lưỡi quấn chặt lấy nhau. Đến khi hắn nhận thấy nó khó thở hắn mới buông nó ra.

“Muốn nữa” nó yếu ớt nói

Hắn lại tiếp tục, lần này là thực sự cuồng nhiệt, hắn chà chà môi của hắn trên môi nó. Tay hắn không yên phận bắt đầu rời xuống phía lưng nó, trượt dọc tới cặp mông tròn trĩnh của nó. Hắn buông tay kia ra, lần mò vào trong áo của nó, eo thật thon, hắn vuốt ngược lên phía trên đến khi chạm phải hai gò bồng đảo to tròn phía trên, hắn ra sức bóp phía ngoài áo lót.

“Ừ” nó khó thở rên lên.

Hắn buông nó ra, tay rút lại, vội vàng đứng dậy đi vào toa lét. Hắn có phản ứng, mà lại là thứ phản ứng rất mãnh liệt, tay hắn vẫn còn run. Hắn chưa thích ứng được với cái cảm giác đã mất đi bảy năm này nên nhất thời ngay ngốc không biết nên làm gì. Hắn rất muốn tiếp tục tiến tới bước cuối cùng nhưng hắn cũng sợ khi tỉnh lại cô sẽ hận hắn. “kiềm chế” hắn nhất định phải kiềm chế, đợi đến thời cơ thích hợp, hắn đã đợi bảy năm thêm một tháng nữa cũng không thành vấn đề.

Hắn tắm nước lạnh để hạ nhiệt độ cơ thể mình sau đó đi ra phòng khách, hắn nghĩ nó đã ngủ nhưng khi hắn ra tới nơi thì hắn thấy nó uống hết hai lon bia nữa rồi. Hắn ngồi xuống cạnh nó, khẽ vuốt mớ tóc lòa xè trước trán nó.

“Oa oa oa” nó khóc

“Tôi muốn hạnh phúc, muốn gia đình, muốn tình yêu, muốn như người bình thường”

“Tại sao tôi không có? Tại sao lại đối xử với tôi như thế?” nó ngước đôi mắt đầy nước nhìn hắn

“Cô nhất định sẽ là người hạnh phúc” hắn chỉ biết an ủi như vậy. An ủi người khác thực khó đối với hắn.

“Ở đâu? Anh tìm giúp tôi đi, tìm đi mà” nó nắm lấy tay hắn năn nỉ, nhìn hắn với cặp mắt long lanh nước.

“Ừ, tôi sẽ giúp cô, giờ cô đi ngủ nha”

“Ngủ xong sẽ có hạnh phúc phải không?”

“Ừ” Hắn hơi bất ngờ với cô, một người bình thường rất chi là khó đoán, nhưng khi say rượu lại cực kỳ trẻ con, tin cả những lời vớ vẩn nhất nữa chứ.

“Tôi không tin, sao tôi ngủ nhiều thế rồi mà giờ tôi vẫn không hạnh phúc” nó giằng tay ra lui về phía sau ghế, nước mắt nó vẫn lăn chả trên khuôn mặt đỏ bừng.

Hắn tiến lên ôm chầm nó vào lòng, hắn thấy đau lòng khi nhìn nó khóc như thế. Nó giãy ra, nhưng vòng tay hắn quá khỏe, nó đành ngoan ngoãn dựa vào đó tiếp tục khóc.

“Tôi muốn cha, muốn mẹ, sao họ không yêu tôi, sao họ lại ghét tôi, anh nói đi tôi làm sai cái gì chứ?”

“Cô không sai” hắn lau lau những giọt nước đọng trên má nó

“Tôi chẳng.... có gì cả, không giađình, không.... bạn bè, không.... tình yêu, không tiềnbạc” nó nấc lên.

“Không ai cần tôi cả, mẹ tôi nói tôi là con nuôi, tốt nhất hạn chế về nhà cho đỡ xấu mặt họ...” nó kể lể.

“Bạn tôi cướp bạn trai tôi. .oa oa”

Nó nói không đầu không đuôi đủ thứ chuyện, hắn kiên nhẫn ngồi ôm nó trên sofa. Mãi cho tới khi nó ngừng khóc hẳn, đôi mắt sưng đỏ.

“Đi ngủ nha” hắn dỗ dành nó

Nó không trả lời, hắn bế nó vào phòng nó, đặt lên giường, đắp mền sau đó định rời đi nhưng tay nó nắm chặt tay hắn không chịu buông.

“Ngủ đi, muộn lắm rồi”

“Tôi sợ lắm” nó khẽ run

Hắn đành leo lên giường, ôm nó vào lòng, vỗ lưng cho nó để nó an tâm ngủ. Hắn thích cảm giác ôm cô vào lòng hắn càng khiến tim hắn chảy ra một dòng nước ấm. Một lát sau, nó chìm vào giấc mộng đẹp nhất từ trước tới nay. Còn hắn thì vì cái phần dưới phản ứng mãnh liệt cả đêm nên đành thức mà đếm cừ. Nhưng hắn chung thủy không muốn buông cô ra, hắn thích cái thứ mềm mềm trong vòng tay mình, nhất là cái mùi thơm từ người cô càng khiến hắn muốn điên lên vì thèm muốn.

Dạo này tâm tình nó tốt hơn rất nhiều nha, trong công ty cuối cùng nó cũng tìm được một người bạn bằng tuổi nó, cũng chưa có bạn trai. Nó cùng Thảo –tên bạn ý đi ăn trưa, giờ thì nó hết cô đơn rồi. Nhưng đáng ghét nhất là sếp Dương cũng lẻo đẻo theo chúng nó. Lão này, dạo này ăn phải bùa mê thuốc lú gì hay sao mà thường xuyên đụng mặt nó. Theo như nghiên cứu và kết luận của nó thì hắn bị điên.

“Tao thấy sếp Dương có vẻ thích mày đấy” Thảo nói thầm vào tai nó.

“Điên à?, mày nói chuyện gì thì cũng nói có một tí lý chứ? hần mà thích tao thì khác gì nói mặt trời hôm nay biến mất hả?” nó trợn mắt, tí nữa thì ghen cơm

“Mày không tin à? Hỏi thử mọi người xem ai cũng thấy mà, tao thấy không có lửa làm sao có khói chứ? rõ ràng là mọi người dựa trên thực tế mà”

Nó nghĩ một lát, rồi quay ra hỏi thẳng gia chủ dù sao da mặt nó quá dày rồi, dày thêm một tí cũng chẳng ảnh hưởng mấy.

“Sếp thích tôi hả?”

“Gi?” sếp Dương bị dọa ghen luôn “ khụ khụ”

Nó tốt bụng vỗ vai hần vài cái, dâng nước cho hần uống.

“Thấy chưa?” nó lườm Thảo, nhưng hình như chẳng phải chỉ mình sếp Dương bị dọa, Thảo cũng im re, miệng tròn vo nhìn nó.

“Sếp à? Sếp làm ơn tránh xa tôi ra một tí, mắt công mọi người hiểu nhầm, phiền lắm” nó lại ra vẻ.

“Cô...” sếp nó không nói lên lời.

Nó vui vẻ cười, sau khi nó cười, nó mới phát hiện cả cái nhà ăn im phăng phắc, biết bao ánh mắt đang nhìn nó chằm chằm. Nó đứng dậy chuồn nhanh.

Chạy một hơi lên tới tầng thượng, nó thở không ra hơi.

“Mày thật vô sỉ” tiếng của Thảo vang lên

“Mày theo tao làm gì?”

“Mày nghĩ tao còn mặt mũi nào mà ngồi đó” Thảo ngồi xuống ngay cạnh nó, cùng thở gấp như nó. Tự nhiên nó thấy có bạn thật tốt, ít nhất giờ họ cùng nó nói chuyện chia sẻ vài chuyện.

“Tao có làm gì đâu mà họ nhìn tao nhỉ?”

“Mày đúng là đầu đất mà, có ai dám cả gan nói chuyện như thế với sếp Dương hả?” Thảo khinh bỉ nó

“Thì tao nghĩ sao nói vậy thôi mà. Mà nói thế lần sau hần sẽ chạy mất dép không phiền tao nữa” nó tự mãn cười.

“Tao không nghĩ thế đâu.”

“Sao không?” vô lý, chẳng lẽ da mặt hần còn dày hơn nó được hả.

“Mày cười thật đẹp nhé”

“Sao tự nhiên lại nói chuyện này” nó nghi ngờ

“Nhìn mày cười, hần đứng hình thế, làm sao buông tha ày được, nếu là tao, tao cũng sẽ chết mê chết mệt ấy chứ”

“Bớt nhắm đi, tao vừa già vừa xấu, ai mà thèm”

“Mày chờ xem, tao chưa bao giờ nói sai đâu”

“Để xem, tao và mày ai đúng nhé” nó cũng hùa theo, làm sao mà cái tên trẻ tuổi đẹp trai đó có thể thích nó được. Đúng là siêu nhắm mà.

“Tại sao mày ít cười?”Thảo tò mò

“Có chuyện vui mới cười chứ?” Nó thâm trầm. Cuộc sống của nó toàn đau buồn, thì cười cái gì mới được.

“Nếu mày hay cười, tao đảm bảo mày đã câu được một anh chàng hoàn hảo lâu rồi”

“Cám ơn nhé, chẳng ai khen tao thế cả.”

Buổi chiều nó vừa tan sở, thì gặp ngay em người yêu cũ của Sếp Dương. Nó định lơ đi nhưng đang định bước qua thì cô nàng đã đứng chặn trước mặt nó.

“Tôi có chuyện muốn nói với chị” Cô ta vênh vào

“Chuyện gì? Tôi với cô thì có chuyện gì mà cần nói” Nó thản nhiên

Dù nó nói thế nhưng kết quả nó cũng ngồi trong quán café với cô ta.

“Chuyện gì?” nó nòng ruột lên tiếng khi thấy cô ta cứ nhìn nó chằm chằm mãi mà không nói câu nào.

“Chị buông tha anh Dương đi”

“Phụt, cái gì” nước cam trong miệng nó không khách khí bay thẳng tới mặt cô nàng đối diện

“Chị... thật là” cô ta hét lên, vội lấy khăn lau lau mặt.

“Xin lỗi, tôi không cố ý” nó áy náy khi nhìn bộ váy trắng chuyển màu vàng của cô nàng. Váy đẹp thế chắc mắc tiền lắm đây. Phí của trời.

Lau xong cô nàng liếc xéo nó một cái sau đó phán một câu khiến nó choáng “Chị không xứng với anh Dương”

“Phải nói là Dương không xứng với tôi mới đúng chứ.” Nó nhẹ giọng

“Chị có gì hơn mà nói anh ấy không xứng với chị chứ?” cô ta khó chịu

“Cô không thấy sao? Tôi già hơn hẳn nhé, nghèo hơn hẳn, xấu hơn hẳn, lùn hơn hẳn, bốn cái tôi đều hơn lý gì mà hẳn xứng với tôi” nó bình thản nói.

“Chị...” mắc họng rồi, nó vui vẻ nhìn cô ta “chị biết thế sao còn bám anh ấy?”

“Tôi mà thêm bám hẳn hả? đề nghị cô phân biệt đâu là chủ, đâu là bị nhé”

“Không vì chị thì tại sao anh ấy lại bỏ đi ba năm tình cảm với tôi?”

“Làm sao tôi biết chuyện hai người chứ? Mà tôi nói nè! Đàm ông là thứ không đáng tin nhất, cô tốt nhất đừng tin họ” nó tốt bụng khuyên giải cô ta.

“Chị thì biết cái gì là tình yêu chứ?” cô nàng hét với nó.

“Tình yêu ư? Tôi không cần, cô giữ mà dùng. Còn nữa tôi không thêm cái tên biến thái Dương đâu, đừng làm phí thời gian của tôi” nó đứng dậy bỏ đi. Dám khinh thường ta không biết yêu hử?

14. Chương 14

“Mà tình yêu là gì?” nó lăm bắm tới khi bước vào nhà mới thôi.

“Sao cơ?”

“Hết hồn” nó nhẫu lù lại khi đột ngột ở đâu chui ra tên cực phẩm “anh định hù chết tót à?”

“Làm việc xấu nên mới thế hả?” hắn lơ đãng theo sau nó đi vào nhà.

“Sao anh về sớm thế?” mọi ngày hắn toàn về muộn mà, hôm nay ăn phải cái gì mà về sớm thế không biết.

“Thích thì về”

Trả lời thế mà cũng trả lời được. Đúng là hết thuốc chữa mà. Nó bĩu môi khinh bỉ bỏ vào phòng.

“Mai sinh nhật tôi, cô cùng tham dự chứ?” hắn đứng ngoài cửa phòng.

“Không đi” nó từ chối

“Sao không đi, ăn buffet ở new world nha” hần dụ dỗ nó.

“Thật?” nó vui mừng, ăn ở new world là giấc mơ của nó bao nhiêu năm nay mà.

“Nhưng phải có quà đấy” hần nhắc nhở

“Yên tâm đi, miễn là quà là được chứ gì?” nó hí hửng ra mặt.

“Nhưng ăn mặc phải đẹp đấy nhé” hần có lòng nhắc nhở.

Nó dần mặt ra khi nghĩ đến vấn đề này.

“Ngày mai xin về sớm, tôi dẫn đi mua đồ coi như quà cảm ơn cô chăm sóc tôi bữa say rượu đi”

“Được” tự nhiên lại được tặng quần áo, có ngu mới không đi.

“Bốn giờ tôi đón cô ở công ty” hần phán xong bỏ vào phòng làm việc.

Hóa ra hôm nay cũng không phải ngày tệ lắm, nó thấy mình vẫn có chút may mắn.

“Hiền, lấy giúp tôi cái quần short trong tủ quần áo” giọng nói của hần đánh thức nó.

Nó vội vàng chạy về phòng hần lấy cho hần cái quần đùi màu đen. Nó cố tình chọn cái ngắn nhất, nó thực muốn xem cái chân của hần chút mà. Ai bảo hần, tự nhiên dỏ chứng tằm ở phòng tắm bên ngoài phòng khách làm chi.

“Cái này ngắn quá” hần phản đối khi nhìn cái quần nó đưa.

“Không thích thì tự đi mà lấy” nó lý sự cùn.

Hần không lên tiếng phản đối nữa, một phút sau hần xuất hiện trong phòng bếp với cái quần đùi nó chọn. Hời ôi! Nó siêu ngắn lộ hết cả cặp chân dài thẳng tắp của hần. Nó sốc toàn tập, miệng há hốc, mắt không rời cặp chân kia.

“Ngắn đã chưa?” hần lên tiếng

“À, anh thay đồ đi chứ?” nó ấp a ấp úng

“Cô lựa mà, sao tôi phải thay” hần bắt bẻ.

Nó cười thầm, hi hi có cơ hội xem hình khỏa thân miễn phí rồi. Bề ngoài nó tỏ ra không có gì nhưng thực ra thì cứ một lúc nó lại liếc mắt nhìn hần. Nó phải công nhận người hần thật đẹp nha, hết sức hấp dẫn. Cũng may da mặt hần dày không thì nó làm gì có cơ hội chiêm ngưỡng dung nhan hần chứ.

“Cô cười gì thế? Rất khả nghi đấy” hần nhìn nó nghi ngờ

“Có gì đâu, tôi nhớ chuyện trong công ty ấy mà” nó chối biến

“Ra thế, vậy mà tôi cứ tưởng cô tranh thủ chiêm ngưỡng thân thể tôi chứ”

Chết! bị bắt tại trận rồi, ngại quá. Nó đành cắt cặp mắt háo sắc đi, cặp cùi nhai cơm.

Nguyễn đón nó đúng bốn giờ, hần lái một chiếc xe hơi thể thao màu xám, rất đẹp. Lần đầu tiên nó được ngồi trên xe bốn chỗ, mà lại là xe đẹp thế này chứ. Nó mù đặc về xe hơi nên cũng chẳng biết xe này bao nhiêu tiền nữa.

“Oa! Xe đẹp quá “ nó thốt lên khi leo lên xe

“Thích không?” hần cười hỏi nó

“Thích. Công nhận anh giỏi nha, mượn được xe đẹp như vậy” nó xít xoa, không ngừng ngó tới ngó lui.

“Hừ”

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi khắc biết” hần gầm nhẹ

“Làm gì mà khiếp thế? Tự anh nói mua cho tôi mà, nếu tiếc thì thôi, không cần bày ra cái mặt tiếc của đâu”

“Cô nghĩ tôi tiếc bộ quần áo cho cô à?” hần hung hăng liếc nó.

“Quên, anh biết lái xe không đấy?” nó lơ câu hỏi của hần.

“Nếu cô không tin thì xuống đi bộ đi” hần rống lên.

Nó khinh vào nhé, quay ra nhìn đường không thèm nói chuyện với tên này nữa. Có trời mới biết làm sao mới hài lòng hần được, mà nó chắc chắn không phải ông trời rồi.

Hần đưa nó đi vào diamond plaza, lựa cho nó một bộ váy màu xanh dương rất nhã nhặn. Cái giá nhìn thôi mà nó đã muốn gất, còn cao hơn cả hai tháng lương của nó. Nhưng vì là đồ miễn phí nên nó cũng chẳng đại gì mà ngăn cản hần.

Mua váy, giày, túi sách và một bộ nữ trang nữa, con số nó nhảy cao chóng mặt. Nó đến nhìn cũng không dám nhìn, có cần lãng phí tiền bạc thế không biết, nó sốt của.

“Đừng mua” khi nọ hần định quẹt thẻ, nó ngăn lại.

“Không thích?” hần quay ra nhìn nó nghi ngờ hỏi

“Thích, nhưng mắc quá, lãng phí tiền quá”

“Tôi trả mà, cô lo cái gì” hần lạnh giọng

“Tôi nghĩ hay anh cho tôi số tiền này đi, tôi sẽ tự đi mua một bộ đồ khác” nó vô sỉ mở miệng.

“Tính tiền” hần gắt lên với cô thu ngân. Cô ta vội vàng quẹt thẻ, rồi rút trả lại cho hần.

Con số đó cứ mòng mòng quanh đầu nó, nó tiếc, nó muốn số tiền đó. Nếu có số tiền đó thì kế hoạch đi du lịch vòng quanh thế giới sẽ rất nhanh diễn ra. Trời ơi? Sao lại lãng phí tiền bạc thế này chứ?

Nó chẳng biết chuyện gì xảy ra cho đến khi nó bị hần thô lỗ nhét vào xe.

“Này anh làm gì thế? Không nhẹ nhàng một chút được à?” nó cau có. Đầu nó bị va nhẹ vào cửa xe, đau muốn chết.

“Cô im miệng cho tôi, từ giờ đến 7 giờ, cô mà nói cái gì tôi sẽ tịch thu hết đồng đồ này, không cho nữa” hần cảnh cáo nó.

Nó gật gật đầu, có hơn không, ngoan có hai giờ đồng hồ mà có đồng đồ này, không đại gì mà ném đi cả. Nhưng thật tình nó thấy siêu ảm ức, sao hần lại gia trưởng như thế chứ? Nó có làm gì đâu? Hay nó nói cái gì sai nhỉ?

Nó bị lôi đi trang điểm, làm tóc, sau khi làm xong, đến nó còn chẳng nhận ra mình nữa. Thật đúng là kỹ xảo hóa trang, nó- một con vịt xấu xí, giờ lại thành thiên nga nha.

Nhưng nó khác vậy mà cái tên gia trưởng kia thì im re, không nói thậm chí là một câu, thật tức chết mà. Nó muốn hỏi hần xem có đẹp không nhưng sợ hần tịch thu đồ nên cũng đành im lặng lẻo đẻo bước theo hần. Trên xe, hần hoàn toàn im lặng, chỉ thì thoảng liếc mắt nhìn nó một cái thôi.

Đến New world, thì hình như đã rất đông người tới rồi bao gồm mấy người bạn lần trước tới nhà hần nữa. Nó khẽ mỉm cười chào hỏi mọi người, thực ra nó không thể nhớ tên từng người, ngay cả khuôn mặt nó cũng chỉ nhớ người mang Nguyễn về nhà hôm trước thôi.

“Trời em gái, hôm nay xinh quá” một người lên tiếng

“Đúng là không nhận ra ha” người khác tiếp

“Kỹ xảo thôi mà” người phụ nữ xinh đẹp liếc nó lên tiếng. Nó còn ngu ngơ không biết mình phạm tội với cô ta khi nào nữa.

“ Nguyễn, gần mười năm rồi, giờ mới thấy mày có người yêu nha” một tên khác nhảy ra từ đâu lên tiếng. Mười năm hả? nó đoán chắc là hần bị đá lên hạn tình đây, thấy nào tính cách hần thối thể, nhất là cái mặt lúc nào cũng lạnh như tiền, chả thấy cười mảy. Đáng đời, ai bảo mi bắt nạt ta, nó thỏa mãn cười thật tươi.

“Không cho cười” hắn ghé sát tai nó gần từng tiếng. Nó chợt dạ, nụ cười trở lên cứng ngắc, tai hình như bắt đầu nóng, tim đập thình thịch.

Mọi người tranh nhau nói, mỗi người một câu, nó chẳng biết trả lời thế nào chỉ biết im lặng. Nó cũng chẳng quen ai ở đây nên chỉ tập trung ăn uống. Kiến thức về rượu của nó chỉ quanh quẩn với mấy nhãn hiệu rượu việt nam cho nên đối với mấy chai rượu trong tiệc sinh nhật này quả là thách đố nó. Có một điều, nó chắc chắn là hôm nay nó phải thử hết mấy chai kia xem có khác gì rượu Việt Nam không?. Với quyết tâm cao độ đó nó chẳng lo gì mà từ chối cụm ly như mọi người.

Nhìn những người bạn của hắn, nó biết hắn và nó là hai người của hai thế giới. Bạn bè hắn ăn mặc cũng rất sang trọng, cách cầm ly, cách ăn uống đều toát lên vẻ giàu sang.

“Ngon không em?”

“Dạ” nó ngẩng lên bắt gặp ngay cái anh chàng bữa hôm điu Nguyễn về “ngon ạ” nó hơi ngại vì hình như mình tích cực ăn quá thì phải.

“Em đừng uống nhiều rượu quá, không quen sẽ đau đầu đấy”

“Không sao ạ, em chỉ uống mỗi thứ một ly nhỏ thôi mà” Nó chống chế

“Em uống như thế rất dễ say đó, hay anh lấy cho em ly nước chanh nha” Dũng gợi ý

“Cũng được ạ” nó đành gật đầu, dù sao cũng không muốn bạn hắn mất mặt.

Dũng lấy nước chanh cho nó, sau đó tự ngồi xuống gần nó.

“Nguyễn đối xử với em có tốt không?”

“Dạ, tốt ạ” nó ngoan ngoãn.

“Thằng đó tính tình rất khó chịu, em chịu được nó cũng thật giỏi nha. Anh thì muốn điên lên với nó”

“Đúng vậy, người gì đâu mà khó tính như quỷ” nó được đà khi thấy người nói xấu hắn “anh biết không hắn rất gia trưởng nhá”

“Thật á? “Dũng biết mình đã câu được cô nàng này nói ra suy nghĩ rồi.

“Còn gì nữa, anh xem hắn bỏ tiền mua cho em bộ đồ này, thật mắc tiền nha, nhưng hắn nói em không được mở miệng nói cho tới tận bảy giờ, anh xem có ai ngậm miệng gần hai giờ động hồ trong khi có bao nhiêu vấn đề cần nói không?” nó bức sức.

“Đúng vậy, gia trưởng quá”

“Đã thế nhé, hắn còn không cho em cười. Em chẳng qua là lịch thôi mà, hắn sợ em dọa bạn hắn hay sao, nếu thế thì đừng lôi em tới làm chi, keo kiệt” nó bức xúc chọc chọc miếng bit tét trong đĩa.

“Thằng này càng lúc càng quá đáng đây” Dũng nén cười nhìn khuôn mặt vì tức giận mà đỏ bừng. Tên ngốc bạn hắn sợ người ta nhìn thấy bạn gái hắn cười đẹp đây mà. Thật thú vị, Dũng quyết định phải thêm dầu vào lửa mới được “Vây mà em không sút cho hắn một cái”

“Em cũng muốn lắm, nhưng hắn cả ngày mặt như cái bánh bao ế, em hơi sợ” nó thiệt tình

“Em có muốn anh chỉ cách trả thù không?”

“Có cách hả? anh chỉ giúp em đi” nó khẩn trương

“Đương nhiên có, nhưng mà em phải phối hợp với anh một chút nhé” Dũng nói nhỏ vào tai nó

“Được, anh nói đi” nó hào hứng.

Dũng ghé sát vào nó, nói thầm một hồi.

“Đơn giản vậy thôi?” nó không tin

“Em thử đi, anh đảm bảo sẽ thành công như mong muốn” Dũng khẳng định.

Nó quay ra tìm Nguyễn, thấy hắn thật nổi bật trong đám đông, đúng là người đẹp, rõ ràng giống mọi người mặc vest mà sao nhìn hắn lại phong cách thế không biết. Nó thấy thật ngưỡng mộ vẻ ngoài của hắn quá đi mất.

“Đẹp trai quá” nó thốt lên

“Cái gì?” Dũng chẳng hiểu gì cả

“Không có gì” nó ngại ngùng” được em sẽ làm”

Nói xong nó tiêu soái đứng lên, nhắc hai ly rượu trên bàn đi về phía một người thanh niên trẻ, mặc quần tây đen, áo sơ mi trắng, nhìn thì thật đơn giản nhưng giá trị của nó chắc cũng là trên trời đây.

“Chào anh, tôi là Hiền” nó nở một nụ cười thật tươi. Cái này do tên bạn thân của Nguyễn chỉ, chứ nó có biết tại sao đâu.

Nó thấy anh chàng nhìn nó cứ đơ luôn, mắt không chớp.

“Này anh gì ơi?” nó khê kéo tay hắn.

“À, xin chào, tôi là Hoàng” anh chàng bối rối nhìn nó.

“Tôi có thể mời anh một ly này không?” nó đưa ly rượu cho hắn không quên cười một cái.

“Tất nhiên” anh chàng vẫn nhìn nó chằm chằm, nó nhận ra hắn đang đỏ mặt.

“Em yêu! Sao lại biết bạn anh vậy?” Nguyễn ôm chặt em nó, hắn nhanh ra, chưa kịp nói gì đã thấy hắn xuất hiện, thật phí cơ hội làm quen trai đẹp của nó.

“Anh không bận sao?” nó quay ra cười tươi với hắn.

“Tôi cảnh cáo cô rồi đó nếu muốn bình an thì tốt nhất ngậm cái miệng đang cười của cô lại” hắn rít bên tai nó, quay ra nói với bạn hắn” Xin lỗi cậu, mình có chút chuyện cần nói với bạn gái mình”.

Nó gật gật đầu đi theo hắn, cũng không dám hé miệng cười nữa. Tên này thật đúng là ghê gớm nhé, chắc hắn sợ bị lộ chuyện bị gay nên mới quần nó kỹ quá đây.

Hắn lôi nó ra ngoài sảnh phía ngoài

“Cô điếc hả? tôi đã cảnh cáo rồi mà cô còn dám qua mặt tôi nữa hả? cô có tin tôi sẽ thu lại bộ đồ trên người cô không hả?” hắn gào lên với vẻ mặt thật hung dữ nhé. Cuối cùng nó cũng chọc tức được hắn, đáng đời, ai bảo mi dám nói ta câm miệng.

“Tôi biết rồi” nó biết giờ không nên chọc vào ngọn lửa này, đành mỉm cười thật tươi, kéo vạt áo khoác của hắn.

“Đi vào, ngồi yên một chỗ cho tôi”

“Em biết rồi, anh yêu” nó hôn cái chụt lên má hắn, rồi đi vào trong.

Từ lúc đó cho tới khi kết thúc bữa tiệc, công việc của nó chỉ là ăn và ngồi kế bên anh chàng người yêu giả thôi. Về khoản lơ mọi người, nó là vô địch thiên hạ đó nha. Mọi người nói rất nhiều chuyện, nhưng nó một chữ cũng không đi vào đầu được bởi nó đang tập trung xử mấy em tôm hùm và ghẹ. Hưởng thụ cũng là một cách làm cuộc sống tốt đẹp hơn đó là ưu tiên hàng đầu của nó ngày hôm nay.

Sau khi chất cả núi quà trên xe, hắn lái xe đưa nó về. Nó thì ăn no rồi, tiếp theo là ngủ nhưng khi nó bắt đầu lơ mơ thì hắn lại nói chuyện.

“Đồ ăn ngon chứ?”

“Ừ” nó vừa ngáp vừa trả lời.

“Cô có bắt ngờ không?”

“Bất ngờ cái gì?”

“Chuyện hôm nay cô nghe trong bữa tiệc ý” hắn nhìn nó một cái.

“Tôi có nghe gì đâu” nó tỉnh queo
“Không nghe? Cô ngồi ngay cạnh tôi mà” hấn thấy tức vì kỹ năng đóng kịch của nó.
“Không nghe, anh có bảo tôi phải nghe sao?” nó hỏi lại
“VẬY cô nói cho tôi biết cả buổi tối cô nghe được những chuyện gì?” hấn khó chịu nhăn mặt
“À, nghe nói gần mười năm anh mới dẫn bạn gái tới”
“Tiếp?”
“Không có, quên không nói cho anh biết tôi không thích tám” nó thẳng thừng.
Hấn tức giận tập trung lái xe, nói nhiều với vị ân nhân đầu óc mơ hồ này có khi làm hấn điên mất.

15. Chương 15

Về đến nhà hấn thậm trí chẳng thèm mang quà lên nhà.
“Quà của tôi đâu?” hấn chìa tay trước mặt nó khi vừa bước vào nhà.
“Đợi tí” nó nói xong đi thẳng vào phòng, lúc sau mang cho hấn một cái hộp nhỏ.
Hấn mở ra là một chiếc caravat màu nâu đỏ
“Xin lỗi, tôi chỉ có khả năng mua được như thế” nó như hiểu ánh mắt hấn nhìn món quà
“Thế thôi?”
“Anh muốn gì nữa, tôi làm gì có tiền” nó phản bác
“Ít nhiều hôm nay tôi tặng cô nhiều đồ như thế, cô cũng nên cảm ơn tôi chứ” hấn nhìn nó chằm chằm
Nó chột dạ, sao ánh mắt hấn cứ gian gian thế nào ấy.
“Tôi có cái thân này, anh lấy thì lấy” nó thách thức người gay trước mặt.
“Thật?” hấn nhìn nó thâm trầm, không thể đoán hấn đang nghĩ gì nữa
“Không có khả năng sao?, hay chê tôi không xứng” nó mĩa mai
“Ok, tắm đi, rồi vào phòng tôi” hấn bỏ lại một câu rồi biến mất sau cánh cửa phòng hấn
Nó chết đứng, nó chỉ đùa thôi mà, sao hấn lại nói thế chứ. Muốn trêu chị à? Chị sẵn sàng tiếp chiêu nhé.
Nó đi vào phòng lựa ngay bộ đồ ngủ hello kitty mà hấn ghét nhất chạy ù vào nhà tắm. Sau một hồi đau lòng nó quyết định xóa đi lớp phấn trên mặt, nhưng nó vẫn thấy tiếc, vì chẳng mấy khi mình đẹp thế này.
Tắm xong nó gõ cửa phòng hấn, hấn mở cửa ra, trên người chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm nhỏ bé. Hộc máu chết mất, sao lại ăn mặc khêu gợi thế này chứ.
Mặt nó không tự giác đỏ lừ, bí quá, nó cười đi vào trong phòng hấn, hai tay chấp sau lưng.
“Cô mặc thế này đi quyến rũ tôi?” hấn run run giọng
“Sao? Không thích ư?” nó nhếch mép
“Không sao, đằng nào chẳng lộ ra hết cả”
Oách, hấn dám nói vậy nữa kìa. Hình như quá lớ rồi thì phải, ánh mắt hấn nhìn nó thật đáng sợ y như hổ rình mồi vậy. Nó thấy chột dạ, tay tiết ra mồ hôi, tim thì thi nhau đập.

Hắn tiến tới gần nó, vén vén mái tóc, mắt nhìn nó không chớp dù một cái. Ngay sau khi nó hiểu ra tình hình thì môi đã bị chặn lại, thân hình gần như khóa thân của hắn dán sát vào cơ thể nó, khiến tim nó như muốn rụng ra vì đập quá mạnh.

Môi hắn thật mềm, đầu lưỡi thì thật linh hoạt, môi và lưỡi của hắn thi nhau trà sát true đùa trên môi nó. Nó hơi run nên chưa dám đáp lại.

Hắn thả nó ra, nhìn nó cười.

Tự nhiên nó thở phào nhẹ nhõm, làm nó hết hồn hết vía tưởng hắn làm thật.

Con người thật là mâu thuẫn nhé, muốn cùng cực phẩm lên giường nhưng khi sau sắp xảy ra lại sợ, khi hắn buông ra lại thở phào, sau đó lại cảm thấy một cổ tức nuối.

Hắn nhìn khuôn mặt của nó thay đổi một cách thú vị. Hắn nhận ra cô nàng này còn nghĩ hắn là gay đây mà.

“Sao sợ rồi?” hắn khiêu chiến

“Sợ? ai sợ” nó ương bướng

“Vậy tôi tắt đèn nhé”

“Tắt thì tắt sợ gì, dù sao tôi cũng ngủ với anh một lần rồi mà” nó cứng rắn nói

“Khác nhau nhé” hắn cảnh cáo nó

Nó im lặng, cảm thấy mình có chút hy vọng hắn có thể làm thực sự.

Hắn tắt đèn kéo nó quăng lên giường, nó chưa kịp bắt kịp hành động của hắn thì đã thấy một thân hình cao lớn đè lên nó.

“Anh... anh định làm gì?” nó run giọng hỏi, tay che trước ngực

“Làm chuyện em đang nghĩ đó” hắn cười cười

“Tôi không có nghĩ gì cả”

“Thật ư? Vậy thì anh sẽ làm việc anh nghĩ nhé” hắn kéo tay nó ra, đưa lên phía trên đỉnh đầu nó.

Hắn cúi đầu hôn nó, nụ hôn mang tính chiếm hữu cực kỳ nóng bỏng, nó không tự chủ được bắt đầu đáp lại hắn, hắn khẽ hừ một tiếng, sau đó thả tay nó ra, nó choàng tay lên gáy hắn, cùng hắn phối hợp.

Đầu óc nó bị nụ hôn làm cho choáng váng, chẳng còn kịp suy nghĩ gì, chỉ biết là hắn rất dịu dàng hôn lên trán, tai rồi xuống xương quai xanh, rồi nó cũng chẳng biết làm sao hắn lại lột quần áo của nàng nhanh như thể. Cảm giác mát mát trên da khiến nó nhận ra mình đã khóa thân nằm dưới một người đàn ông cũng khảo thân.

Tay hắn vuốt ve bộ ngực của nó, khiến tai nó nóng bừng lên, nó thậm chí còn nghe được tiếng tim nó và tim hắn đập nữa.

Nó cảm nhận rõ bộ phận bên dưới người hắn rất nóng đang tì lên bụng nó khiến toàn thân nó nóng ran.

Hắn cảm nhận được sự run rẩy của nó, nhưng hắn không thể và cũng không muốn dừng lại, hắn sẽ biến nó thành người đàn bà của hắn, hắn sẽ là đàn ông đích thực như nhiều năm trước.

Nụ hôn của hắn mỗi lúc một mãnh liệt, khiến cơ thể nó không kiềm chế được mà run lên, nó muốn hắn, muốn toàn bộ cơ thể của hắn. Nhưng nó không dám nói, chỉ biết nằm đó để hắn muốn làm gì thì làm, đầu óc nó hơi vào mơ hồ.

“Đau...” nó hét lên khi hắn thô lỗ đột nhập vào cơ thể nó, nước mắt không tự giác chảy ra.

“Em là con gái?” hắn bắt ngờ, bà cô dưới thân hắn đã 29 tuổi vẫn còn nguyên. Số hắn đúng là không đến nỗi tệ” Anh xin lỗi, anh sẽ nhẹ nhàng hơn” hắn vuốt ve người nó, hôn lên đôi môi gần như đã tấy lên vì hôn.

Đến khi nó đã bớt đau thì hấn liên tục chuyển động, thân thể của hấn không ngừng nhấp nhô trên người nó. Nó nhận thấy một thứ cảm giác nó chưa bao giờ gặp qua trong đời, thật sự rất mới, rất mê người.

Nó không biết gì cho tới khi hấn hét lên, rồi đổ gục trên thân hình nhỏ bé của nó.

“Em thật tuyệt” hấn thì thào bên tai nó.

“Nặng quá” nó khẽ nói

Hấn lồm ngồm lăn ra bên cạnh nó, ôm nó vào lòng, âu yếm hôn lên trán nó.

Một lát sau

“Thích không?” hấn thì thào bên tai nó, khiến nó nhồn nhột

“Đau quá” nó khẽ kêu

“Không sao, lần đầu nó thế, bây giờ anh sẽ khiến em thấy thích”

“Mệt lắm” nó từ chối

“Anh không mệt, chỉ cần em hưởng thụ là được rồi”

Cuối cùng nó cũng hiểu hai chữ “hưởng thụ” là gì? Nó bị tên khốn đó hành suốt từ tối thứ sáu cho tới tận đêm chủ nhật, khi hấn buông tha cho nó thì người nó không còn một chút sức lực nào cả.

Gay gì mà lại khiếp thế, nó thật sự thán thía câu nói “không nên chọc vào tự tôn của đàn ông”.

“Dậy rồi?” nó vừa mở mắt lại gặp ngay ánh mắt như sói của hấn đang nhìn nó.

“Cút” nó lấy hết sức gào lên với hấn

“Anh sẽ cút ngay sau khi chúng ta vận động buổi sáng một tí” hấn nói, tay thì không quên vuốt ve dọc sống lưng nó.

“Tôi mệt lắm, không làm nổi đâu, tha cho tôi đi mà” nó quay ra năn nỉ

“Nhanh thôi mà, vẫn sớm” hấn nói xong chẳng cần sự cho phép của nó, đã lật người nằm đè lên hấn.

Nó thừa nhận, nó cũng thích cái cảm giác hấn mang lại cho nó, nhưng mà vấn đề ở chỗ hấn quá khỏe, hấn đòi hỏi như bị bỏ đói rất rất lâu rồi khiến nó kiệt sức. Cả hai ngày ba đêm nó mới ngủ được vài tiếng đồng hồ, nó chắc chắn giờ mặt nó không khác gì con gấu trúc.

Sau khi thỏa mãn bữa ăn buổi sáng, hấn vui vẻ ôm nó vào toa lét tắm cho nó, nó ngồi im kệ hấn tự tắm, tự mặc quần áo, tự lái nó đi ăn sáng, tự chở nó đến công ty. Nó tranh thủ ngủ được tí nào thì hay tí đó, nó mệt tới mức trước khi xuống xe hấn hôn nó, nó cũng chẳng có hơi sức chống đối.

“Cậu làm gì mà mệt mỗi thế?”

“Ừ, có chút việc” nó vừa ngáp vừa trả lời Thảo

“Chuyện gia đình à?”

“Ừ”

“Sếp Dương lo cho cậu lắm đó, hấn hỏi sao mày lại nghỉ thứ bảy, gọi thì không nghe máy”

“Cậu không báo dùm tớ à?”

“Có, nhưng hấn vẫn hỏi thôi”

“Kệ hấn, mình chả quan tâm, buồn ngủ quá” nó mệt mỏi nằm bò trên bàn.

“Sếp bảo, sáng thứ hai cậu tới thì vào gặp sếp”

“Ừ” nó thở dài lê cái xác đi trình diện

“Sếp tìm tôi?” nó vào phòng, thì sếp Dương đang uống café

“Sao lại nghỉ thứ bảy?” hấn nhìn nó chăm chăm

“Có chút việc ấy mà. Sếp đừng quan tâm”

“Việc lớn hay nhỏ?”

“Nhỏ, à không lớn, mà không phải vừa vừa thôi”

“Xong chưa?”

“Rồi, mà sếp muốn hỏi gì nữa không? “ nó chẳng đủ kiên nhẫn

“Tôi nay đi ăn với tôi được không?”

“Lý do?”

“Tôi có chút chuyện muốn nói với cô” hấn có vẻ bối rối

“Để khi khác được không ạ? Tôi mệt lắm, chẳng có hơi sức đâu mà nghe chuyện của anh”

“Cuối tuần thì sao?” hấn kiên nhẫn

“Được, tối thứ bảy” nó mệt mỏi muốn chấm dứt câu chuyện

“Hôm trước có người tìm cô hả?”

“Ai cơ?”

“Bạn gái cũ của tôi”

“À, ừ. Mà khoan nói đến chuyện này, tôi muốn anh quản lý người yêu cho kỹ, đừng làm phiền tôi nữa. Chuyện của mấy người tự mấy người giải quyết đi, tôi chẳng thấy nó có liên quan gì tới tôi cả” nó nói một hơi

“Sao lại không liên quan?” hấn hỏi lại

“Tôi thì liên quan quái gì đến chuyện của Sếp” nó gắt lên

“Tôi vì cô mà mới chia tay với cô ấy.”

“Vì tôi?” vô lý nó có làm gì đâu

“Đúng, tôi muốn lấy cô cho nên mới chia tay với cô ấy” hấn thản nhiên nói

“Lấy tôi?” Nó ngạc nhiên nhìn hấn, tay gãi gãi đầu, nó cần suy nghĩ xem đang có chuyện xảy ra ở đây.

Sếp Dương khẽ mỉm cười, nụ cười này chẳng có tí nào gọi là không nghiêm túc cả. Nó hơi giật mình khi thấy thái độ thản nhiên cũng như nghiêm túc của hấn.

“Sếp Dương, sếp đi bệnh viện chụp CT đi, nếu bận quá thì đi thẳng xuống Biên Hòa cũng được”

“Gia đình tôi thích em”

“Thích tôi thì có liên quan gì đến chuyện này? Đừng nói với tôi là anh hiếu thảo nha, nhìn không giống lắm đâu” nó khoanh tay nhìn hấn mỉa mai.

“Không hấn, tôi cũng nghĩ em sẽ là người vợ tốt”

“Chúng ta nói rõ luôn đi” nó thản nhiên kéo ghế ngồi, nhưng trong đầu thì lung tung hết cả.

“Được” hấn cười cười

“Nhìn tôi có trẻ không?”

“Không, đến tuổi lập gia đình rồi”hấn lại tủm tỉm

“Đúng, đó là lý do chúng ta không hợp.” nó kết luận

“Tại sao?”

“Đúng là sếp chưa hiểu đời lắm. Tôi nói sếp nghe nhé, tôi đã 29 chín tuổi 5 tháng rồi, có nghĩa là đã quá 5 tháng so với kế hoạch kết hôn của tôi.”

“Hết mức vợ vãn” hần bắt bình

“Với tôi nó không vợ vãn tí nào cả”

“Cô thấy tôi có điểm gì không thích hợp với việc làm chồng cô chứ?”

“Tất cả đều không hợp”

“... ”

“Một là sếp quá trẻ, tôi quá già, nếu như lấy sếp thì chúng ta sẽ là một cặp chị em, nhất là sau khi có con thì chúng ta sẽ là cô cháu, sếp thấy thế có hợp lý không?”

“Xã hội thiếu gì cặp đôi như thế”

“Nhưng tôi không muốn phải chăm sóc con rồi phải chăm sóc cả ba chúng” nó lý luận

“Tôi không cần cô chăm” hần gằn giọng

“Chốt lại là già và trẻ là không được, trừ khi sếp già hơn tôi”

“Lý do thứ hai?” hần tăng lơ

“Thứ hai là sếp quá thông minh”

“Cái này liên quan gì đến hôn nhân chứ?”

“Sao không? nếu sếp quá thông minh thì đương nhiên trong cuộc sống va vấp, sếp nhận ra tôi quá ngốc thì sếp sẽ càng coi thường tôi. Hai vợ chồng coi thường nhau thì không hạnh phúc”

“Tôi sẽ không thế” hần khẳng định

“Không thông qua”

“... ”

“Thứ ba là anh quá đẹp trai, phụ nữ sẽ đeo bám nhiều, tôi không có khả năng giữ được anh cả đời”

“Đó là bản chất mỗi con người, tôi tin mình là người chung thủy”

“Tôi thì không”

“... ”

“Thứ tư là tôi không thích anh, đây là quan trọng nhất”

“Tình cảm có thể bồi dưỡng sau hôn nhân mà”

“Anh nghĩ điều này có thể sao? Tình yêu sau hôn nhân? Chưa biết tính xấu của nhau mà còn không yêu huống hồ sau khi biết hết thấy. Mà tiện đây tôi nói cho sếp nghe nhé, tôi không có một tính nào tốt cả đâu”

“... ”

“Nói chung là chúng ta 100% không có cơ hội, 100% không hợp” nó kết luận

“Cô nghĩ cô có thể kiếm được người hơn tôi ư?” hần khinh bỉ nhìn nó

“Tôi không còn ý định lập gia đình nữa cho nên không cần kiếm ai cả” thỏa mái nói

“Tôi nghĩ tháng tám này là thời điểm kết hôn hợp lý nhất, cứ quyết định vậy đi”

“Nhóc con, đừng làm chị đây đập cậu đấy” nó gào lên, đúng là nước đổ lá khoai, nói cả ngày trời mà hần dám không thèm để ý tới lời nó nói. Nó đứng dậy, bỏ ra ngoài, trước khi đi nó cố tình đá vào chậu cây ngay cạnh cửa.

“Đồ điên, càng nói càng điên” nó ra cửa, nghĩ thế nào lại mở cửa quay vào rống lên với hần.

Nó về tới chỗ ngồi thì ngực ngay xuống bàn, giờ đầu óc nó rối tung rối mù hết cả nên.

“Chị Hiền có người kiếm đó” một bé đồng nghiệp nói.

“Ai?” nó chẳng thèm nhắc đầu nên, ngoài nhóc Dương còn ai nó kiếm nó nữa chứ.

“Em không biết, anh ấy để lại số di động bảo chị gọi lại cho anh ấy” cô bé đưa cho nó một tờ giấy có số điện thoại, nó ném luôn vào thùng rác trước đôi mắt tròn xoe của cô bé.

“Bạn trai à? “ Thảo từ đâu chui ra

“Tao mà có bạn trai à? Mắt mày kém à?” nó lầu bầu trả lời.

“Cũng đúng ha” Thảo gật gù đi về chỗ ngồi

“Chị Hiền, chị có điện thoại nè” lại là cô bé lúc này

“Nói với họ chị không có mặt” nó gào lên

“Anh ấy bảo chị nghe máy ngay” cô bé bối rối

Nó mệt mỏi đứng dậy đi đến bàn điện thoại

“Nhầm máy rồi” nó nói rồi cúp máy luôn

“Chị ! anh ấy nói tìm Hiền, kế toán tiền lương mà, nhầm làm sao được” con bé tò mò

Điện thoại lại reng, nó nhắc máy

“Muốn gì ?” nó thô lỗ

“Muốn nói chuyện với em” giọng nam quen quen nha.

“Tôi không quen ai là con trai cả, cho nên nhầm máy rồi” nó nói

“Hiền, anh đây?”giọng hần kiên nhẫn

“Anh nào?”

“Nguyễn” người bên kia hét lên với nó, giọng hét như thể chỉ có cái tên hành hạ nó mấy ngày nay thôi chứ còn ai vào đây nữa.

“Chuyện gì?” nó hạ giọng

“Em có chuyện gì thế? Tâm trạng không vui?” hần cũng nhỏ nhẹ

“Không có gì, cúp máy đây” nó chán nản, sao hai cái sao chổi này chịu khó làm nó tức thế này cơ chứ.

“Ai thế?” cả phòng nhao nhao hỏi nó.

“Không biết” nó gõ gõ đầu xuống bàn.

“Sao lại thô lỗ thế này cơ chứ? Chắc lại có ai chọc giận rồi đây mà” Nguyễn cúp máy, sáng nay vẫn còn thấy bình thường mà, sao sáng sớm ra lại thay đổi nhanh thế không biết?.

Nhớ lại chuyện xảy ra mấy hôm nay, tâm trạng hần thật tốt nha, không cố tình nhưng nụ cười cứ nở mãi trên môi. Hần thấy mình đúng là người hạnh phúc nhất trên đời này.

Nhớ tới thân hình trắng nõn, đầy đặn, vòng eo nhỏ nhắn, cặp chân siêu thon của cô hần lại không kiềm chế được mà nóng lên. Hần rất bất ngờ khi thân hình cô đẹp vậy, hóa ra che dấu dưới đồng quần áo rộng lưng chừng kia là thân hình tuyệt đẹp khiến hần mê mẩn mấy ngày nay.

“Cười gì đó?”

“Vào lúc nào thế?” hần thu ngay nụ cười trên môi khi thấy Dũng lù lù trước mặt

“Khi cậu ngồi ngơ ngẩn” Dũng nhìn bạn tò mò “ Sao không nghe điện thoại?”

“Bạn” hần cúi xuống đồng giấy tờ trên bàn.

“Bạn gì mà tắt máy hai ngày hả? đừng nói là ngủ nha” nhìn thẳng bạn, Dũng cũng phần nào đoán ra rồi.

“Chuyện gì?” hấn hỏi nhưng không dấu nổi nụ cười trên môi

“Thành công rồi?”

“Ừ”

“Bình thường chứ?”

“Trên cả bình thường”

“Hỏi bác sĩ chưa?”

“Tí nữa đi” Hấn vui vẻ cười

“Hạnh phúc chứ?” Dũng thấy vui thay cho bạn mình

“Ừ”

“Thế mày định sau này như thế nào?”

“Thế nào là thế nào?” hấn nhìn bạn

“Cưới hay....”

“Để từ từ, tao cần suy nghĩ một chút” hấn cũng chưa quyết định mình sẽ làm gì với cô, hấn chỉ biết bây giờ hấn rất hạnh phúc mà thôi. Hấn biết cô chưa bao giờ là tiêu chuẩn lý tưởng của hấn cả, nhưng cô lại là ân nhân của hấn, cô đã cứu hấn hai lần.

“Cưới cô ấy không phải là ý tồi đâu? Dù sao nhìn cũng khá là dễ thương mà”

“Chuyện này nói sau đi, tao cần thời gian đã” hấn ngập ngừng.

“Trong cuộc đời mỗi người, chỉ có một người thích hợp thôi, mày đừng làm mình mất cơ hội”

“Nói như ông cụ, người đó còn ở đó mà, lo gì”

“Mày không nhận ra cô ta có nụ cười sát thương siêu cao sao?”

“Khiếp làm gì tới mức đó” hấn chối

“Vậy thì Hoàng xin số điện thoại của cô ấy đây, cho không?” hấn trêu bạn

“Chán sống hả?” hấn nhún mày nhìn bạn.

“Tuần sau đi Phú Quốc không? Tối thứ sáu đi, tối chủ nhật về” Dũng nhìn bạn hỏi

“Đi” hấn gật đầu ngay. Hấn muốn mang Hiền đi chơi vài nơi để củng cố tình cảm.

16. Chương 16

Thế là chuyến du lịch hai ngày hai đêm đi Phú Quốc, cùng với mấy người bạn của Nguyễn được lên kế hoạch. Đoàn của họ đi chuyến bay chiều muộn thứ sáu, gồm Dũng và người yêu là Hoa, Hoàng, Sơn, Yến, nó và Nguyễn. Trong suốt chuyến bay, nó bị ánh mắt của Yến xuyên thủng hết cả tim gan phèo phổi. Khi xuống máy bay, họ đi bắt taxi đi đến một resort nằm sao tên Sun, rất đẹp và xa hoa. Tất cả các phòng đều hướng ra biển, nó và Nguyễn ở một phòng, Dũng và Hoa một phòng còn ba người kia mỗi người một phòng. Trong đám bạn của Nguyễn chỉ có Nguyễn và Dũng là ba mươi ba còn lại họ chỉ hai mươi tám và Yến thì có hai mươi năm tuổi. Yến là một siêu mẫu nổi tiếng, khuôn mặt và vóc dáng rất chuẩn, nhất là vòng một siêu hấp dẫn. Nhìn ánh mắt Yến nhìn Nguyễn, nó đoán Yến yêu Nguyễn.

“Thật là đáng lo” nó thì thào khi đang sắp đồ vào tủ quần áo.

“Lo cái gì?” Nguyễn từ đâu xuất hiện ôm trầm lấy nó, ra sức hôn

“Không có gì, mình đi bơi đi” nó rũ hấn

“Anh muốn trước, sau đó mới đi” hấn nham nhở cắn cắn tai nó.

“Mọi người đang đợi mà” nó nhắc nhở hấn

“Kệ” hấn cố tình đẩy nó lên giường, rồi nhanh chóng lột đồ trên người nó.

Sau một giờ khởi động, nó cũng bước được xuống giường. Nó mặc áo ba lỗ màu hồng cùng quần short ngắn lộ ra cặp giò trắng và thẳng.

“Đẹp quá” hấn vuốt vuốt đùi nó.

“Quý “ nó véo lên cánh tay hấn.

Lúc này nó mới để ý hấn chỉ mặc mỗi cái tam giác bé tí làm nổi hấn của quý lên.

“Anh...” nó chỉ hấn

“Sao nào? Hay không mặc gì thì tốt nhỉ?” hấn bơ bơ nhìn nó.

“Đúng là trơ trẽn” nó hết hơi mới thốt ra được một câu. Nhìn hấn bay giờ quá sức hấp dẫn ai mà chịu nổi chứ. Nếu như là trước kia thì nó đảm bảo máu mũi nó đã chảy dài ra rồi. Mà đánh giá tổng thể, hấn có một body rất đẹp rất chuẩn lại rắn chắc nữa chứ, đúng là thiên vị mà.

Hấn cười lớn, lôi nó về phía bãi biển, mọi người đã đông đủ đang nằm dài trên ghế chờ họ. Yển diện một bộ đồ hai mảnh màu hồng làm nổi bật nước da trắng nõn không tì vết của cô, thật đúng là người đẹp, càng cỗi càng đẹp. Còn ba tên còn lại thì đúng là bạn Nguyễn, ăn mặc y hệt hấn, nhưng nó nhận ra Nguyễn thật sự có thân hình đẹp hơn hấn.

“Hai người làm gì mà giờ mới ra thế?” Sơn lên tiếng trêu

“Ấy ấy” hấn cũng chẳng vừa mà trả lời, khiến nó ngượng đỏ hết mặt. Còn Yển thì nhìn nó với ánh mắt sắc như dao khiến nó chột dạ quay đi.

“Hoa đâu anh?” nó đánh trống lảng hỏi Dũng

“Cô ấy hơi mệt cần nghỉ ngơi”

“Đi thôi” Hoàng lên tiếng

Thế là cả bọn nhao nhao lao xuống biển, nó thì chỉ ngồi trên ghế ngắm mặt trời lặn thôi bởi nó không biết bơi. Bốn người đàn ông bao quanh một mỹ nữ thật khiến người ta ghen tị. Nó nhận ra Sơn khá thích Yển, hấn cứ bơi quanh cô nàng còn rất chịu khó trêu chọc cô nữa chứ. Nhưng nhìn Sơn thật không xứng lắm với Yển.

Nó ngồi một lúc thì buồn ngủ, thế là nó ngủ luôn, mãi đến khi nó cảm thấy có ai đó hôn lên trán nó thì nó mới tỉnh lại. Thì ra mọi người sớm về hết rồi chỉ còn hấn ngồi đây trông cho nó ngủ mà thôi, có dòng nước ấm chảy qua tim nó.

Buổi tối, cả lũ kéo nhau đi ăn hải sản, nó là người nhiệt tình nhất, còn lại tất cả dường như là người cảnh ăn chẳng đáng bao nhiêu cả.

“Sao em ăn nhiều thế mà không mập?” Dũng tò mò hỏi nó

“Vận động nhiều khác không mập phải không em?” Hấn nháy mắt với nó rất mờ ám khiến mọi người càng nghi ngờ nhìn nó. Nó đỏ bừng mặt

“Do tạng người em nó thế” nó trả lời, đồng thời néo hấn dưới bàn.

Một màn này không qua mắt được Yển thì phải.

Sau khi ăn xong mọi người đi bar uống rượu, nó muốn đi dạo lên nói hấn là muốn ngủ trước, hấn đưa nó về tận phòng rồi mới rời đi. Nó đi bộ trên cát, cảm giác thật thanh thản, nó ước gì mình có thể ở mãi đây thì tốt, vô tư không cần suy nghĩ gì về cuộc sống đầy chán nản của nó.

“Chào chị” Nó nghe tiếng nói, quay lại thì ra là Yến

“Chào em, em không uống với mọi người sao?” nó tò mò.

“Em muốn nói chuyện với chị về anh Nguyễn” Yến đứng trước mặt nó

“Em nói đi” nó cũng muốn biết Yến và Nguyễn là như thế nào

“Em nghĩ chị đã lớn tuổi rồi, cũng nên lập gia đình đi, đừng mãi chạy theo anh Nguyễn mà mất đi cơ hội” Yến bình thản khoanh tay nhìn nó.

“Tôi không có ý định lập gia đình” nó tuyên bố lại

“Vậy chị và anh Nguyễn là như thế nào?” Yến nhìn nó tò mò

“Tôi thực cũng chẳng biết, hay là cô đi hỏi anh ta đi được không?” nó thở dài

“Chị...” Yến đỏ mặt nhìn nó.

“Tôi chỉ là một cô gái già thôi, sớm muộn gì hấn cũng chán tôi, cô cần gì lo” Nó an ủi Yến

“Chị có yêu anh ấy không?” Yến tò mò nhìn nó. Nó nhận ra cô bé này cũng không đáng ghét gì, chỉ là quá yêu hấn mà thôi.

“Yêu ư? Tôi không nghĩ đến vấn đề này” nó thật lòng, nó chỉ là đang tận dụng cơ hội mà thôi.

“Anh ấy chưa bao giờ nhìn tôi như cách anh ấy nhìn chị” Yến nói rất chậm, giọng thật sự chán nản

“Em yêu anh ấy lâu chưa?”

“Từ khi còn bé” Yến thật thà trả lời “ Nhưng anh ấy chưa bao giờ coi em như một người con gái cả”

“Thứ gì là của mình thì mãi là của mình, đã không phải thì mãi mãi cũng không phải” nó nói ra quan điểm tình yêu của nó

“Nếu như anh ấy không phải của chị chị có buông tay không?” Yến nhìn nó chờ mong

“Buông” nó quả quyết, nó chưa bao giờ nghĩ mình sẽ là người lụy tình. Nó biết nó thực yêu hấn nhưng không có nghĩa là nó sẽ dùng mọi cách để có hấn.

Nó và Yến cùng nhau đi dạo một lúc , rồi ai về phòng người đó, trước lúc chia tay Yến còn nói với nó một câu “Em hy vọng chị nói được thì làm được”

Nó biết, mình sẽ làm được bởi vì nó đã có kế hoạch hết rồi.

Chuyến đi này nó thật sự rất vui, cuối cùng nó cũng có bạn, dù là bạn Nguyễn nhưng nó cũng thấy vui. Họ đối xử với nó rất tốt, luôn trò chuyện rất cởi mở. Còn hấn thì thật sự rất cưng chiều nó, những cái vuốt ve, những lần ôm ấp, hay những nụ hôn của hai người thật sự càng lúc càng nhiều. Hấn cũng rất ngang ngược, hấn cấm nó cười trước mặt mọi người, khiến nhiều khi nó nghi ngờ mình cười rất tệ hay sao.

Nó tha cái xác mệt mỏi về nhà, đang tìm chìa khóa thì cửa mở ra, một vòng tay kéo nó vào, nụ hôn chặn luôn tiếng hét của nó. Hấn hôn nó thật cuồng nhiệt, chẳng cần chống lại làm gì, nó đang stress, cần xả ra mới sống được vì vậy nó ném luôn cái túi xuống đất vòng tay ôm gáy hấn.

Hấn đẩy nó dính vào cửa, tay hấn làm loạn trong áo nó.

Nó khó khăn lắm mới nói được” vào vào phòng”

“Anh không đợi được” hấn thở phì phò

Người nó nóng lên, thế là nó bị cuốn vào đam mê của hấn.

Sau khi thỏa mãn, hắn mới ôm nó vào toa lét giúp nó tắm. Nằm trong bồn tắm, nó nhận ra tâm trạng nó tốt hơn một chút so với cả ngày nay.

“Hôm nay làm sao thế?” hắn cởi hết cả quần áo nó từ lúc nào, mặt nó tự dưng đỏ bừng khi nhìn hai người trần như nhộng.

“Không có gì, công việc thôi mà” nó không muốn nói cho hắn biết. “Oái, sao anh lại vào đây” nó hét lên khi thấy hắn đi vào bồn tắm.

“Rộng mà, anh tắm giúp em” hắn gian tà nói, mắt không rời thân thể nó

“Không cần, đi ra ngay” nó xấu hổ quay mặt đi

“Có gì đâu mà xấu hổ chứ, anh thấy hết rồi” hắn không xấu hổ, tay bắt đầu đi dạo trên người nó.

Hình như phần nào của hắn lại chạm vào đùi nó thì phải

“Em muốn tắm, còn nấu cơm nữa” nó tăng lời

“Không sao, anh sẽ gọi KFC” hắn vẫn không ngừng vuốt vuốt sống lưng nó.

Nó bó tay với con thú này, kệ hắn vậy. Dù sao cảm giác đó cũng không tệ lắm.

Cuối cùng, sau n lần hắn mới thỏa mãn nằm ôm nó

“Nằm xích ra, anh nằm gần lại nổi hứng bây giờ” nó cảnh cáo đẩy hắn ra xa

“Anh sẽ không, anh hết sức rồi” hắn tỏ vẻ mệt mỏi

“Anh nói câu này mấy lần rồi biết không?” nó tức giận trừng mắt nhìn hắn

“Lần này là thật mà” hắn xụ mặt như trẻ em bị mắng

“Tôi muốn ngủ mai còn đi làm” nó ngáp

“Ừ, tuần sau em xin nghỉ hai tuần nhé”

“Vì sao?”

“Anh đi Nhật, anh muốn đưa em đi cùng”

“Du lịch?” Nó nhìn hắn tò mò

“Anh đi công tác nhưng muốn đưa em đi chơi luôn, vậy nhé, ngủ đi” hắn hôn lên trán nó, kéo nó thật chặt vào người hắn.

Nó mỉm cười, đi du lịch miễn phí, thật tốt quá.

Từ ngày mối quan hệ của nó và Nguyễn trở lên mờ ám, nó chuyển hẳn địa vị từ giúp việc nhà trở thành tình nhân trên giường vì hắn tìm một cô đến dọn dẹp nhà cửa ban ngày, buổi tối nó chỉ cần về nhà nấu cơm ăn cơm và sau đó thì leo lên giường hắn. Mà cũng kể từ đó hắn đi làm về rất sớm, sau khi nó ngủ thì hắn lại phải sang phòng làm việc giải quyết công việc, nó biết thế nhưng nó chẳng có sức mà lo chuyện của hắn.

Nhiều khi nó cũng lan man suy nghĩ về mối quan hệ giữa nó và hắn, là tình yêu, tình nhân hay chủ tớ. Nó muốn biết nhưng lại sợ, nên nó kệ chẳng thèm hỏi nữa, dù sao nó cũng còn nửa năm nữa được sống cùng cực phẩm. Nó phải công nhận công phu trên giường của hắn rất tốt, nó rất hài lòng nhưng hình như quá nhiều thì phải. Không biết người khác thì như thế nào? Nó cũng từng tra trên internet nhưng chưa đưa ra được kết luận thực tế.

“Suy nghĩ gì thế?” hắn ôm lấy nó từ phía sau, hôn lên gáy nó, khiến tai nó bắt đầu đỏ lên.

“Nghĩ về chuyến du lịch thôi mà” nó bâng quơ

“Yên tâm đi, anh biết tiếng Nhật mà”

“Ừ” nó kệ cho hắn vừa ôm nó vừa xoa xoa cánh tay nó, hắn luôn thế, rất hay vuốt ve người nó.

“Tặng em nè” hắn chìa cho nó chiếc iphone đời mới.

“Tôi không cần” nó từ chối

“Em cầm đi, anh muốn gọi điện cho em sẽ dễ dàng hơn mà” hắn dí vào tay nó. Nó không muốn nhận nhưng cũng chẳng có cách nào khác, dù sao hắn cứ gọi đến công ty nó cũng ngại.

“Cám ơn”

“Tối thứ bảy anh đưa em đi mua đồ nhé” hắn gợi ý

“Tôi bận”

“Bận gì?” hắn không vui

“Có hẹn với đồng nghiệp ăn cơm” nó lấp lửng

“Vậy sáng chủ nhật mình đi nha”

“Cũng được” nó cũng cần mua một ít đồ mang đi Nhật, mà hắn tự nguyện trả tiền nó chẳng tội gì từ chối cả.

Hắn yêu thương hôn lên bả vai nó, nó phát hiện áo ngủ của nó thế nào đã trượt xuống một ít rồi.

“Bình thường người ta ..ấy ấy có như chúng ta không?” nó gượng ngừng hỏi, hai tay nắm lại với nhau

“Ấy ấy cái gì?” hắn giả ngu

“Thì cái đấy đó, chuyện trên giường ý”

“Sao? Kỹ thuật của anh không tốt?” hắn cười cười cọ cái mũi lên tai nó

“Tôi không biết, ý của tôi là số lần kia” mặt nó nóng ran

“Hơi nhiều sao? Anh sẽ chú ý” hắn nhẹ nhàng

“Có thể giới hạn được không? dạo này tôi ngủ ít quá da mặt xấu đi nhiều” nó đề nghị

“Được, ba lần nhé”

“Hai được không?” nó thương lượng, mấy ngày này nó thật sự rất mệt, thiếu ngủ trầm trọng, cân nặng cũng xuống nữa.

“Được” suy nghĩ một lúc lâu, hắn rút cuộc cũng gật đầu “ Vậy chúng ta bắt đầu nhé?”

Nó thích nhìn bàn tay xinh đẹp của hắn vuốt ve nó, khiến nó có cảm giác rất được cưng chiều, mỗi lần như thế tim nó lại thấy ấm áp.

Tối thứ bảy, trong quán ăn Soul garden, nó ngồi đối diện với sếp Dương, hôm nay nó vẫn mặc như bình thường quần vải đen, áo sơ mi rộng thùng thình, còn sếp Dương thì quần jean , áo phông tím càng nổi bật nước da trắng nõn của hắn lên.

Sau khi lấy đồ ăn cùng nước uống, nó bắt đầu ăn, nó muốn ăn no xong thì nói chuyện với hắn cũng không muộn.

“Đồ ăn ngon không?” hắn lên tiếng khi thấy nó chỉ tập trung ăn uống

“Ngon” nó kiêu lời

“Sao lại xin nghỉ hai tuần? có chuyện?”

“Đi du lịch” nó nhàn nhã vừa ăn vừa nói

“Du lịch với ai?” hắn ngừng đũa

“Vấn đề này có liên quan tới sếp sao?” nó bực mình, ăn cũng không để cho yên.

“Chúng ta sẽ là vợ chồng” hắn khẳng định

“Tôi nói lại một lần nữa, tôi không lấy chồng” nó bực mình đặt đôi đũa xuống bàn, gằn giọng

“Lập gia đình có gì mà không tốt?” hấn cũng khó chịu hỏi nó

“Nhóc con, chị đây kiên nhẫn thế là đủ rồi đấy nhé, đừng khiến chị mệt mỏi việc luôn” nó đe dọa

“Đằng nào cưới xong, em cũng nên nghỉ việc mà” hấn tỉnh queo

Nó chán nản nhìn tên nhóc trước mặt, sao mặt hấn dày thế không biết.

“Muốn sao mới buông tha chị đây?” nó cố tình nhấn mạnh chữ chị

“Kết hôn đi” hấn tiếp tục “ anh có nhiều thời gian nhưng em thì già rồi cũng nên sinh con sớm thôi”

“Tại sao lại muốn kết hôn với tôi?”

“Cả nhà anh đều muốn em là con dâu”

“Cả nhà? bao gồm sếp?”

“Ừ”

“Nhưng tôi không muốn? làm sao bây giờ” nó bĩu môi

“Anh có gì không tốt mà em không thể đồng ý chứ?”

“Tất cả là quá tốt nên tôi mới từ chối thôi”

“Vô lý” hấn mất kiên nhẫn.

Nó nhìn người đàn ông trước mắt mà không biết nói gì cả? hấn thật ngoan cố. sao lại cứ đòi lấy người như nó chứ? Không thông minh, không xinh đẹp lại già như trái cà nữa chứ.

“Anh Dương, sao lại gặp anh ở đây thế? Ăn cơm với đồng nghiệp hả?” cô bé người yêu cũ đây mà.

“Chào em, đã lâu không gặp, để anh giới thiệu vị này sẽ là bà xã của anh vào tháng tám này” hấn nói mặt không đổi sắc.

“Này, chị nói em nghe, em nên quản lý cái tên điên này đi, chị mệt mà thêm lấy cái loại thiếu dây thần kinh này hả? mơ đi” nó hung hổ gào lên vọt ra ngoài luôn. Dương định đuổi theo thì cô nàng người yêu cũ kéo tay hấn lại.

Nó vội vàng ngoắc một chiếc taxi, lên xe rồi mà nó vẫn không hết tức, tên nhóc này rất biết chọc nó tức mà. Nó vỗ ngực bồm bộp khiến ngay cả chú tài xế cũng nhìn nó như người bị bệnh vậy.

“Hôm nay em đi với ai thế?” nó vừa bước vào nhà là gặp nhau một anh chàng mặc quần jean áo phông đứng khoanh tay giữa phòng khách.

“Đồng nghiệp”

“Mấy người ?”

“Một”

“Nam?”

“Ừ”

“Mối quan hệ thế nào?” hấn leo đẹo theo nó vào phòng

“Sếp” nó vừa cởi áo vừa trả lời

“Chỉ thế thôi?” hấn không tin, mắt vẫn không rời mặt nó

“Mà sao anh hỏi thế? Anh theo dõi tôi à?” nó nóng máu

“Vô tình trong thấy thôi, nếu em không làm gì có lỗi với anh thì làm sao phải giật mình thế?”

“Giật mình á? Tôi mà thêm à? Đó là con chú tôi” nó quyết định nói dối, nhờ hấn hiểu lầm hủy chuyến đi và đá nó ra đường thì mệt đây.

“Thế sao em phải chạy?” hắn vẫn không buông tha

Nó chột dạ

“Không tin sao?” nó nhàn nhạt, cố tỏ vẻ bình tĩnh.

“Giải thích đi” hắn hằn học

Nó vút luôn cái áo ngủ xuống đất, trên người nó mặc mỗi cái ao ngực và quần dài, tiến lại gần hắn, vút mặt hắn, kéo kéo đầu hắn đến khi nó có thể chạm môi lên môi hắn. Hắn bị hành động chủ động này đánh úp, không cách nào từ chối, đành thuận theo tự nhiên mà làm.

Nằm trong vòng tay hắn, nó khẽ đưa tay vút ve ngực hắn, khiến hắn nhắm mắt hưởng thụ.

“Anh nói trước, anh không chấp nhận người đàn bà của mình không chung thủy, nếu em để anh biết em có gì mờ ám, anh không đảm bảo hành động của mình đâu” hắn vẫn hậm hực

“Anh sẽ làm gì?” nó tò mò

“Cùng chết” hắn gần giọng. Nó khẽ rùng mình, sao nó toàn gặp mấy tên không bình thường như thế này chứ.

Chuyến đi Nhật là khoảng thời gian thực sự hạnh phúc nhất trong cuộc đời nó cho tới tận bây giờ. Trước khi đi, hắn dẫn nó đi mua rất nhiều quần áo giày dép, cả trang sức nữa. Khi đến Nhật, nó được ở trong một khách sạn năm sao, phòng cho tổng thống, view thì siêu đẹp, giường thì lớn, phòng cũng rất rộng. Cuộc đời nó giờ mới hiểu được hai chữ xa hoa là như thế nào.

Hắn đối xử với nó không khác gì một bà vợ mới cưới, hết sức cưng chiều cũng hết sức nhiệt tình. Buổi tối do nhu cầu, hắn sẽ hành nó gần tới sáng nhưng buổi sáng nó có thể ngủ nước đến tận trưa, khi hắn đi làm về thì sẽ lôi nó dậy đi ăn trưa sau đó là đi ngắm cảnh Tokyo, buổi tối hắn đưa nó đi dạo hoặc đi mua sắm. Hắn mua rất nhiều đồ cho nó, đều rất đẹp và cũng khá đắt, nó biết hắn rất nhiều tiền nhiều lúc nó cũng sốt tiền thay cho hắn, nhưng hắn lại an ủi nó “anh có rất nhiều em đừng lo”, thế là nó lại an tâm tiêu tiền giúp hắn.

Nó cũng chụp rất nhiều hình, có vài tấm chung với hắn, có một tấm nó đứng ở giữ hàng hoa anh đào nắm tay hắn mỉm cười. “Nhìn hai người thật hạnh phúc” đó là lời người chụp hình nhận xét, sau này khi nó xem lại bức hình đó nó nhận ra cả nó và hắn đều cười rất tươi, nhìn họ thật sự rất hạnh phúc.

Hắn hứa với nó tháng sau, hắn sẽ đi Hàn quốc mở chi nhánh, khi đó hắn sẽ cho nó đi theo, nó ra sức đồng ý, thậm chí nó còn rất mong đợi ngày đó nhanh tới nữa kìa.

Hôm nay là hôm cuối cùng nó ở Nhật, giờ Nguyễn đang đi ký hợp đồng, nó thì ở phòng thu dọn hành lý. Nó thấy tiếc quãng thời gian này, giá như nó có thể mãi như thế này thì tốt biết mấy. Nó nhận ra nó thật sự hạnh phúc khi bên hắn, nó thích nhìn hắn cười, ngây ngô như một cậu nhóc, nó thích hắn nắm tay nó đi dạo dưới hàng cây, cảm giác giống hệt như trong phim. Đôi khi nó cũng sợ khi nghĩ đến ngày nó phải rời xa hắn, nhưng nó lại muốn quên cái ngày đó đi, tập trung cho thời gian này. Nó muốn sống hết mình với hắn, nó sẽ vun đắp tình cảm cũng như kỷ niệm cùng với hắn, nếu ngày đó đến, nó sẽ vui vẻ chấp nhận.

Nhìn tấm hình trên tay, nó khẽ mỉm cười, giá như đây là mơ xin ông trời đừng cho nó tỉnh, nó cần cái hạnh phúc này

“Đẹp không?” hắn ôm lấy nó, tay cầm tấm ảnh

“Anh nghĩ đẹp không?” nó quay lại hôn lên má hắn

“Đương nhiên là đẹp rồi, đứng cạnh người đẹp như anh, em cũng đẹp lên thôi” hắn tự hào

“Chảnh gớm” nó liếc hắn

“Tiếc không? hay mình ở lại thêm mấy ngày nữa nhé”

“Thôi, còn công việc mà”

“Anh rất hạnh phúc” hắn nói nhỏ vào tai nó, nó cũng muốn nói như thế nhưng nó không dám, nó sợ nó sẽ biến mất như bong bóng xà phòng.

Chuyến đi lần này, nó mua quà cho Thảo cùng gia đình Dương, nhưng chưa dám đưa cho sếp Dương, vì sợ hắn lại lải nhải cái vụ kết hôn gì gì đó.

Tan ca, trời mưa lớn, nó không có dù nên đành đứng đợi trời ngớt mưa.

“Anh đưa em về?” sếp Dương ở đâu chui ra

“Không muốn, tôi đi xe buýt được rồi”

“Sao phải tránh mặt tôi thế?” hắn đứng cạnh nó

“Tôi không thích gặp sếp thôi” nó dứt khoát, dù sao nó cũng quý gia đình Dương không muốn mọi người khó xử.

“Tôi có gì không được chứ, em nói đi, tôi phải làm sao em mới chấp nhận tôi hả?” Dương quay ra ôm chầm lấy nó trước cửa công ty, nó càng giãy ra, hắn càng ôm chặt. Nó phải cắn lén vai hắn, hắn mới buông nó ra, nó bỏ chạy bắt một chiếc taxi về nhà.

Về đến nhà người nó ướt hết, nó vội vàng tắm, vừa tắm xong thì Nguyễn về.

“Anh đã về” nó vui vẻ nhìn hắn. Hắn nhìn nó chằm chằm, mặt không hề có nụ cười như trước

“Anh sao thế? Không khỏe?” nó đưa tay sờ trán hắn

“Buông tay” hắn hất tay nó ra, vẫn trừng mắt nhìn nó

“Cô nói đi, cô với tên kia là thế nào?” hắn gào lên, mắt hắn thật dữ dằn.

“Ai?” nó không tin hắn lại bắt ngay được cảnh lúc này

“Còn giả vờ, tên khốn ôm cô đó” hắn nắm chặt tay nó, ra sức gào.

“Đau “ nó nhăn nhó.

“Nói” nó rống to, hất tay nó ra.

Nó đành kể với hắn về chuyện của Dương, nghe xong hắn không nói gì chỉ nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống nó

“Em từ chối hắn nhiều lần rồi mà” nó nhỏ nhẹ

“Nghỉ việc đi” hắn bá đạo

“Tại sao?”

“Không có sao giảng gì hết, người đàn bà của tôi, chẳng nhẽ tôi không nuôi nổi hả?”

“Không muốn” nó mà nghỉ sau này chia tay với hắn rồi nó xin đâu được việc chứ, nó dứt khoát từ chối.

“Tôi ra lệnh cho cô lập tức nghỉ ngay”hắn gào rất lớn, đôi mắt long sòng sọc, khiến nó rét run

“Không là không” nó bỏ đi vào phòng, đóng sầm cửa lại. Nó khóc, thật sự đã khóc khi nghĩ đến chuyện này, hắn làm sao lại đối xử với nó như thế chứ?

Đã năm ngày rồi, nó không gặp hắn, không nói chuyện với hắn, hắn cũng không về nhà, nó rất buồn, đầu óc không thể tập trung làm việc được. Đó cũng là nguyên nhân khiến mấy ngày nay nó bị quản lý Thư mắng như tát nước, nhưng nó cũng không còn hơi sức đâu mà cãi nữa.

Nó rất nhiều lần muốn nhấc máy gọi điện cho hắn, nhưng lại sợ nghe hắn nói hắn ghét nó, sợ hắn lạnh nhạt với nó, nên lại thôi. Nó đi làm về là ngồi lì trong phòng xem những tấm hình nó cùng hắn chụp ở Nhật rồi lại khóc. Nó nhận ra mình ngày càng yếu đuối, nó cũng biết mình yêu hắn mất rồi, nhưng lòng tự tôn của nó không cho phép nó hạ mình công nhận, nên đành giữ trong lòng mà thôi.

Mấy đêm này, nó đều mất ngủ đến gần sáng, nó thật sự muốn đi tìm hấn về nhưng nó chẳng biết gì về hấn hết ngoài cái tên. Nghĩ đến đây, nước mắt nó lại chảy ra, nó thật sự rất nhớ hấn, rất nhớ cảm giác nằm trong lòng hấn. Khóc chán, nó leo lên giường đi định đi ngủ thì có chuông cửa.

Nó vừa vui vừa sợ, nó rất hy vọng là hấn về, nhưng lại sợ là không phải.

Ngay khi nó lấy hết dũng khí mở cửa thì thấy Dũng bạn hấn đang dìu hấn

“Nó say nên anh đưa nó về”

“Dạ, anh đưa anh ấy vào trong nhà đi “ nó nhìn hấn, mùi rượu nồng nặc.

Sau khi bạn hấn rời đi, nó lại thực hiện công việc mà vài tháng trước nó đã làm, cởi đồ lau mình cho hấn.

“Anh rất nhớ em” hấn đột ngột ôm chầm lấy nó, kéo nó lên giường

Hấn hôn nó rất mạnh bạo, nụ hôn đầy mùi rượu, nhưng nó lại không chán ghét vì nó cũng rất nhớ hấn. Nó vòng tay ôm hấn, đáp trả hấn, rất nhanh hơi thở cùng nhịp tim của cả hai mất kiểm soát. Hấn như đã thú nằm lên người nó mà gặm nhấm.

“Anh rất nhớ em” hấn thì thào

“Em cũng rất nhớ anh” nó vuốt má của hấn, nhìn hấn vì rượu mà mặt đỏ bừng, nó lại thấy hấn rất đẹp trai.

Hấn nhẹ nhàng hôn lên mặt nó, bất giác khóe mắt nó chảy ra vài giọt nước mắt, hấn yêu thương hôn lên đó.

Thế là nguyên ngày chủ nhật nó khỏi mong xuống khỏi giường, hấn bắt nó phục vụ bù mấy ngày hôm trước. Nó cũng chẳng thèm cãi với hấn chi ết vì kết luận kiểu gì nó chẳng phải phối hợp với hấn chứ.

“Nghỉ đi” hấn lại nói chuyện bữa trước

“....”

“Anh sẽ chuyển một khoản tiền lớn vào tài khoản của em, em không cần đi làm nữa” hấn dụ nó

Nó im lặng, thật sự nó không muốn gây với hấn nữa, nhìn hấn và nó gây nhau có mấy ngày mà ai cũng gây đi rất nhiều, nó xót ruột kinh khủng.

“Mấy ngày nay, anh ngủ ở đâu?” nó thắc mắc

“Anh ngủ ở nhà ba mẹ”

“Nếu anh phản bội em, thì em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu” nó cảnh cáo

“Anh hứa, anh chỉ có mình em thôi” hấn yêu thương hôn lên môi nó.

Thế là nó xin nghỉ làm, còn hấn chuyển cho nó cả trăm triệu, thế là nó không lo đói nữa rồi. Nó vui vẻ chấp nhận ở nhà nấu cơm dọn dẹp chờ hấn về, còn thời gian rảnh thì nó đi tập yoga và chăm sóc sắc đẹp. Chính vì thế sau một tháng nhìn nó trẻ và đẹp ra khá nhiều, thậm chí hấn còn phải thốt nên khen nó nữa là.

17. Chương 17

Hôm nó xin nghỉ, Dương đã hết sức năn nỉ nó, nhưng nó vẫn cương quyết nghỉ, hấn rất buồn. Thi thoảng hấn vẫn email hỏi nó ở đâu? Làm gì? , hấn cũng muốn gặp nó nhưng nó kiên quyết từ chối hấn.

Thấm thẫm thời gian trôi nhanh, thời gian một năm đã tới, nó rất lo lắng mấy hôm nay nó đều ăn không ngon miệng, ngủ cũng không yên giấc, hấn phải ôm nó thật chặt nó mới ngủ được.

Tin tin tin

Nó mở tin nhắn, nó biết đó là Nguyễn, dạo này hấn rất chịu khó nhắn tin cho nó

Nguyễn : ba mươi phút nữa anh về, thay đồ mình ra ngoài ăn nha

Nó: vâng

Hắn thực sự rất tốt, ngày nào cũng gọi điện hoặc nhắn tin nhắc nó ăn cơm, thậm chí hắn đi công tác ở đâu cũng lôi nó theo. Đạo này nó cũng khá quen với đám bạn của hắn, thi thoảng cuối tuần họ cùng nhau đi Vũng Tàu hoặc Nha Trang. Tháng sau, Dũng cũng cưới vợ rồi, vợ hắn khá trẻ hình như mới hai mươi bốn tuổi thôi, nhìn hai người họ khá là đẹp đôi. Lắm lúc nó cũng muốn mình trẻ đi vài tuổi, nếu có thể thì nó sẽ tự tin hơn một chút, nhưng nó biết mong ước chỉ mãi là mong ước mà thôi. Tối hôm nay nó sẽ biết, mối quan hệ của nó và Nguyễn sẽ tiếp tục hay chấm dứt. Nếu mà chấm dứt thì nó thực sự sẽ rất đau lòng, nó đã quá yêu hắn mất rồi.

Hắn đưa nó đi ăn ở một nhà hàng hải sản, năm sao hắn hỏi, đồ ăn rất là ngon. Hắn vẫn nói chuyện với nó như bình thường, đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, nó cũng lắng nghe thi thoảng cũng bình luận.

“Tháng sau Dũng cưới rồi, em muốn mua quà hay là mừng tiền” hắn lấy khăn ăn lau khóe miệng cho nó

“Tùy anh thôi”

“Anh ganh tị quá”

“Ganh tị cái gì?”

“Đám cưới của nó ấy” hắn nhìn nó với ánh mắt tràn đầy tình cảm, thật ấm áp.

“ À ” nó bối rối không dám nói gì, nó thấy mơ hồ ý tứ trong lời nói của hắn.

Hắn nắm chặt tay nó, nhìn nó thật tình cảm

“Mình cũng kết hôn đi” hắn nói rất dịu dàng

“Hả?” nó không nghĩ hắn lại nói thẳng như thế, nó lại gãi gãi đầu, khuôn mặt bắt đầu đỏ ửng lên.

Hắn lấy ra một cái hộp nhưng rất đẹp, mở ra, cầm chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út

“Lấy anh nhé?” hắn hôn lên trán nó rồi nói

Nước mắt nó chảy ra, nó thật sự rất hạnh phúc, nó biết hắn cũng yêu nó vì ánh mắt hắn nhìn nó thật sự rất ngọt ngào. Nhưng đám cưới, nó chưa bao giờ dám mơ tới cả.

“Sao lại khóc?” hắn lau nước mắt cho nó, nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, vỗ vai nó “ Mình đều lớn hết rồi, phải đám cưới đi thôi” hắn yêu thương hôn nó như chuồn chuồn.

“Anh không chê em à?” nó sụt sùi

“Anh yêu em còn không hết nữa ấy chứ” hắn mỉm cười nhìn nó

Nó khóc càng lúc càng lớn, thu hút rất nhiều sự chú ý, nên hắn đành phải kéo nó ra về. Lên xe, hắn ôn nhu hôn nó, vỗ vai nó.

“Anh sẽ chăm sóc em cả đời, cho em gia đình, cho em hạnh phúc, cho em tình yêu”

“Cám ơn anh” nó ôm hắn thật chặt.

“Vậy là em đồng ý hả?”

“Dạ” nó gật đầu.

Nó yêu hắn, hắn cũng yêu nó, hắn lại có khả năng lo cho nó, nó làm gì có lý do mà từ chối hôn sự này chứ.

“Bà xã “ hắn gọi nó, nó cảm thấy thật hạnh phúc khi nghe hắn gọi như thế

Đám cưới của nó được quyết định vào bốn tháng sau, vì mẹ hắn nói tháng đó có ngày rất tốt, nên đám cưới và đám hỏi chung một ngày luôn.

Khi hắn dẫn nó đi gặp cha mẹ hắn, nó biết họ không thích nó lắm, nhưng không hiểu vì lý do gì mà họ không phản đối.

Với đám cưới này, nó chẳng phải lo gì cả, tất cả từ váy cưới đến nhà hàng hần đều lo hết. Hần đặc biệt đặt một bộ váy cưới từ Paris cho nó, còn nữ trang cũng được yêu cầu thiết kế riêng. Sống với hần lâu, nó cũng biết hần có công ty riêng, nhưng nó chưa bao giờ hỏi hần về nó cả. Nó nghĩ chỉ cần hần và nó yêu thương nhau là đủ rồi.

“Hiền” nó đang lang thang trong siêu thị thì nghe có người gọi

“Chào Dương” hóa ra là sếp Dương

Nhìn hần rất gầy, cũng hơn nửa năm chưa gặp lại hần rồi còn gì.

“Hiền đẹp ra nhiều đó” Dương nhìn nó

Hai người lôi nhau đi quán nước gần siêu thị

“Hiền đang làm ở đâu thế?”

“Không có đi làm từ khi nghỉ, chỉ ở nhà thôi”

“Nhà ai?”

“Nhà bạn trai” nó trả lời, rồi nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn kim cương trên tay nó

“Anh ấy tốt với Hiền không?” hần lạc giọng

“Rất tốt, tháng sau sẽ làm đám cưới” nó vui vẻ khi nhắc đến đám cưới

“Chúc mừng” hần ngập ngừng

“Xin lỗi” nó cảm thấy mình có lỗi với gia đình hần

“Dương không trách Hiền, có trách là trách Dương không đủ khả năng thôi” hần nhìn ra cửa sổ, thở dài.

“Các bác khỏe chứ?” nó chuyển chủ đề

“Vẫn bình thường” Hần có vẻ tránh né

“Tuần sau Hiền sẽ ghé thăm nhà nếu Dương không phiền” nó quyết định

“Ừ”

Nó cùng hần nói vài câu chuyện xã giao rồi chia tay nhau.

Buổi tối, nó nằm trong vòng tay Nguyễn

“Hôm nay em gặp Dương”

“Có chuyện gì?” hần có vẻ không vui

“Vô tình gặp thôi, nói vài câu chuyện xã giao thôi mà” nó vuốt ve ngực hần

“Anh ghen đấy nhé” hần cắn cắn tai nó

“Em chỉ cần một mình anh là đã muốn phục vụ không nổi rồi” nó trêu hần

“Biết thế thì tốt” hần mỉm cười

“Khi nào em cho anh về nhà em?”

“Sau đám cưới được không?” nó thăm dò

“Không được, ít nhất đám cưới họ cũng nên tham gia chứ.”

“Vậy trước đám cưới một tuần nha”

“Ừ, em muốn đi tuần trăng mật ở đâu?” hần khẽ xoa má nó

“Đà Lạt nhé”

“Không, mình đi Châu Âu một tháng đi. Anh ghét nhất Đà Lạt, chán phèo” hần gợi ý

Nó biết nếu hấn mà được nghỉ một tháng thì nó sẽ khổ vì phải phục vụ người ham mê chăn gối như hấn. Tốt nhất chỉ nên một tuần thôi.

“Vậy mình đi ý nha, một tuần thôi, anh còn trẻ lên làm việc kiếm tiền nuôi gia đình chứ” nó nhắc hấn dù biết hấn không thiếu tiền

“Cũng được nhưng mà anh nói trước nhé một năm hai vợ chồng mình phải đi du lịch ít nhất hai lần nhé , bà xã”

“Ok, ông xã”

“Bà xã à?”

“Chuyện gì thế ông xã?” nó biết thừa cái giọng này là có ý gì

“Anh lại muốn nữa rồi” hấn gian ác chui vào chăn

“Nhưng đủ quy định rồi mà”

“Thằng Dũng nó sắp có con rồi, mình cũng phải phấn đấu dần thôi” hấn cười cười nói

“Chuyện phấn đấu liên quan gì tới chuyện có con chứ?” nó liếc hấn

“Sao không chứ? Càng phấn đấu làm nhiều khả năng càng à” hấn nhõng nhẽo

Nó còn biết nói gì hơn với cái người già đầu còn biết làm nũng này, hấn chưa bao giờ biết dùng đúng vạch hết, lúc nào cũng lấn tới không à? Nhiều khi nó còn nghĩ ông xã của nó ăn cái gì mà khỏe thế không biết.

Mỗi lần nó muốn từ chối thì hấn lại viện đủ loại lý do nào là xã stress, nào là không buồn ngủ, vân vân và vân vân. Nói chung, sau hơn một năm sống với hấn, nó chiêm nghiệm ra một điều hấn cực kỳ gian xảo.

“Ngậm cái miệng lại đi” Dũng nhìn hấn cứ toét miệng ra mà học máu

“Kệ tao” hấn càng cười dữ hơn nữa.

Hấn sắp lấy vợ, tám ngày nữa hấn chính thức có một gia đình riêng của mình rồi.

“Mày đúng là điên mất rồi, cười không khác gì tên điên” Dũng vỗ vai bạn

“Điên cũng lấy được vợ à?”

“Mày rất hạnh phúc?”

“Ừ, tao thấy rất mãn nguyện” hấn chẳng cần suy nghĩ “Nhưng dạo gần đây, tự nhiên tao lại cảm thấy lo lắng”

“Chắc là do sắp kết hôn nên mới thế thôi” Dũng an ủi bạn

“Hôm qua tao làm mơ thấy ác mộng, tao mơ thấy cô ấy biến mất trước mắt tao” Nguyễn tỏ ra lo lắng khi nghĩ lại giấc mơ tối qua

“Giấc mơ và hiện thực khác nhau mà, mày lo cái gì chứ”

“Có lẽ mày đúng” Hấn cụm lý với bạn

“Hôm trước mày dẫn Hiền đi khám tinh trùng sao rồi?”

“Hơi yếu, nhưng bác sĩ nói là chưa đến mức không thể có con” Nguyễn thở dài “ tao và Hiền đều lớn tuổi rồi, nên sau khi cưới quyết định sẽ cấy tinh trùng cho nhanh”

“Thế cũng tốt”

Hai người vui vẻ trò chuyện đến khi nhớ ra đã uống hết hai chai XO rồi.

“Mày để tao chở về” Dũng gợi ý vì Nguyễn tửu lượng thấp hơn hấn nhiều

“Không sao, mày về đi không bà bầu nhà mày xé xác ra đấy” Nguyễn nói xong tính tiền

Reng reng reng

“Alo, bà xã”

“Sao anh về trễ thế?” giọng Hiền nũng nịu

“Ừ, anh đang về nè, 15 phút nữa”

“Lái xe cẩn thận nhé, em yêu anh”

“Anh cũng yêu em rất nhiều” Hấn vui vẻ cúp máy, đúng lúc đèn chuyển sang xanh.

Bất ngờ một chiếc công tenơ vượt đèn đỏ lao về phía chiếc xe thể thao của hấn.

“Anh yêu em” đó là câu cuối cùng hấn nói trước khi hôn mê.

18. Chương 18

“Đã một tuần rồi, sao anh ấy chưa tỉnh” nó nước mắt tèm nhem nhìn bác sĩ

“Xin lỗi, chúng tôi không thể giúp gì cho cô được”

Nó đã ngất xỉu, hôn mê mất hai ngày khi tỉnh dậy thì nó đang nằm trong bệnh viện, và Nguyễn thì bị gãy ba xương sườn, gãy cổ, đầu va đập mạnh rơi vào hôn mê, gãy một chân một tay. Suốt một tuần này nó khóc như mưa, tim nó thật sự tan nát, nếu như Nguyễn không tỉnh lại nó biết làm sao mà sống tiếp đây.

“Xin anh, hãy tỉnh lại đi” nó khóc lóc ôm lấy hấn.

“Anh không tỉnh lại em biết làm sao? Anh hứa là sẽ chăm sóc em mà” nó nấc lên

“Đừng khóc nữa, nó sẽ tỉnh lại thôi” Dũng an ủi nó “ em mà khóc thế này thì sức đâu mà chăm sóc hấn chứ?”

Nó càng khóc to hơn, nó rất sợ, tim nó như bị ai bóp nghẹt lại, rất khó thở.

“Cháu về nhà nghỉ đi, tối nay bác sẽ trông non nó” Mẹ Nguyễn lên tiếng vỗ vai nó

“Cháu không thể, cháu sợ lắm, cháu muốn ở đây với anh ấy” Nó cần tay bà nắm ní.

Nhìn nó như thế, tàn tạ, gầy gò, mặt đầy nước mắt chẳng ai nỡ lòng nào mà chia cắt nó cả, nên nó được phép ở lại chăm sóc hấn.

Một tháng, nó bị ngất ba lần nữa, người nó giờ chỉ còn 40 kg, xanh xao nhưng không ai có thể lôi nó ra khỏi bệnh viện cả. Mấy ngày này Dũng đi Pháp cho nên nó đành phải tự đi mua đồ ăn bên ngoài, tiện thể ghé nhà chùa cầu an cho hấn.

Bố mẹ hấn ngày nào cũng tới, nhưng mẹ hấn cứ nhìn hấn lại khóc nên ba Nguyễn lại đưa bà về nhà, chỉ còn nó ngày ngày ngồi kể chuyện cho hấn nghe. Nó kể cho hấn nghe hết về cuộc đời nó, cả chuyện của hai người nữa.

“Ông xã à? Ông xã ngủ mất ba mươi hai ngày rồi đó, ông xã không nhớ em à? Em rất muốn ông xã ôm em vào lòng, muốn ôn xã hôn em, em rất nhớ giọng nói của ông xã”

“Hôm nay có hai người bạn thời cấp ba của ông xã vào thăm đó, ông xã không thềm nói chuyện với người ta, chẳng lịch sự gì cả nha”

“Mẹ anh dạo này gầy lắm, lo cho anh lắm đó, sao anh không thương mọi người tí nào cả”

“Vợ anh Dũng siêu âm là con gái nha, thật thích ông xã nhỉ, nhưng dạo này anh Dũng gặp vấn đề khó khăn nên đang đi Pháp thương lượng gì đó, anh không nhanh tỉnh lại mà giúp anh ấy nữa”

“ Mẹ em mới gọi điện cho em nói là gia đình bà sẽ đi Nha Trang du lịch, nhưng họ cũng không có ý cho em đi ông xã ạ, ông xã phải an ủi em nữa chứ”

“À mà em gái em, con bé Hoa ý, đứa mà giống em như đúc ý ông xã, lại chuẩn bị ly hôn rồi, nó mới cưới có hai năm mà đã ly hôn rồi đó”

Nó nói chán thì lại khóc, khóc chán thì lại nói, ngày nào cũng giống ngày nào cho tới một hôm mắt hấn động đậy, bác sĩ nói với nó là hấn có khả năng sẽ tỉnh lại nhanh chóng.

“Con về nhà đi, tắm giặt thay quần áo đi, mẹ ở đây trông cho, nhờ nó tỉnh mà thấy con thế này nó lại buồn”

Mẹ Nguyễn nói cũng có lý thế là nó về nhà tắm nhưng buồn ngủ quá, nó lại đánh một giấc, giấc ngủ này kéo dài tới tận hai ngày. Khi nó tỉnh dậy thì vôi vôi vàng vàng chạy tới bệnh viện.

“Anh đã tỉnh?” nó lao vào phòng bệnh, ôm chầm lấy hấn, nước mắt không ngừng rơi

“Ai đây?” hấn khó khăn nói

“Ông xã à? Ông xã đừng đùa như thế chứ?” nó nheo má hấn

“Cô bị điên à?, tự nhiên lao vào đây rồi gọi ông xã, ai là ông xã của cô” hấn hất tay nó ra

“Bác à...” nó quay ra nhìn bố mẹ chồng nó, thì mới phát hiện trong phòng bệnh còn có một người con gái nữa.

“Mẹ, con điên này ở đâu ra thế?” hấn nhìn nó, ánh mắt lạnh tanh

“Đi theo tôi” mẹ Nguyễn kéo tay nó ra ngoài.

Nó đi theo như người mất hồn, hấn sao lại thế? Ánh mắt đó không phải là Nguyễn của nó, hấn không phải. Tự nhiên nó có một linh cảm rất xấu, đến khi nó ngồi vào ghế ngoài hành lang thì nó mới tỉnh lại

“Bác à? Anh ấy làm sao thế ạ?”

“Cô cứ về nhà trước đi, giờ cô không nên gặp nó, bác sĩ nói nó cần nghỉ ngơi, sẽ không ai được làm phiền nó ngoài tôi” Mẹ Nguyễn lạnh nhạt

“Con muốn chăm sóc anh ấy, van cầu bác đừng bắt con về” nó nín tay bà

“Xin lỗi, cô về đi mai tôi sẽ nói chuyện với cô” Bà đứng dậy bỏ lại nó một mình với đủ thứ trong đầu.

Nó alo đi tìm bác sĩ, thì bác sĩ đã về rồi, nó thất muốn quay lại phòng anh nhưng không dám, đành đi đến dãy hành lang khao khác ngồi xuống, nó đang suy nghĩ xem chuyện gì xảy ra, nhưng đầu nó thật không nghĩ nổi.

Hôm sau nó tỉnh lại rất sớm, nó ghé phòng anh nhưng anh đang ngủ, nó khẽ vuốt má anh.

“Cô làm gì thế?” hấn mở mắt nhìn nó lạnh tanh

“Anh tỉnh rồi? còn mệt không? có đau đầu không?”

“Cô là ai?” hấn nhìn nó không cảm xúc

“Em là vợ anh mà” mắt nó đỏ hoe khi hấn hỏi thế

“Cô điên à? Tôi ở đâu lôi ra một bà vợ thế?” hấn khinh bỉ nhìn nó “Đúng là điên”

“Nguyễn, anh đừng đùa nữa được không? em sợ lắm” nó van nài hấn

“Cút ngay, phiền quá” hấn hét lên

Đúng lúc cha mẹ hấn tới

“Hai bác...”

“Mẹ lôi cái người điên này đi dùm con đi, đau đầu muốn chết” hai người cùng lên tiếng một lúc

“Cô theo tôi” mẹ Nguyễn lôi nó ra một quán cà phê đối diện bệnh viện

“Bác à? Xin bác nói cho cháu nghe anh ấy bị làm sao thế ạ?”

“Nó không làm sao cả. Chỉ là không muốn gặp cô thôi”

“Cháu không tin, anh ấy yêu cháu như vậy mà” nó không kiềm được hai mắt đỏ hoe

“Tôi sẽ cho cô một số tiền, cô nói đi cô muốn bao nhiêu?” Nó không tin vào tai mình, sao mẹ Nguyễn lại thế.

“Bác à? Sao lại cho cháu tiền à?”

“ Tôi muốn cô buông tha cho nó, nó không cần cô thì cô bám theo nó cũng vô ích, cô nên đi đi”

“Sao có thể không cần chứ? Anh ấy cần cháu mà” nó khóc rống lên

“Thực ra cô có biết nó là ai không?”

Nó lắc đầu

“Nó là người kế thừa duy nhất của tập đoàn Kiều Hoa, tập đoàn lớn nhất nước ta đây, cô nghĩ cô xứng với nó sao?” mẹ Nguyễn liếc mắt nhìn nó

“Cháu biết anh ấy giàu nhưng cháu không biết chuyện này ạ, cháu xin bác đừng chia cắt chúng cháu” nó nắm lấy tay bà

“Cô thấy cô gái hôm trước không, đó mới là người nó yêu thật lòng nhưng vì một lý do mà chúng không đến được với nhau, giờ nó quay lại rồi, cô cũng nên buông tha cho nó đi”

“Lý do?”

“Tôi nói thật, thực ra Nguyễn nó bị bắt lực một thời gian dài nên chúng nó mới thế, nhưng do uống một loại thuốc mới, nó hồi phục sau bảy năm trời, đúng lúc cô xuất hiện nên cô trở thành người thử hiệu quả thôi”

Mỗi lời bà nói như nhát dao đâm thẳng vào tim nó, nó khóc không ra nước mắt, tay nó run lên mặt tái nhợt

“Giờ cô hiểu rồi chứ? Lần trước tôi không ngăn cản hai người vì cô bé kia chưa về, giờ thì khác rồi”

“Cháu không tin” nó lao ra khỏi quán, chạy thẳng vào viện

Vừa vào tới nơi, nó chứng kiến ngay cảnh hấn đang cười cười với cô nàng xinh đẹp kia.

“Các người buông tay” nó lao lên hất tay hai người ra

“Cô ta....” Hấn tức giận nhìn nó

“Anh nói đi, anh sao lại thế ?” nó lay tay hấn, nước mắt không ngừng rơi

“Em, con điên này ở đâu ra thế?” hấn chỉ thẳng nó, hỏi cô bạn kia

“Em không biết” cô ta nhìn nó như người trên trời rơi xuống

“Ông xã, em van anh đừng đối xử với em như thế sao?” nó bắt lực quỳ xuống chân hấn

“Ông xã? Cô nói ai là ông xã của cô?” hấn gắt lên

“Anh xem, nhẫn này là do anh tặng em mà, đáng nhẽ đám cưới đã diễn ra cách đây gần một tháng rồi” nó thuyết phục hấn

“Cô ... ôi đầu tôi” hấn ôm lấy đầu

Đúng lúc mẹ Nguyễn về tới nơi, thế là nó bị tổng ra ngoài.

Nó đi tìm bác sĩ của hấn thì bác sĩ nói hấn đang bình phục rất tốt, không bị di chứng gì. Nó tuyệt vọng nhìn ông bước đi.

Nó quyết định gọi cho Dũng nhưng không liên lạc được.

Nó quyết định quay về nhà lấy hình chụp của hai người mang đi gặp Dũng nhưng khi nó quay về thì bảo vệ tòa nhà không cho nó lên với lý do chủ nhà ra lệnh, họ đưa cho nó một túi đựng tất cả đồ của nó, ngoại trừ hình, không có một tấm nào cả.

Nó lại đến bệnh viện, nhưng bảo vệ không cho nó vào, nó vừa đi vừa khóc, nó không biết mình nên làm gì, sống như thế nào nếu không được gặp hấn nữa. Nó cứ đi mãi cho tới khi chân nó chảy máu thì nó dừng tại một nhà nghỉ nhỏ. Nó sẽ nghỉ ngơi, ngày mai nó sẽ đến bệnh viện lần nữa, nó không tin hấn không yêu nó.

Sáng hôm sau nó đội nón mũi trai, trà trộn vào bệnh viện từ rất sớm.

Hấn đang ngủ, khuôn mặt hấn rất gầy, da lại xanh nữa, nó đau lòng nhìn hấn

Nó đặt túi măng cụt lên bàn, đây là thứ hấn thích nhất.

“Cô...” hấn tỉnh lại nhìn thấy nó là hấn lại hét lên

“ Ông xã, anh còn đau không?”

“Cút ngay”

“Xin anh, đừng đuổi em mà, không có anh em biết làm sao đây?” nó lại khóc

“Cô nói tôi là ông xã cô, bằng chứng đâu?” hấn tức giận hỏi

“Em ...” nó bối rối không biết nói sao

“Cô nhìn lại mình đi vừa già vừa xấu, tôi có điên cũng không yêu cô nói gì đến chuyện lấy cô làm vợ” hấn vô tình

“...” Nó không thể nói gì vì đó là thực tế phũ phàng

“Hay nhà cô rấ giàu? Có không?” hấn khinh bỉ nhìn bộ quần áo của nó

“Không”

“Vậy tôi vì sao lại muốn lấy cô, cô nghĩ đi” hấn cười khẩy

“ ... ”

“Cô nói đi, như thế nào thì cô mới buông tha tôi” hấn muốn vứt bỏ nó

“Cho em ở đây chăm sóc anh đến khi anh xuất viện em sẽ đi” nó kìm chế nước mắt, nó sẽ tranh thủ khoảng thời gian này bên hấn.

“Được” sau khi suy nghĩ hấn gật đầu.

19. Chương 19

Thế là nó chính thức được ở lại chăm sóc hấn, nó ở cả ngày trong bệnh viện, tối cũng ngủ luôn ở trên ghế ngoài hành lang.

Nhưng hấn chẳng thèm để ý đến nó dù một cái, chỉ cả ngày ôm cái máy tính hoặc đóng giấy tờ. Nó thực sự bị stress khi nhìn vào ánh mắt vô cảm của hấn, hấn chỉ cười khi thấy cô bé xinh đẹp kia tới.

Nó nhận thấy ánh mắt mọi người nhìn nó đầy thương cảm

“Ăn cơm thôi” nó đặt mấy khay cơm lên bàn

Hấn cặm cùi ăn cũng chẳng thèm để ý đến nó.

“Ngon không?”

“Ừ”

“Anh đừng làm việc nhiều quá, sẽ khó hồi phục lắm”

“ Hai ngày nữa tôi ra viện rồi, cô nên tôn trọng thỏa thuận “ hấn nhắc nhở

“Anh thực sự không cần em?” mắt nó lại đỏ lên

“Tôi nói cô nghe nhé, đầu óc tôi rất bình thường, không có lý do gì mà tôi và cô có quan hệ được”

“Lúc trước em từng nói với anh rằng nếu như anh muốn xua đuổi em thì chỉ cần nói ra câu nói đó thì em sẽ biến mất, nếu anh thật sự không cần em thì anh hãy nói đi” nó cho hắn cơ hội cũng như cho chính mình cơ hội.

“Được, mai tôi sẽ nói”

Nó bỏ ra ngoài, đi lang thang khắp bệnh viện, nó không thể khóc, hắn thực không đáng để nó khóc thêm nữa. Mấy ngày này nó đã suy nghĩ rất nhiều, nó quyết định sẽ biến mất trên cõi đời này.

Reng reng reng

“A lô”

“Hiền, tao Thảo nè, sao lâu rồi mà không gọi cho tao” giọng Thảo đầy trách móc

“Ừ, tao bận chút việc, thế tình hình mày sao rồi?”

“Bình thường, nhưng công ty thì có vấn đề mày ạ”

“Làm sao?”

“Giám đốc tài chính ôm của chạy rồi”

“Thế giờ làm sao?”

“Đóng cửa chứ làm sao? Công ty mình mới ký một hợp đồng lớn lắm, bên đối tác chuyển tiền rồi, giám đốc tài chính ôm hết rồi” giọng Thảo chán nản

“Trời”

“Giờ công ty loạn lắm, Sếp Hòa bị nhồi máu cơ tim đang hôn mê thì phải”

“...” nó im lặng rồi cúp máy. Nó biết làm gì bây giờ, dù sao chú Hòa cũng như cha chú nó.

Vội vàng nó bắt taxi chạy đến nhà Sếp Dương, căn nhà luôn đầy ắp tiếng cười giờ vắng tanh, nó tự mở cửa đi vào, gặp ngay mẹ Dương đang trầm tư trên sofa.

“Cô” nó ngen ngào

“Ồ! Hiền, sao lâu không thấy cháu đến chơi”

“Cô khỏe không?” nó ngồi xuống cạnh bà, cầm tay bà vuốt ve

“Chán lắm cháu à? Đến ngôi nhà này cô cũng phải bán rồi, giờ tiền phẫu thuật cho chú cũng không có, lúc mình khó khăn thì không ai giúp cả, người đời thật bạc bẽo” bà khóc nhìn nó

“Bác cần nhiều tiền không ạ?” nó tò mò

“Ít nhất phải có 50 tỷ, nếu không thì chết, bác rất đau lòng, ông ấy thì như thế, còn tương lai của thằng Dương nữa, nó sẽ như thế nào đây?, nếu công ty kiện rất có khả năng nó phải đi tù”

“Bác đừng lo lắng quá, ông trời không chặn hết cửa ai đường sống đâu ạ”

Nó an ủi bà một lát rồi ra về, trước khi về nó xin số điện thoại của Dương.

Một kế hoạch hình thành trong đầu nó.

Nó nhớ có lần mẹ nó nói” Số mày là số sao chổi lên đi đến đâu hại người đến đó” giờ ngẫm lại nó thấy rất đúng, lúc trước nó làm cho công ty kia cũng vài năm thì bị phá sản, giờ đến công ty của chú Hòa, lại còn Nguyễn nữa, không đâu lại bị tai nạn, chắc do sắp kết hôn với nó nên mới thế. Ngày mai dù anh không nói nó cũng sẽ ra đi.

Nó đến bệnh viện thật sớm, khẽ hôn lên má hắn một lần rồi cứ ngồi nhìn hắn cho tới khi hắn tỉnh lại.

“Anh dậy rồi?” nó nhìn hấn như thể sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa vậy

“Cô đi đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa” hấn nhẹ nhàng nói

“Được” nó gật đầu “ anh có thể ôm em một lần cuối được không?”

Hấn đứng im nhìn nó, nó nhào vào lòng hấn, tay ôm lấy thắt lưng hấn một hồi thật lâu.

“Vĩnh biệt anh” nó khẽ hôn lên má hấn, rồi quay đầu bước đi.

“Đúng mày không được khóc” nó tự nhắc nhở mình

Ra ngoài, nó gọi điện thoại ẹ Nguyễn hẹn gặp tại một quán cà phê gần bệnh viện

“Bác sẽ cho cháu tiền chứ?” nó nói luôn khi bà ngồi xuống

“Muốn bao nhiêu?” bà khinh thường nhìn nó

“Cháu cần sáu mươi tí”

“Sáu mươi tí? cô điên à? Đó là một số tiền lớn” Mẹ Nguyễn hét lên

“Cháu sẽ biến mất vĩnh viễn nếu bác cho cháu số tiền đó” nó cam đoan

“Cô nghĩ tôi không cho cô tiền cô làm được gì khi mà Nguyễn nó cũng chán ghét cô”

“Cháu không làm gì cả, nhưng cháu sẽ đeo bám anh ấy cả đời”

“Được” Mẹ Nguyễn rút điện thoại gọi cho chồng.

“Tôi muốn cô viết cam đoan cho tôi”

“Được ạ” nó cắn chặt môi.

Tiền được giao đến là một rất nhiều tờ séc, nó cũng ký một tờ cam đoan ẹ Nguyễn rồi rời đi. Trước khi đi nó cũng trả lại chiếc di động cùng bộ nữ trang trên người cho bà.

Nó đi thẳng tới công ty của Dương.

“Sao chị gầy thế?” Dương thốt lên khi nhìn thấy nó.

“Em cũng có mập gì đâu mà chê chị hả”

“Em khác mà, chị lập gia đình nhẽ ra phải béo lên chứ sao lại khiếp thế này” hấn cười cười nhìn nó

Nó lấy ra xấp séc

“Cầm đi”

“Cái này?” Dương nhìn chúng “ Chị lấy ở đâu ra?”

“Của chồng chị cho, em giữ lấy mà sử dụng”

“Em không thể” Dương từ chối

“Đừng thế, em muốn công sức của chú Hòa xuống sông xuống biển hả? em còn trẻ tương lai còn dài, cố gắng lên sau này trả lại cho chị cả vốn lẫn lời là được. Cái này chị cho em mượn thôi, khi nào em có đủ tiền trả lại thì gửi cho người trong địa chỉ này cho chị nhé.” Nó đưa cho Dương địa chỉ và tên mẹ Nguyễn.

“Chị...” Dương xúc động nhìn nó

“Đây là căn giấy tờ căn nhà ở quận 3, chị không dùng đến, em cho bà và các bác đến ở nhé, còn đây là thư chị gửi cho Thảo, trong này có một tỷ em nói Thảo dùng số tiền này mà mua nhà nhé, em đưa giúp nó dùm chị, chị sợ nó khóc nên không muốn gặp”

“Còn chị?”

“Chị theo ông xã chị di cư đi Mỹ, rất lâu sẽ không về đâu. Em cứ yên tâm sử dụng đi”

“Cám ơn chị, chị thật tốt ” Dương nhìn nó đầy cảm kích.

“Mai chị đi rồi, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, chào bà và bố mẹ dùm chị” nó đứng dậy, định rời đi, đến cửa nó nghĩ thế nào lại quay lại

“Dương, ôm chị một lần được không?” nó xúc động nói

Dương ôm nó vào trong lòng, cả hai cùng khóc.

“Hãy sống tốt nhé em trai” nó xoa đầu nhóc Dương rồi đi

Ngày hôm sau, nó đi ngân hàng chuyển ẹ nó hai tỷ, cùng một lá thư với nội dung đại khái là cảm ơn đã sinh ra nó, nó xin trả ơn hai người, sau đó đi đến biệt thự của nhà Nguyễn, nó đứng sau gốc cây vài giờ thì thấy chiếc xe màu đen mà mẹ Nguyễn hay đi trê vào. Nó đi tới gần hơn, nhìn thấy cả nhà anh đang vui vẻ, nó cũng mỉm cười.

“Anh phải hạnh phúc đấy nhé, ông xã”

Ngày hôm đó nó khóc rất nhiều, vừa đi vừa khóc, nó đi đến tất cả những nơi hai người từng đến, nó muốn ghi nhớ từng chi tiết về hân, về tình yêu duy nhất trong cuộc đời nó.

20. Chương 20

Một tuần sau, tình trạng của Nguyễn tương đối tốt, sức khỏe cũng đã ổn định rất nhiều.

“Mày sao rồi?” Dũng lao vào như một cơn gió

“Về rồi?” Nguyễn mở mắt, nhìn thẳng bạn thân mấy tháng không thấy.

“Ừ, tới qua. Khỏe chưa?” Dũng lật lật người hân nhìn chăm chú

“Rồi, không cần nhăn hết cả lên đâu” Hân lờn thẳng bạn

“Hiện đâu?” Dũng nhìn quanh

“Hiện nào?” Nguyễn ngáp ngáp hỏi bạn

“Dũng đến rồi hả cháu” Mẹ Nguyễn mở cửa đi vào

“Dạ, chào bác ạ”

“Ừ cháu ra đây, bác có chuyện muốn nói với cháu”

“Mẹ, lại dặn dò nó không làm phiền con chứ gì?” Nguyễn nhõng nhẽo nhìn mẹ

“Mày im ngay, để tao xem bác nói cái gì” Dũng lững thững đi theo Mẹ Nguyễn

Dũng ngồi trong phòng làm việc của cha Nguyễn.

“Sau tai nạn Nguyễn có một phần di chứng” Mẹ Nguyễn nói luôn

“Di chứng ă? Cháu thấy nó bình thường mà”

“Nó bị mất một phần trí nhớ”

“Mất khoảng thời gian nào ă?” Dũng nòng lòng

“Mất toàn bộ ký thức về hai sự kiện, thứ nhất là chuyện nó bắt lực, thứ hai là chuyện về Hiện”

“Chuyện Hiện?” Dũng bắt ngờ

“Đúng, nó hoàn toàn không biết Hiện là ai, cho nên cháu cũng đừng nhắc đến con bé đó nữa”

“Vây Hiện phải làm thế nào ă? Chắc cô ấy đau khổ lắm” Dũng đau lòng thay bạn

“Nó đi rồi” mẹ Nguyễn thăm nghiệm nhăm nháp cà phê

“Đi đâu ạ?”

“Nó lấy 60 tỷ của bác và biến mất rồi”

“Cháu không tin, cô ấy yêu Nguyễn như thế, làm sao lại thế được chứ?”

“Ta không cần cháu tin, ta chỉ mong cháu đừng nhắc đến con bé đó nữa, nhất là trước mặt Nguyễn, ta đã sắp xếp cho nó đính hôn với người mẫu Thiên Hương sau khi nó bình phục”

“Bác đừng làm thế” Dũng bối rối nhìn mẹ Nguyễn

“Ta chỉ muốn tốt cho nó thôi, con bé kia không xứng với nó” Mẹ Nguyễn gắt lên

“Bác có biết con trai bác bình phục nhờ ai không?” hấn bất bình thay Hiền

“Biết, nhưng ta đã đền bù xứng đáng cho nó rồi”

“Nguyễn nó yêu cô ấy”

“Yêu? Tình yêu sớm muộn gì cũng sẽ thay đổi, ta không tin nó yêu con bé đó mãi khi mà biết bao người đẹp bao quanh” Mẹ Nguyễn không vui nói

“Bác sai rồi, nó không chỉ yêu đâu, nó là cuồng si cô ấy, nếu sau này nó tỉnh lại thì nó sẽ hối hận cả đời” Dũng cảnh cáo

“Muộn rồi, ta đã quyết định hy vọng cháu sẽ hợp tác, nếu không công ty nhà cháu sẽ không may mắn đâu” Mẹ Nguyễn đe dọa.

“Bác, cháu xin bác, bác sẽ giết chết con trai bác mất, Hiền thực sự là tất cả cuộc đời nó” Dũng cố gắng

“Đừng nói nữa, ba nó cũng từng thề thốt với ta như thế, rồi sao? Người tình vẫn đầy dẫy, ta tin vào quyết định của mình” bà bỏ đi.

Dũng ngồi hàng giờ trong phòng, sau đó mới ghé lại phòng Nguyễn

“Sao lâu thế?” Nguyễn vừa thấy bạn đã hỏi

“Ừ, bác dặn dò đủ thứ” Dũng muốn nói nhưng lời đe dọa kia vẫn văng vẳng bên tai, hấn sợ, hấn còn gia đình vợ con hấn nữa.

“Mẹ tao giới thiệu Thiên Hương cho tao, con bé đó đẹp lắm” Nguyễn giới thiệu với bạn

“Mày thích?”

“Không biết, chỉ thấy rất xinh thôi, lại trẻ nữa chứ” hấn vui vẻ

“Mày có nghĩ đến người phụ nữ nào nữa không?”

“Sao tao lại ngoan thế nhỉ, bao năm rồi không có bạn gái” hấn tự thấy ngạc nhiên với bản thân

“...”

“À, tao nói mày nghe nhé, hôm tao tỉnh lại có một người phụ nữ cứ lao vào tao nói tao là ông xã gì gì đó, rồi bám diết lấy tao”

“Cô ta đâu?”

“Hôm trước tao xuất viện, tao nói có một câu thôi mà cô ta biết mất luôn, đúng là lừa đảo” hấn khinh bỉ nói

“Mày nói gì?”

“Mẹ tao bảo phụ nữ ghét nhất là cau nói” đi đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa, thế là tao nói, cô ta đi thật”

“Mày không thấy ấn tượng gì với cô ấy à?” Dũng thăm dò

“Cô ta á, vừa gầy, vừa già lại còn xấu nữa, có điên mới thích cô ta”

“Thế mà có một thằng điên yêu người ta si mê đấy” Dũng lẩm bầm trong miệng

“Cái gì?”

“Không có gì” Dũng tránh nhìn bạn

“Nhưng tao thấy lạ lắm, khi cô ta ôm tao thì tim tao đập rất nhanh, người cũng nóng lên, nhưng hôm qua tao ôm Thiên Hương tao lại chẳng có cảm giác gì cả” Nguyễn phân vân

Dũng không dám nói gì nữa, thằng bạn này sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi. Hy vọng mọi thứ không quá muộn màng.

“ Anh, anh Nguyễn sao rồi?” Hoa, vợ Dũng hỏi chồng

“Đạo này nó bình phục rồi, nhưng anh thấy tâm trạng nó không tốt thì phải” Dũng trầm ngâm tay vuốt bụng bầu đã rất lớn của vợ

“ Anh thực không nói gì với anh ấy ư?”

“Anh không thể, mọi thông tin đều bị bác gái chặn hết rồi, ngay cả đám bạn của bọn anh cũng không dám nói gì. Em biết thế lực nhà nó rồi còn gì chỉ cần một cú điện thoại thôi là nhà mình tiêu”

“Em cảm thấy có lỗi với anh ấy quá, còn Hiền nữa chứ” Hoa thở dài

“Ừ, anh có đi tìm Hiền như căn nhà ở Sài Gòn Pearl đã được bác gái cho thuê rồi, giờ biết đâu mà tìm” Dũng ngán ngẩm nhìn lên trần

Ting ting ting

“Để anh mở cho” Dũng đi về phía cửa.

“Sao mày lại tới đây?” Dũng ngạc nhiên khi nhìn thằng bạn thân, một thân ướt nhẹp.”Vào đi”

Dũng lôi bạn đi vào phòng khách, nói vợ lấy cho hắn một bộ quần áo ở nhà cho bạn thay. Sau khi thay xong, Nguyễn ngồi xuống sofa, hút thuốc nên vợ Dũng đi vào phòng ngủ.

“Mày làm sao thế?” Dũng nhìn bạn môi tái nhợt, rất gầy

“Tao không biết, tim tao rất đau” Nguyễn nhăn nhó, vỗ vỗ ngực hắn

“Đi khám chưa?”

“Rồi, nhưng bác sĩ nói là tim tao không sao rất khỏe mạnh” Nguyễn chán nản

“Thế mày làm sao?” Dũng sốt ruột

“Tim tao như có một cái gì trong đó, rất đau, tao có nhớ một cái gì đó nhưng tao không biết” Nguyễn vò vò cái đầu ướt sũng của mình

“...” Dũng thở dài, hắn biết sẽ có ngày này mà

“Tao không thở được, không ngủ được, luôn có một đôi mắt cứ nhìn tao trong giấc ngủ của tao, tao rất sợ, không biết đó là cái gì” hắn thì thào.

“Thế mày thử uống thuốc ngủ chưa?”

“Rồi, nhưng vẫn thế”

“Mẹ mày biết chuyện này chứ?” Dũng nhìn bạn thật đau lòng

“Không biết, tao không muốn bà đau lòng” Hắn nhìn bạn “ Mày nói tao phải làm sao bây giờ, tao nhớ, nhưng không biết nhớ cái gì?” bất giác giọt nước mắt chảy xuống.

“Mày thấy không? nhiều khi tự nhiên tao khóc, mà tao không biết tao khóc cái gì?” Nguyễn gục đầu vào hai tay.

“Mày nghĩ đến ai nhiều nhất?”

“Cô gái đó, cô gái nói tao là ông xã ý, tao hay nhớ đến khuôn mặt cô ấy khi cô ấy nhìn tao, mày biết chuyện gì đúng không?mày nói cho tao biết đi?”

“Tao đưa mày về” Dũng đứng lên

“Không, tao không muốn tao muốn biết chuyện gì xảy ra với tao, tại sao tao gặp bác sĩ cũng không giải thích được chứ?” Hấn gào lên.

“Đi uống rượu đi” Dũng rủ hấn, chỉ có cách này mới khiến hấn nguôi ngoai cái cảm giác đó.

Dũng chán thở dài nhìn thẳng bạn nói khổ, mới có một tháng không thấy Hiền nó đã thế này rồi, sau này làm sao đây?.

“Mày giúp tao một chuyện được không?” Nguyễn đột ngột hỏi

“Chuyện gì?”

“Tao muốn mày giúp tao tìm cô gái đó”

“Tao sẽ thử” Dũng hứa với hấn

Cuộc sống quay lại guồng của nó, Nguyễn đã quay lại với công việc. Cái lễ ăn hỏi với gia đình Thiên Hương cũng không có diễn ra vì hấn không đồng ý, hấn luôn có cảm giác mình muốn một người khác chứ không phải là Thiên Hương.

Dũng cũng giúp hấn tìm người con gái đó, nhưng vẫn không thấy tung tích đâu cả.

“Cái anh chàng ở phòng 307 đó, hấn bị tai nạn cái là cô người yêu bỏ luôn, thật là nhẫn tâm” một cô y tá nói.

“Mày nhớ năm tháng trước, có một anh chàng bị tai nạn không? anh đó có một cô người yêu tốt ời là tốt thế mà hấn lại mất trí nhớ quên mất cô ta” Cô khác nói

“Cái cô tên Hiền phải không?”

“Ừ, cô ta nghe tin người yêu bị tai nạn mà trong vòng một tháng cô ấy xỉu mất ba lần, lúc đầu cô ấy cũng mập mạp, có một tháng anh ta hôn mê mà cô ấy gầy sọp đi đấy”

“Mà cái anh chàng đó cũng ác còn cò một tuần nữa cưới thì lại quên luôn người yêu, đúng là số phận khắc nghiệt”

“Nghe nói hấn còn xua đuổi cô ấy, chê bai cô ấy xấu xí nữa chứ, thật là giàu quá thì hóa điên, ở đời có ai mà yêu hấn hơn thế nữa chứ”

“Có lần mình vô tình đi qua phòng đó, thấy cô ấy cứ ngồi khóc nhìn anh ta, nhìn rất đáng thương”

Nguyễn ngồi đó nghe câu chuyện tám của mấy cô y tá, mà lòng hấn như có hàng ngàn nhát dao đâm vào tim. Hấn mơ hồ đoán ra đó là hấn, nhưng sao hấn lại mất trí nhớ chứ, hấn thấy mình rất bình thường mà.

“Bác sĩ” hấn nhìn vị bác sĩ già có mối thâm tình với gia đình hấn.

“Cháu đã khỏe hấn rồi phải không, hôm nay chỉ chụp CT một lần nữa là xong hết” bác sĩ nhìn hấn

“Cháu mất trí nhớ sao?” hấn đột nhiên hỏi, nhìn bàn tay hơi run của bác sĩ là hấn đã hiểu.

“Bác nói cho cháu biết đi tại sao cháu lại không nhớ cô ấy” hấn gào lên

“Có hai lý do, một là người đó có ý nghĩa rất quan trọng với cháu, hai là cháu rất hận người đó” vị bác sĩ già nhìn hấn thương cảm.

“Tại sao bác không nói cho cháu biết? tại sao mọi người dấu diếm cháu” hấn hét lên

“Ta xin lỗi, cháu về hỏi mẹ cháu đi” ông không dám đối mặt với hấn.

Hấn như người mất hồn lao ra khỏi bệnh viện, hấn sai rồi, tại sao ông trời lại trêu ngươi hấn như thế.

21. Chương 21

Ba năm sau

“Mẹ ơi? Con đói bụng quá” một thằng nhóc rất dễ thương chạy ù vào căn nhà khang trang

“Đợi mẹ tí nha cục cưng” nó cưng chiều nựng nựng má con trai.

“Mẹ nhanh đi, con muốn ăn mà” nó nhõng nhẽo

“Xong ngay đây, cục cưng ra ngoài đợi mẹ chút nha” nó cười cười

Nó bưng chén cơm lên cho con, nhìn thằng nhóc giống y hệt Nguyễn nó lại đau lòng. Đã hơn ba năm rồi, anh sống tốt không nhỉ? Anh có nhớ tới nó không? anh đã có con chưa?. Hằng trăm câu hỏi trong đầu nó, nó nhìn xuống vết cắt trên tay, lại thở hắt ra. Ngày đó nó tự vẫn trong nhà nghỉ nhưng được người ta cứu, lại phát hiện ra mình có tài hơn hai tháng, nó đành tiếp tục cuộc sống với đứa con của anh. Sau khi ra viện nó dời đi Đà Lạt sống, nó dùng số tiền còn lại mua ngôi nhà nhỏ này, mở cửa hàng bán hoa cho tới bây giờ. Cuộc sống của nó không quá khó khăn do nó còn tiền hồi xưa mẹ Nguyễn cho.

Hoàng, con nó rất giống Nguyễn, ngay cả dáng đi cũng giống, nhiều khi nhìn con nó lại cảm thấy hình ảnh anh. Nó yêu anh nhưng cũng hận anh, đó là lý do nó lên Đà Lạt ở, anh ghét nhất nơi đây nên khả năng gặp nhau là không thể.

“Mẹ ơi? Bọn con hỏi cha con đâu đấy?” nhóc con vừa ăn vừa nói

“Con phải nuốt hết cơm mới được nói chứ?” nó vuốt má con

“Dạ, nhưng mẹ ơi cha con đâu?” nó tròn mắt hỏi

“Cha con ở nước ngoài rất khó về thăm mẹ con mình” nó nói dối

“Mẹ kêu cha về đi, con muốn cha bế cơ” nhóc làm nũng

“Con ăn đi, mẹ có khách” nó đưa bát cơm cho con, chạy ra ngoài, nó đang sợ không biết mình còn nói dối con được bao lâu nữa. Nó rất sợ, sợ đối mặt với thực tế này.

Nhiều khi nhìn những tin tức trên báo, nó cũng muốn chỉ con trai rằng đây là cha con, nhưng nó lại thôi. Người ta có hạnh phúc riêng rồi, mình còn làm phiền làm gì nữa cô chứ.

“Mẹ ơi? Mẹ ơi” giọng nhóc cao vút

“Chuyện gì con trai” nó chạy vào nhà

“Mẹ nhìn chú này nè, chú giống người trên báo mà mẹ nhìn nè”

Nó thấy trên tivi, anh đang ngồi phát biểu gì đó về kinh tế, nhìn anh rất khác, già đi trông thấy, lại rất gầy nữa.

“Anh sống không tốt sao?” nó nói

“Mẹ, mẹ nói gì thế?” nhóc con kéo kéo tay nó

“Không có gì, con trai sao lại xem kênh này chứ, con phải coi hoạt hình chứ”

“Con rất thích chú ấy nha mẹ” nó vô tư nói

“Tại sao?”

“Con không biết, nhìn chú ấy con rất thích nha” nó kéo mẹ ngồi xuống ghế cùng nó

“Con thích cha con như thế nào?” nó hỏi con trai

“Con thích cha giống chú ấy” nó chỉ thẳng tivi.

Nó không nói gì nữa, đúng là cha con, dù có ngăn cấm có khi vẫn có tình cảm với nhau. Con trai nó, dù mới hơn hai tuổi nhưng tính tình thì như một nhóc hơn năm tuổi, đôi khi nó cũng sợ khi đối mặt với trí thông minh của con trai.

“Lần trước, mẹ hứa năm nay sẽ cho con đi Suối tiên chơi, mẹ phải giữ lời đó nhé”

“Dĩ nhiên rồi, con ngoan thì mẹ sẽ đưa con đi” nó vỗ vỗ bàn tay bé xíu của con.

“Cháu chào bác” Dũng lên tiếng khi thấy mẹ Nguyễn đến

“Ừ, cháu đợi lâu chưa?”

“Cháu mới tới thôi” Dũng nhìn bà, giờ bà rất già có lẽ do hối hận về chuyện của Hiền

“Nguyễn nó khỏe không?” bà hỏi thăm

“Dạ, nó gầy lắm”

“Nó vẫn đi đến nghĩa trang à?” bà thăm dò

“Dạ, hầu như ngày nào nó cũng đến đó”

Hơn một năm trước thám tử gửi kết quả cho Nguyễn, Hiền tự vẫn, chết đúng ngày hấn ra viện. Đó là cú sốc rất lớn với hấn. Nhìn bạn gần như hóa điên Dũng càng đau lòng, giờ thì muộn hết rồi.

“Bác sai rồi, làm sao bây giờ” Mẹ Nguyễn không kìm được nước mắt

“Cháu không biết, nếu cứ tình hình này thì chỉ một thời gian nữa Nguyễn sẽ chết mất” Dũng cũng không biết phải nói sao hay làm sao với bạn mình cả.

“Bác là người mẹ tồi, bác không dám nhìn mặt nó nữa”

“Hay bác cứ gặp nó đi, biết đâu nó đã tha thứ cho bác rồi thì sao?” Mặc dù phần trăm rất thấp

“Bác gọi điện nó vẫn không nghe máy, đã lâu lắm rồi nó không về nhà” mẹ Nguyễn kể lể, bà đã mất con trai.

“Cháu có thể đưa ta đến chỗ Hiền được không?”

“Dạ, bác đợi cháu một lát cháu lấy xe ạ”

“Cảm ơn cháu”

Khi hai người đến nghĩa trang thành phố, thì từ xa nhìn thấy Nguyễn đang gục đầu trên một phần mộ. Hai người đi vòng lại đằng sau.

“Bà xã à? Hôm nay anh mới lên ti vi đó, anh phát biểu về kinh tế Châu á đấy, em thấy anh có giỏi không?”

“Em ở dưới đó phải ngoan nha, dù hận anh cũng không được tìm người đàn ông khác nha, rất nhanh thôi, anh sẽ đi tìm em, anh sẽ tìm bà xã của anh”

Giọng nói run run kia tố cáo chủ nhân của nó đang khóc. Hai người đằng sau cũng không kìm được mắt đỏ hoe.

Hấn bây giờ, là người vô cùng thành công trên thương trường, ai cũng nói hấn độc ác vô tình nhưng có ai biết nỗi đau hấn phải trải qua chứ. Khi hấn mất trí nhớ thì hấn chỉ biết đau lòng, nhưng sau một vụ té cầu thang, hấn nhớ lại thì đó là nỗi đau, sự hối hận. Thời gian sau đó hấn gần ngày đi làm đêm đi tìm bà xã, nhưng cuộc đời này luôn đối xử công bằng, hấn làm ra chuyện độc ác nên ông trời càng trừng phạt hấn. Đã hơn một năm nay kể từ khi hấn nhận được thông tin, Hiền tự sát ngay ngày hấn xuất viện. Đó là cú sốc lớn nhất trong cuộc đời hấn, cô bỏ hấn mà đi. Giờ thì hấn đã hiểu câu nói “vĩnh biệt” khi cô ôm hấn trong bệnh viện.

Suốt một tháng sau khi biết tin cô mất, hấn nhốt mình trong phòng, hấn gần như phát điên và kết quả là nằm viện thêm một tháng. Bây giờ hấn đang cố gắng thu xếp mọi thứ cho cha mẹ hấn rồi hấn sẽ đi tìm cô. Hấn không thể sống mà thiếu cô, tâm hồn hấn đã chết rất lâu rất lâu rồi.

“Rất nhanh thôi, bà xã phải đợi anh nha” hấn cười, nụ cười này khiến mẹ và bạn hấn dựng hết tóc gáy.

Nhìn theo bóng dáng cô đơn của con trai, mẹ Nguyễn càng khóc lớn hơn

“Nó ... bác phải làm sao đây? Nó muốn đi cùng con bé đó, bác phải làm sao đây” bà gào thét

Dùng cũng không biết phải làm sao bởi vì anh đã đoán sẽ có ngày Nguyễn đi tìm Hiền rồi. Tình yêu của họ không đơn giản là thứ tình cảm trai gái đơn thuần, nó chính là ân nghĩa, si mê.

Nguyễn rất ghét thành phố sương mù này, nhưng hôm nay hắn có một vị khách người Pháp, hợp đồng này rất lớn nên hắn phải đích thân đi cùng ông ấy lên đây. Hắn đi vòng vòng quanh những vườn hoa, những khu biệt thự xinh đẹp mà chẳng có cảm giác gì cả.

“Anh gì ơi?” tiếng hét lớn khiến hắn giật mình

“Chuyện gì?”hắn lạnh nhạt hỏi

“Anh có thể giúp em giữ cái xe này không? hoa của em sắp rơi hết rồi” cô gái nhìn người đàn ông đẹp như tranh vẽ trước mặt, có cảm giác rất quen nha, hình như cô có thấy ở đâu rồi thì phải.

“Được” hắn nhìn cô gái đang vật vờ với đồng hoa nên đành giữ chiếc xe đạp cho cô

“Anh không phải người ở đây phải không?” cô hỏi hắn trong khi đang đỡ hoa xuống để sắp lại

“Đúng”

“Thành phố này đẹp không?” cô tò mò nhìn người khách kiêu hãnh này

“Không” hắn thẳng thắn

“Nhưng tôi thấy nhiều người khen thành phố này rất đẹp nhé, anh xem những vườn hoa đầy màu sắc, không khí thì trong lành, anh mà ngồi đây uống cà phê thì rất tuyệt còn gì” cô nói như nhà quảng cáo,

Hắn không nói gì, lời cô ta nói hắn cũng bỏ ngoài tai.

Thấy cô nói nhiều quá, hắn muốn cắt đứt mạch văn của cô “ hoa này giao ở đâu thế?”

“À, tôi giao cho chị Hoa, gần đây thôi, anh đi hết hai con phố, rẽ phải là thấy tiệm hoa Quên, ở đó anh có thể mua được rất nhiều loại hoa đẹp nhá”

“Quên?”

“Đúng a, cái tên hơi lạ đúng không? nhưng chủ tiệm hoa, chị ấy gói hoa rất đẹp đấy”

Cô nàng còn nói gì đó nhưng hắn thì không nghe nữa, “quên” cái chữ này là thứ hắn muốn có nhất trên đời, nhưng hắn không làm được.

Hôm sau vì buổi họp với khách hàng người Pháp mà hắn nghe nói ông ấy rất thích hoa cẩm chướng nên hắn nói trợ lý cùng nhau đi mua. Hắn nhớ tới lời cô gái hôm qua nói, hắn đi theo chỉ dẫn cuối cùng cũng tìm được tiệm hoa Quên.

“Xin chào quý khách”

“Tôi muốn hoa cẩm chướng”

“Đợi một chút” người bán hoa ngẩng lên. Hắn như mất hồn nhìn chằm chằm

“Hiền” hắn tiến lên nắm chặt tay nó, tay hắn rất lạnh còn run nữa, mắt hắn đỏ lên.

Nó bình tĩnh lại, nó không thể để lộ được.

“Xin lỗi, tôi tên là Hoa” nó bình tĩnh trả lời, rút tay ra khỏi tay hắn

Hắn đột ngột ôm chầm lấy nó “ anh nhớ em, rất nhớ” hắn thì thào.

“Xin lỗi anh nhầm người rồi” nó đẩy hắn ra, lùi lại đứng thế phòng bị

“Anh không nhầm, Hiền, xin em tha cho anh đi, anh nhớ em lắm” hắn lại tiến lên lần nữa

“Tôi nói tôi là Hoa, Hiền là chị tôi” nó hét lên, quả thật đó là lời nói rất hiệu quả, hắn đứng như chết chân.

“Xin lỗi” hắn nhìn nó hồi lâu mới lên tiếng

“Chị ấy chết rồi” Nó chọc thêm vào nỗi đau của hắn.

“Chết rồi, chết rồi” hắn quay ra khỏi tiên đi về phía chiếc xe và biến mất

Nó cũng chỉ biết đứng nhìn theo mà thôi “ xin lỗi tôi không thể tha thứ cho anh được”

Mấy năm rồi, mà sao nó nhìn thấy anh vẫn tim đập nhanh như thế, vẫn bồi hồi như thế chứ? Nó thật sự thấy mình vô dụng mà.

Sau khi nó gửi Hoàng sang nhà hàng xóm, nó đi lang thang vài con phố để mình trấn tĩnh lại. Nhưng nó không sao thoát khỏi cái cảm giác nặng nề này, sao hắn lại xuất hiện khi nó đã dần quen với cuộc sống không có hắn chứ. Chẳng lẽ cuộc đời nó không thể thoát khỏi hắn ư.

Nó cứ đi đi mãi cho tới khi nó đụng phải một người đi ngược, mùi rượu bốc lên khiến nó ngẩng đầu lên đúng lúc người đó nhìn xuống.

“Hiền” hắn cười rất tươi, ôm chầm lấy nó, vòng tay càng lúc càng siết chặt.

“Anh nhầm rồi” nó đẩy hắn ra, nhưng hắn cũng không động dẩy

“Anh nhớ em lắm bà xã ạ, em đừng bỏ anh nhé, anh sẽ chăm sóc em tốt mà, xin em đừng đi” hắn khóc, lần đầu tiên nó thấy hắn khóc khiến hốc mắt nó cũng đỏ.

Hắn cúi xuống tham lam hôn lên môi nó, nụ hôn đầy tính chiếm hữu, nó càng đẩy hắn ra, hắn càng ôm chặt, lưỡi của hắn luồn vào miệng nó. Hắn hôn nó cho tới khi nó cảm thấy khó thở mới buông nó ra, nhưng vẫn khư khư ôm lấy nó.

“Đợi anh nha, anh sẽ tìm em, sẽ đi theo em, chăm sóc em” hắn thì thào.

Tự nhiên nó thấy vai mình nặng nặng, thì ra hắn ngủ gục trên vai nó. Nó lục túi lấy điện thoại của hắn, bấm số trợ lý Sơn, nói địa chỉ tới đón, rồi nó bỏ đi.

Lâu lắm rồi, nó lại một đêm mất ngủ.

22. Chương 22

“Mẹ ơi? Mẹ cho con đi gặp bà ngoại hử?” Hoàng vừa nắm tay mẹ vừa kêu kêu chiếc váy hoa đỏ của mẹ.

“Ừ” hôm nay nó đư con đi Suối Tiên, tiện thể ghé thăm nhà Chú Hòa. Nhưng khi nó tới ngôi nhà của nó hồi xưa thì thấy đã đóng cửa rồi. Nó đành dẫn con đi đến công ty gặp Dương, nhưng khi tới nơi nó lại quyết định đứng ngoài đợi Thảo.

“Thảo ơi?” nó gọi khi thấy thân ảnh quen thuộc của người bạn duy nhất

“Hiền” Thảo nhìn thấy nó, không tự chủ được mà khóc òa, ôm chầm lấy nó “Con điên này, sao mày không chết luôn đi, tìm về làm gì hả? mày còn nhớ có người bạn này hay sao?” Thảo trách móc nó.

“Xin lỗi” nó ôm bạn, mắt cũng đỏ lên

“Tao nhớ mày lắm, mày sao rồi khỏe không? về bao lâu? Đang ở đâu?” Thảo luyến thảng hỏi nó

“Dì ơi? Còn có con mà” nhóc Hoàng oan uổng khi thấy nhóc bị bỏ rơi

“Con mày?” Thảo nhìn Hoàng hỏi

“Ừ” nó bế con lên “ Đây là dì Thảo, bạn thân của mẹ, còn đây là Mr. Hoàng con trai tao”

Ba người chào hỏi nhau, rồi kéo nhau về nhà Thảo, ngôi nhà mà Hiền cho tiền Thảo mua, nó khá nhỏ nhưng rất sạch sẽ và đẹp đẽ.

“Mày chưa lấy chồng à?” nó tò mò

“Lấy rồi, tao còn có đứa con hơn một tuổi kia, ông xã tao mang cháu về nội hơn một tuần nay rồi” Thảo rót nước cho nó

“Chồng mày đâu?” Thảo hỏi bạn

“Chết rồi” nó trả lời lạnh nhạt

“Thật?” Thảo không tin

“Ừ” nó nhìn đứa con nằm ngủ trong lòng nó mà thấy đau, mắt nó hồng lên, Thảo tiến lên ôm nó vào lòng.

“Cám ơn mày cho tao mượn tiền, không thì vợ chồng tao sẽ rất vất vả ở cái thành phố này” Thảo nhìn bạn chân thành, hai vợ chồng cô đều là người Bắc, vào Nam lập nghiệp, lương thì thấp làm sao mua nổi nhà.

“Đừng nói thế, chồng tao rất giàu mà. Mày phải sống thật hạnh phúc nha, nếu có khó khăn gì thì nói với tao nha”

“Bây giờ hai vợ chồng tao cũng tạm ổn rồi, dù không dư giả gì mấy”

“Tao biết” nó đứng dậy nói” hôm nay cho hai mẹ con tao ở nhờ nhé, tao ghét khách sạn lắm”

“Ừ, mày định đi đâu?” Thảo vịn tay nó, như sợ nó đi mất

“Mày trông Hoàng dùm tao, tao có chút việc ra ngoài, tí nó dậy cho nó ăn dùm tao nhé” nó nhờ vả

“Ừ, đi cẩn thận nha” Thảo đưa số điện thoại cho Hiền để liên lạc.

Nó bắt một chiếc taxi vội vàng đi đến nghĩa trang nơi mà nó làm một ngôi mộ giả cho chính nó. Lần đó nó định để dành inh thật nhưng lại không chết nên đành làm một cái giả, nó muốn đến xem nó đã như thế nào.

Đã một tuần từ ngày nó gặp lại hấn rồi, nó lại sống lại cái cảm giác trước kia, vừa đau đớn vừa buồn, nước mắt không tự giác mà chảy xuống.

“Cô đi đến nghĩa trang muộn thế này không sợ ư?” chú tái xế lo lắng hỏi nó, hình như chú ấy cũng hơi sợ thì phải.

“Cháu không có thời gian nên đành phải đi thôi chứ mai cháu về rồi ạ” nó thật tình, lau lau nước mắt.

Có lẽ nhìn nó rất dịu dàng nên chú tài xế cũng không thêm đề phòng nó nữa.

“Cháu đến thăm ai?” chú tò mò

“Dạ, một người bạn, nếu có thể chú đợi cháu được không ạ, cháu sẽ trả tiền cho chú chờ ạ”

“Ừ” thấy nó khóc, chú ấy cũng đoán người đó rất thân với nó nên cũng thương cảm

Nghĩa trang này là nơi đất đỏ, nên có hẩn khu đậu xe, có người canh gác và còn có ánh đèn cho tới tận mười giờ đêm mới tắt hết.

Nó đến nơi có tấm hình và ngôi mộ của nó, thì từ xa nó thấy một thân ảnh quen thuộc đang quỳ trước mộ nó. Nó nhẹ nhàng đi luôn dãy sau, tiến gần đến.

Đến gần hơn, nó nghe thấy hấn khóc, tay cầm chai rượu, nhìn hấn thật sự rất tội lỗi.

“Bà xã à? Công việc của anh sắp xong hết rồi, anh sẽ được đi gặp em nhanh thôi” hấn vuốt tấm hình trên ngôi mộ

“Anh nhớ em, anh rất nhớ” hấn lại khóc

“Mấy hôm trước anh mơ được hôn em, em biết không? anh biết em sẽ không quên anh đâu phải không?”

Nó cứ đứng đó nhìn hấn gào thét, khóc lóc, nước mắt cũng không kìm chế nổi.

“Sao anh lại ra nông nổi này” nó lẩm bẩm.

Nó ngồi gục xuống, tay ôm mặt khi nghe hấn nói” Bà xã à, đừng ghét anh nhé”

Hai con người cùng khóc, mỗi người có nỗi khổ tâm riêng.

Nó đứng dậy quay đi, nó sợ khi nghe hắn nói thêm nó sẽ không kìm chế nổi mà chạy ra ôm lấy hắn an ủi hắn mất.

Khi nó đi ra chỗ người bảo vệ, chú bảo vệ phải giật mình khi nhìn thấy nó nhưng khi nó nói đó là người song sinh với nó chú ấy mới bình tĩnh lại.

“Tôi nghiệp người đàn ông đó từ hơn một năm trước, hầu như ngày nào anh ta cũng đến đây tham khóc cho tới khi nghĩa trang đóng cửa mới thôi bất kể trời mưa bão. Sao trên đời lại có người yêu mà si mê thế không biết, tôi nghiệp” câu nói này của chú bảo vệ như một đòn giáng mạnh mẽ vào đầu nó. Suốt dọc đường về, câu nói đó hàng nghìn lần vang lên trong đầu nó, nó lại khóc.

Hôm sau nó tạm biệt vợ chồng Thảo, khăn gói về Đà Lạt, có cảm giác sẽ rất nhanh nó sẽ quay lại nơi đây vì người nào đó.

Hai tháng sau

“Xin hỏi có ai không?”

“Vâng chào anh” Nó chạy ra, gặp ngay Dũng

“Hiền” Dũng nhìn nó nói

“Xin lỗi anh nhầm rồi, tôi là Hoa chị Hiền” nó tỏ ra tự nhiên

“Em nói dối, anh đã điều tra rồi, Hoa vẫn ở Bắc Giang” Dũng thản nhiên nói.

“...” nó bối rối, lộ rồi.

“Anh muốn nói chuyện với em có thể vào trong chứ?”

“Xin lỗi, anh đợi tôi ở quán cà phê Ngọc cách đây một con phố đi, tôi sẽ đến đó ngay”

“Được” Dũng mỉm cười rồi đi

Nó thay bộ quần áo ở nhà bằng một chiếc váy hoa dài tới gót màu xanh ngọc rồi đi bộ ra quán cà phê

“Anh ở chỗ này” Dũng giơ tay lên khi thấy nó bước vào.

Nó kêu một ly cà phê đen không đường.

“Em về thành phố được không?” Dũng hỏi nó

“Tại sao?” nó thờ ơ nhìn ra con đường

“Nguyễn bệnh rồi”

“Chuyện đó với tôi có liên quan gì hay sao?”

“Anh xin em, không có em nó sẽ chết” Dũng nhìn nó cầu xin

“Chết ư? Khi anh ta bỏ tôi, anh ta có nghĩ tôi sẽ chết không? anh nhìn đi” nó giơ tay trái cho Dũng thấy vết sẹo do tự vẫn của nó.

“Anh biết anh cầu xin em là vô lý, nhưng từ khi gặp em về Nguyễn như người điên, nó lao vào làm việc, không ăn không ngủ, giờ thì bị trụy tim, đang trong tình trạng hôn mê. Nó rất yêu em, nó muốn đi gặp em nên mới hành hạ bản thân như thế.” Giọng Dũng đầy đau đớn

“Yêu ư? Yêu mà đuổi tôi đi ư?” nó khinh bỉ nói

“Nó bị mất trí nhớ một phần”

“Anh thôi đi, đừng nói với tôi cái lý do ngu xuẩn đó, ngày đó tôi có gặp bác sĩ, với lại nếu hắn mất trí nhớ tại sai lại quên người hắn yêu” nó gào lên

“Đúng, vị bác sĩ đó là người quen nên mẹ Nguyễn bắt ông nói thế, còn về lý do nó quên em vì em là người nó yêu nhất, người nó nhớ đến khi tai nạn xảy ra”

“Anh nghĩ tôi sẽ tin anh?”

“Anh biết, anh nói gì cũng vô ích nhưng anh không thể để nó chết như thế, nó ngày nào cũng ra mộ em, nói là sẽ đi tìm em, giờ nó không muốn tỉnh, bác sĩ nói giờ rất khó có cơ hội, chỉ trông chờ vào nó thôi”

“Vậy thì tôi giúp được gì chứ?”

“Em cũng biết mà, đôi khi người thân yêu nhất nói chuyện với bệnh nhân hôn mê rất có hiệu quả” Dũng cố gắng thuyết phục nó.

“Tôi không làm được cũng chẳng có lý do làm thế” nó gằn giọng

“Em tha thứ cho nó hay không đó là quyền của em, anh chỉ mong anh giúp nó tỉnh lại thôi, sau đó chuyện của hai người anh không can thiệp nữa”

“Xin lỗi” nó dứt khoát

“Đây là số phòng và tên bệnh viện nó đang nằm, còn đây là địa chỉ nhà anh, anh hy vọng em sẽ suy nghĩ về chuyện này” Dũng nói xong, tính tiền rồi bỏ đi

Nó ngồi đó vài giờ, trong đầu chỉ quanh quẩn chuyện Dũng nói, có thật anh vẫn rất yêu nó không? có thật anh sẽ chết theo nó không? Không biết từ lúc nào nước mắt chảy dài trên má nó. Nó nên làm gì mới tốt đây?

“Anh nghĩ chị ấy có về không?” Hoa hỏi chồng

“Anh không biết nữa, nhưng Hiền là cô gái tốt, anh hy vọng cô ấy sẽ về”

“Nhưng nhớ cô ấy có gia đình rồi thì sao? Sao anh không hỏi cô ấy” vợ anh trách

“Anh không nhìn thấy cô ấy đeo nhẫn, nhìn thái độ anh đoán cô ấy không có lập gia đình” Dũng khẳng định

“Anh thì lúc nào chẳng chắc với chả chắc” vợ anh liếc yêu chồng

“Anh Nguyễn nằm đó hơn hai tuần rồi, liệu có cơ hội không anh?” Hoa nói nhỏ

“Anh cũng rất sợ, nó rất yêu Hiền nên quyết tâm đi theo cô ấy rất cao, rất khó có thể tỉnh lại” Dũng khàn giọng.

“Lần trước nhìn anh ấy say rượu vừa khóc vừa gọi cô ấy, em rất khâm phục Hiền, làm sao mà khiến anh ấy yêu thế chứ?”

“Này, anh cũng rất yêu em chứ bộ” Dũng ghen tị

“Vâng, em biết rồi ông chồng của tôi ạ” Hoa mỉm cười xoa tóc chồng

Ting ting ting ting

“Để anh” Dũng lao ra cửa

“Hiền” vừa mở cửa là nhìn thấy Hiền đứng ngoài cửa

“Chào anh, anh cho em gửi người vài bữa nhé” nói xong nó nhìn xuống thẳng nhóc bên dưới.

“Trời” Dũng há hốc miệng không nói được gì

“Ai vậy anh?” vợ Dũng nhìn thấy Hiền, rồi lại nhìn thẳng nhóc y như hai giọt nước với Nguyễn thì cũng không nói lên lời

“Cháu chào cô chú, cháu là Mr. Hoàng” nhóc con đưa bàn tay ra muốn bắt tay

“Con ở đây chơi với cô chú vài ngày nhé, mẹ đi tìm cha” nó dặn dò con

“Dạ, mẹ nhớ tìm cha về đây nhé, mà phải giống cái chú trên ti vi nhé” nó dặn mẹ

“Ừ”

Nói xong thằng nhóc tự nhiên đi thẳng vào trong nhà, kệ hai người si ngốc vẫn đứng ngoài cửa. Nó cũng đi luôn, kệ họ muốn làm gì thì làm, dù sao con trai nó cũng rất thông minh, nhóc Hoàng sẽ hướng dẫn cách chăm sóc nó cụ thể.

“Cô chú cháu muốn uống nước cam” nhóc con tự nhiên ngồi lên sofa, rồi yêu cầu

“Đợi cô một tí” Hoa vội lao về phía phòng bếp

“Chú hoạt hình kênh nào?” nhóc hỏi Dũng

“36” Dũng đóng cửa đi vào, ngồi cùng thằng nhóc mà mắt chẳng rời nó.

“Cháu thích ăn cá biển và thịt bò, rau xanh nên bữa ăn của cháu phải có mấy món đó”

“Ừ”

“Cháu muốn sáng uống sữa dâu, trưa sữa cam, tối nước cam”

“Ừ”

“Trái cây thì cháu thích ăn xoài, bơ, nhãn”

“Ừ”

“Buổi sáng cháu thích ăn xôi mặn hoặc bánh mì ốp la”

“Ừ”

“Tối 10 giờ cháu sẽ đi ngủ, trước khi ngủ cô chú phải đọc chuyện cho cháu 15 phút”

“Ừ”

“Cháu sẽ xem phim hoạt hình từ 9 giờ tới 10 giờ”

“Ừ”

“Cháu chỉ tắm nước ấm, và mặc quần áo màu xanh, nâu và trắng”

“Ừ”

“Cô chú có con không?”

“Ừ” Dũng vẫn máy móc trả lời

“Con hỏi cô chú có con không?” nhóc con bực mình

“À, có con gái” Hoa chạy ra đưa ly nước cam cho nhóc

“Hơi ngọt, cô chỉ cần cho 2 thìa cà phê đường thôi”

“Ừ, lần sau cô sẽ để ý”

“Con gái cô mấy tuổi?”

“Ba”

“Tốt”

“Anh sao thằng nhóc này già đời thế” Hoa không chịu được kéo kéo đầu chồng nói thâm.

“Ừ” Dũng vẫn một câu chung thủy

“Mười giờ rồi, đi ngủ thôi” nhóc nhắc nhở

Cô chú Dũng vội vàng mang thằng nhóc vào phòng khách, rồi chạy vội đi tìm truyện đọc cho nhóc nghe.

23. Chương 23

Khi nó đến bệnh viện thì hấn đang nằm trong phòng cấp cứu, nó run run đẩy cửa vào, nhìn hấn tiều tụy trên giường bệnh với đủ loại máy móc thiết bị bên người. Nó thực đau lòng, anh làm sao ra nông nỗi này, có hai tháng mà đã gầy như vậy sao?

“Ông xã, em về rồi” nó nắm lấy tay hấn.

“Em sẽ ở lại với anh mãi mãi được không?” nó lại khóc, cứ mỗi lần nhìn hấn là nó lại thế.

“Nếu anh không tỉnh lại mà đi tìm em ở thế giới bên kia thì anh cũng không thấy đâu, cho nên anh tỉnh lại đi, em ở đây đợi anh” nó khẽ vuốt mặt hấn, yêu thương hôn lên môi hấn, đôi môi khô ráp vì thiếu sức sống.

Từ hôm đó, nó ở lại bệnh viện chăm sóc hấn, cha mẹ hấn chỉ khóc khi nhìn thấy nó còn miệng thì luôn nói câu “xin lỗi”.

Nó lại lặp lại cái công việc gần bốn năm trước, lau mặt, người cho hấn, kể chuyện cho hấn nghe.

“Ông xã biết không? tóc em dài rồi đó, em ghét anh nên mới nuôi dài rồi cột nên, khi nào anh tỉnh anh đưa em đi nhuộm vàng và uốn quăn nhé. Mà anh có nhận ra bây giờ em trắng và đẹp hơn không? hii hii gái một con trông tròn con mắt mà, anh phải dậy mà trông em kỹ vào không thì người ta của mất vợ anh đó”

“Anh có muốn nhìn con chúng ta không? nó tên là Hoàng, rất đẹp trai và thông minh nhé, Em hứa với nó lần này đi sẽ mang cha về cho nó, nếu anh không về cùng em thì em làm sao nói với đây”

“Một lần nó nhìn thấy anh trên tivi nó nói, nó muốn một người cha như anh đấy, nên anh phải cùng em nuôi nó lớn nhé”

“Em muốn anh mua tặng em một căn biệt thự trên Đà Lạt, em thích khí hậu trên đó lắm, hoa lại rất đẹp nữa chứ”.

Nó vừa nói vừa vuốt vuốt bàn tay hấn, giống như ngày xưa mỗi khi nó làm thế hấn lại nói “em mê hoặc anh nhé”.

Lại một tháng nữa trôi qua, nó gần như rơi vào tuyệt vọng khi nhìn hấn.

Hôm nay bác sĩ nói là một tuần nữa, hấn không tỉnh thì coi như hết hy vọng nên gia đình nên chấp nhận đi thôi.

Nó nghe xong lão đảo đi về bên giường bệnh, nhìn hấn càng lúc càng gầy nó rất đau lòng

“Đừng bỏ em mà, em yêu anh ông xã ơi” nó vừa gào vừa lay lay người hấn.

“Em xin anh, đừng bỏ em, em sẽ chết mất, xin anh đừng chết mà” nó ôm trầm lấy hấn.

“Em đừng thế” Dũng can ngăn nó.

Dũng run run khi nhìn thấy nước mắt từ khóe mắt bạn” nước mắt, nước mắt kìa”

Nó bật dậy nhìn hấn mà không nói lên lời, trong khi Dũng lao đi gọi bác sĩ

Hôm sau hấn tỉnh, tuy chỉ mở mắt nhưng khi nhìn thấy nó, hấn cười rồi lại thiếp đi mất. Bác sĩ nói hấn cần thời gian bình phục, cho nên không gấp được.

Hôm sau nữa, hấn tỉnh lại lâu hơn, hấn nhìn nó nước mắt chảy ra nhưng lại cười cón thì thầm nói thêm được chữ” bà xã à”. Nó đã khóc rống lên khi nghe hấn nói như thế.

Hôm nay hấn tỉnh lại từ sáng, chưa nói được nhiều nhưng tay hấn thì luôn nắm chặt tay nó không buông khiến nó muốn đi toa lét cũng cố mà nhịn đợi hấn ngủ thật say mới tranh thủ đi, rồi lại quay về nắm tay hấn.

Từ lúc hấn nhận thức được nó luôn ở bên hấn, hấn ngủ cũng cười, thức cũng cười, rất chịu khó húp cháo, dĩ nhiên tay thì luôn bám chặt vào nó.

“Cậu buông tay Hiền ra được rồi đó” Dũng bất bình khi lúc nào cũng thấy hấn nắm chặt tay nó

“Kệ tao” hấn nói rất nhỏ, lại quay ra nhìn nó chăm chăm như sợ nó biến mất trước mắt hấn vậy.

“Đúng là đồ trẻ ranh” Dũng lâu bầu, hấn mà nằm viện lâu nữa chắc hai vợ chồng hấn chết với thằng nhóc Hoàng kia quá. Hấn không khác gì ông cụ non, rõ khó hầu hạ, mỗi lần Hoa nấu không hợp ý nó, là nó la oai oái không chịu ăn, đúng là cha nào con đó, khó như ma.

“Anh ấy bình phục rất nhanh, nói được khá nhiều rồi, mấy hôm nữa sẽ xuất viện cho nên anh cố giúp em nhé” nó thấy được sự khó khăn của Dũng, không ai hiểu con bằng mẹ mà.

“Không sao, thôi anh về đón nó đây, muộn nó lại hét lên cho coi”

“Vâng, cảm ơn anh” nó tiễn Dũng ra cửa

“Nó nói gì thế?” hấn thì thào hỏi

“Ông xã à! Anh nhanh nhanh khỏe đi, em sẽ tặng anh một món quà, đảm bảo anh sẽ rất thích” nó cười thật tươi.

“Thật?”

“Vâng” nó khẽ hôn lên môi hấn, hấn luôn cười khi cô làm như thế.

Ba ngày sau, Nguyễn đã khỏe hơn rất nhiều, hấn nói đủ thứ chuyện lung tung, lúc thì khóc lúc thì cười, khiến nó cũng thế theo. Ông xã của nó đúng thật là rất yêu nó, hấn luôn bám dính lấy nó, thậm trí cô đi toa lét hấn cũng nhìn cho tới khi cô quay lại thì thôi. Nó lại cảm thấy thế thật hạnh phúc, hấn và cô cũng đã giải quyết tất cả những hiểu lầm trước kia.

“Bà xã à? “ hấn ngồi trên giường nhìn nó

“Sao ông xã?” nó đang gọt trái cây cho hấn

“Mai anh xuất viện mình đi du lịch nhé”

“Ông xã à? Sức anh như thế này làm sao đi, anh phải khỏe hấn đã chứ”

“Anh khỏe rồi mà” hấn phụng phịu

“Không được, đợi thêm nửa tháng nữa nhé, em còn sắp xếp một số chuyện xong mới đi được” nó đưa cho hấn miếng xoài.

“Anh đã không được ôm em bốn năm rồi, nhớ lắm”

“Tại ai hả?” nó lườm hấn

“Anh biết lỗi rồi mà, đừng mắng anh nữa nhé, bà xã” hấn nịnh nọt kéo kéo tay nó.

Nó để con dao, và trái xoài xuống, ngồi lên cạnh giường sát hấn. Hấn quàng tay qua vai nó, kéo nó sát vào hấn.

“Người ta nhớ mà” hấn ôm nó chặt cứng

“Em biết, ngoan đi khi nào về em đền cho” nó dụ hấn

Hấn vui vẻ cười, cúi xuống hôn lên môi nó, một nụ hôn, rồi hai, lúc đầu là chuồn chuồn, lúc sau lại là cuồng nhiệt, nóng bỏng.

Làm thủ tục xuất viện cho hấn xong, nó theo hấn đi về căn hộ mà họ sống hơn một năm, nó có cảm giác quay về nhà.

Khi mở cửa bước vào nó hoàn toàn bất ngờ khi nội thất vẫn thế, chỉ có điều trên tường toàn là hình nó và hấn, diu hấn vào phòng ngủ, đập vào mắt nó là tấm hình hai người đi Nhật, chụp dưới hàng hoa anh đào được phóng to, rất đẹp. Bất giác nước mắt nó chảy ra, hấn thực rất yêu nó.

“Đừng khóc nữa, ngày nào anh nhìn tấm hình này anh cũng khóc, cho nên sau này mình sẽ chỉ cười thôi nha” hấn ôm nó vào lòng.

“Em biết rồi” nó gạt đầu đồng ý.

“Anh nằm xuống ngủ đi, em đi chợ nấu bữa tối nha”

“Đừng đi” hấn không buông tay

“Ông xã à? Em sẽ ở bên ông xã mãi mãi vì em yêu anh mà, cho nên anh phải ngoan nhé” nó an ủi sự bất an trong lòng hấn.

“Nhanh nha” hấn gật đầu kéo chăn đắp lên người

“Rất nhanh thôi mà” nó hứa hẹn

Nó đi mua đồ, nấu một nồi cháo gà, sau khi dứt cho hấn ăn, nó giúp hấn tắm. Trong phòng tắm, hấn rất quây nó lại sợ ảnh hưởng sức khỏe nên phải an ủi sẽ bù cho hấn sau khi tắm.

Tủ quần áo, vẫn là đồ của nó càng khiến nó vui hơn, sau khi thay một cái váy ngủ mỏng màu xanh dương, nó leo lên giường.

“Bà xã” hấn kéo dài giọng

“Ngủ đi” nó giả vờ nằm xuống ngáp ngắn ngáp dài

“Không ngủ” hấn quay ra kéo nó lại gần “ không thực hiện lời an ủi thì còn lâu nhé”

Nó cười cười, rồi leo lên người hấn, nó bắt đầu hôn hấn từ trên trán xuống tận ngực, vì lý do sức khỏe nên nó phải là người chủ động.

Nó thở hồng hộc nằm trên người hấn.

“ Anh rất vui, rất hạnh phúc” hấn ôm lấy nó, hôn lên tóc nó. Cả hai bất giác cùng chảy nước mắt.

“Em cũng thế” nó sụt sùi

“Vậy lần nữa nhé” hấn nham nhở

“Đi ngủ” nó hét lên, leo xuống chui tọt vào lòng hấn, tìm hơi ấm

Khi nó lơ mơ đi vào giấc ngủ thì nó nghe thấy hấn nói” Anh yêu em, yêu suốt đời”

Nó cười

24. Chương 24

“Hiền ơi?” hấn lao xuống giường ngay sau khi phát hiện vợ hấn không nằm bên cạnh

“Em ở bếp” nó lên tiếng,

Hấn lao ra, ôm chầm lấy nó “ Làm anh sợ quá” hấn thì thào

“Anh thật là, em ở đây mà”

Hấn tranh thủ hôn hít tóc nó

“Anh vương thế làm sao em nấu cơm đây?” nó trách móc.

“Em nấu gì thế?” hấn vẫn không buông

“Bò bít tết”

“Chỉ có em mới hiểu anh, ầy mà sao nấu nhiều thế?” hấn thấy rất nhiều đồ ăn đã sắp trên bàn nên hỏi

“Có khách mà, anh đi đánh răng thay đồ đi”

“Anh không thích ai tới nhà đâu”

“Thế anh có muốn nhận quà không?”

“Có”

“Thế có muốn đi du lịch không?”

“Có”

“Vậy thì nhanh đi, em phải giải quyết việc này xong mới đi được chứ”

“Tuân lệnh bà xã” hấn hôn chụt lên má nó rồi đi vào phòng.

Nó đỏ mặt, ngượng ngùng nhìn theo hấn

Dũng đưa nhóc Hoàng tới rồi về luôn vì không muốn phá vỡ không khí gai đình người ta. Khi hấn bước ra từ phòng ngủ thì nhìn thấy một thằng nhóc nhỏ xíu cũng đang nhìn hấn.

“Ồ chú” nhóc Hoàng lên tiếng trước

Hấn đứng đơ ra

“Xin được giới thiệu, đây là Mr Hoàng, con trai bố Nguyễn” nó giới thiệu

“Chú ấy đúng là ba con?” nhóc Hoàng tỏ vẻ không tin

“Đúng” nó gật đầu nhìn con cười

Thằng nhóc cũng hài lòng gật đầu

“Ba bé” đến khi nhóc Hoàng, kéo tay hấn thì hấn mới tỉnh lại. Trời hấn có con trai, lại rất giống hấn hồi bé nữa chứ.

Hấn ôm chầm lấy thằng nhóc, yêu thương hôn khắp mặt nó.

“Con trai” hấn khàn khàn gọi

“Cha, con rất thích cha đó nhé” nhóc Hoàng cũng hôn lên má hấn

Thế là sau một tuần sức khỏe Nguyễn hồi phục đến chóng mặt, nhóc Hoàng cũng đã quen với việc có cha rồi. Cả ông bà nội cũng đã nhận, khi nhìn thấy thằng nhóc, bà nội nhóc khóc như mưa khiến nhóc phải an ủi “ bà mà khóc là hư đó, khóc hoài lần sau cháu không tới nữa đâu” thế là bà nội đành ngừng khóc.

Nó đến thăm gia đình Dương vào trước ngày nó đi du lịch với Nguyễn, đương nhiên cái đuôi kia vẫn bám theo nhất định không chịu rời đi một bước. Mà nhất là nói đi thăm sếp Dương hấn càng đòi đi cùng.

Nó đến công ty Dương, thì gặp hấn ngay ngoài cửa, Dương nhìn thấy nó đã không kìm chế được chạy lại ôm chầm lấy nó.

“Hiền” Dương ngen ngào

“Buông ra “ Nguyễn chạy ngay lại, giằng nó ra “Cắm đến gần vợ tôi” hấn hấn học.

“Em xin lỗi, chỉ là em xúc động quá thôi mà” Dương bối rối giải thích.

Dương mời nó và Nguyễn lên phòng Dương.

“Mọi người khỏe không?” nó nhìn Dương, ba năm mà hấn nhìn thật sự cứng cáp rất nhiều.

“Khỏe ạ, chị khi nào ghé nhà em, mọi người đều mong chị lắm” Dương nhìn nó đầy chịu mến, khiến ai đó hừ nhẹ

“Mai anh chị đi Châu Âu, một tháng sau về chợ sẽ ghé, à đây là ông xã chị, anh Nguyễn” nó nắm tay hấn giới thiệu.

“Chào anh, em là Dương, anh là người hạnh phúc” Dương chân thành nhìn hấn

“Tôi biết”

“Tình hình công ty tốt không?” nó thắc mắc

“Tốt lắm ạ” Dương vẫn nhìn nó chăm chú “Chị càng ngày càng đẹp”

“Cám ơn nhé” nó nhận thấy ánh mắt Nguyễn bắt đầu tóe lửa khiến nó càng chột dạ hơn.

“Khi nào chị đến nhà em, em sẽ đưa lại chìa khóa và giấy tờ nhà cho chị, em đã mua lại căn biệt thự ở Quận 2 cách đây một năm rồi”

“ Không vội mà”

“Nếu như em không quá trẻ con thì người bên chị bây giờ nhất định là em”

Vì câu nói này của Dương mà nó đến là khổ với Nguyễn, hẳn không tin hai người trước kia không có gì. Hẳn mẹ nheo cả ngày trời bắt nó nói hết từng chi tiết nhỏ. Nó thật sự hối hận khi mang theo ông xã đi gặp Dương.

Sau khi đăng ký kết hôn và nhập khẩu cho hai mẹ con nó, thì hẳn chính thức tổng nhóc Hoàng sang cho ông bà nội với lý do đi hưởng tuần trăng mật. Khi mẹ Nguyễn nói” đã cưới đâu mà đi ?”

Thì hẳn nói” Đi về xong cưới, cưới xong lại đi tiếp”

Lúc đầu hẳn nói đi một tuần, nhưng khi đi rồi, hẳn lôi nó khi khắp Châu Âu một tháng ba ngày, khiến mỗi lần gọi điện về là nhóc Hoàng la oai oái.

“Ông xã mai mình về thôi, em nhớ con” nó nũng nịu

“Ở thêm hai ngày nữa đi” hẳn hôn nó

“Thôi mà, về đi, sau này lại đi nhé” mang tiếng đi du lịch nhưng chủ yếu nó ở trên giường chứ có đi đâu mấy đâu, hẳn đúng là con hổ đói nên lúc nào cũng đòi no bụng mới buông tha cho nó.

“Ừ, mình cưới xong lại đi nhé”

“Khi nào thì cưới?” nó thắc mắc

“Về xong một tuần sau mình cưới, sau đó lại đi du lịch”

“Ừ” nó giờ chỉ biết gật đầu để về nhà trước rồi tính sau.

Cái ông chồng trẻ con này lúc nào cũng khiến nó không nghe lời không được, nhưng nó thực hạnh phúc nha.

25. Chương Ngoại Truyện 1 : Kế Hoạch Của Nhóc Hoàng

Nhóc Hoàng rất thích Như Ý nhà Dũng, cho nên nhóc tuần nào cũng đòi sang đó ít nhất hai lần với lý do cần mượn sách, ai cũng biết hẳn xảo nhưng lại không nỡ vạch trần hẳn

Khi Hoàng được sáu tuổi thì vào lớp một nhưng Như Ý lại lên lớp hai nên Hoàng rất áp ức.

“Con trai, sao lại xụ mặt thế kia?” Nguyễn vừa đi làm về là thấy khuôn mặt như bánh bao ế của con trai.

“Con muốn học lớp hai” Hoàng trình bày ý kiến

“Năm sau con sẽ lên lớp hai mà” Nguyễn vỗ vai an ủi con trai

“Nhưng năm sau con muốn lên lớp ba”

“Vì sao?” Nguyễn tò mò

“Con muốn học chung với Như Ý” Hoàng hậm hực nói

“Cái này khó nha” Nguyễn suy nghĩ

“Cha là thông minh tài giỏi như thế, cha có cách phải không?” Hoàng kéo tay áo cha

“Cách thì có đấy nhưng mà con có chịu không thôi” Nguyễn giả vờ ngáp ngừng nhìn con trai đang mắt tròn mắt dẹt

“Con đồng ý, cha nói đim con nhất định sẽ làm” Hoàng quyết tâm

“Con phải học thật giỏi, thật nhanh, từ giờ tới cuối năm nếu con học hết cả chương trình lớp một và lớp hai thì năm sau con sẽ là lớp ba”

“Đơn giản” Hoàng đứng dậy, vỗ ngực tuyên bố

“Làm được không đó” Nguyễn chọc con

“Đề rồi xem”

“Đề rồi xem cái gì?” Nó từ bếp chui ra, trên tay là một khay bốn ly nước cam.

“Bí mật” hai cha con cùng nhau trả lời.

“Bà xã à? Khánh Ly đang ở bên bà nội mà” Nguyễn nhắc nhở vợ.

“Em quên mất” nó vỗ đầu cái bộp, hấn ôn nhu ôm nó vào lòng, hôn chụt lên má nó

“Cha mẹ , con là trẻ con nha” Hoàng nhắc nhở cha mẹ

“Cha chỉ hôn vợ của cha thôi sao lại không được? “ Nguyễn lườn con trai

“Cha phải làm gương cho con chứ?” Hoàng cãi

“Cha yêu mẹ con như thế con cũng nên học theo chứ” Nguyễn càng ôm nó chặt hơn, hôn lên trán nó

“Nếu là con, sau này con sẽ hôn lên môi cơ” Hoàng tu hết ly nước cam, tuyên bố rồi bỏ vào phòng

“Anh, nó nói cái gì thế?” nó tròn mắt hỏi chồng

“Nó nói thế này né” hấn hôn lên môi nó.

Thế là với quyết tâm cao độ, Hoàng chính thức nhảy cóc lên lớp ba, với điểm số cao tuyệt đối khiến cả nhà hết sức vui mừng. Nhất là Như Ý càng thêm ngưỡng mộ nhóc.

“Con trai giỏi lắm” Nguyễn khen con

“Đương nhiên, cha nghĩ con là ai chứ?” Hoàng vỗ ngực bành bịch

“Vậy kế hoạch tiếp theo của con sẽ là?” Nguyễn tò mò nhìn con trai

“Con sẽ hôn môi Như Ý khi cô ấy mười sáu tuổi, và kết hôn năm 24 tuổi”

“Chắc?” Nguyễn muôn phì cười vì kế hoạch của con trai

“Con hơn cha là nhà có phúc, con chắc chắn sẽ không đợi đến ba mươi bảy tuổi mới kết hôn như cha đâu” nó khinh thường nhìn cha.

Cả nhà bó tay với nhóc

26. Chương Ngoại Truyện 2 : Kế Hoạch Theo Dõi Ông Xã

Từ sau khi kết hôn năm nào, Nguyễn cũng dành ít nhất một tháng đưa nó đi du lịch hưởng lại tuần trăng mật. Nhưng năm nay đã là tháng mười một rồi mà nó chưa thấy chồng nói gì nên càng lo lắng. Nó đem chuyện này kể với Thảo

“Đạo này ông Nguyễn nhà tao về muôn lắm” nó than thở

“Mấy giờ về mà muôn?”

“Toàn mười một giờ thôi, lúc trước anh ấy thường về trước tám giờ, cả tháng nay còn chẳng về nhà ăn cơm tối bữa nào cả”

“Hay hẳn có bồ rồi? thế chuyện chăn gối thì sao?”

“Ít hơn một lần so với trước đây” nó đỏ mặt nói

“Thôi đi bà, bà bốn mươi rồi chứ ít chắc, còn bày đặt đỏ mặt”

“Bốn hai” nó cãi

“Thôi vào vấn đề chính, thế mày có kiểm tra hay phát hiện gì không?”

“Tao kiểm tra laptop, điện thoại, quần áo rồi nhưng chưa phát hiện”

“ Theo dõi đi, thế cho chắc ăn” Thảo gợi ý

“Theo như thế nào?”

“Thì hẳn đi đâu mày bám theo đấy”

“Nhờ tao bắt được tại trận thì làm sao?, tao sợ lắm, tao sẽ không sống được nếu ông bỏ tao đâu”

“Mày với ông ý đúng là một cặp mà, khủng hết sức, nếu máy bắt được thì nhảy vào túm tóc, tát tai con ranh đó chứ còn làm sao nữa hử?” Thảo dạy bạn mặc dù bản thân Thảo cũng chẳng biết làm sao.

Thế là kế hoạch theo dõi chồng của nó bắt đầu. Đầu tiên nó đi mua một ít quần áo, nón, kính và khăn rằn. Sau đó là đi mượn xe máy của Thảo làm phương tiện đi lại.

Hôm nay, ngay sau khi chồng nó ra khỏi nhà, nó thay đồ, vì chồng nó đưa con đi học nên nó có một chút thời gian rảnh. Nó mặc một cái quần đen rộng thùng thình, áo cũng đen, kính, nón và khăn cũng đồng màu. Hài lòng nhìn mình trong gương, sau đó nó đi xuống lấy con xe wave của Thảo chạy đi.

Ngày đầu tiên vì đi không quen xe lên nó vừa ra đến đường lại dựng ngay một xe đạp, thế là té chổng queo trên đường, bị trầy một ít ở chân và tay. Tối về nó bị chồng nó la ột trận.

“Em có giỏi đi xe đâu mà đi, sao không gọi anh để anh nói chú tài xế đưa đi chứ, trả xe cho Thảo ngay lập tức” Thế là nó phụng phịu nhờ chú lái xe mang xe trả lại.

Ngày thứ hai, nó đi xe ôm, lần này nó làm ngay một cây màu trắng, nhìn thì cũng khá đẹp nhưng hình như ai cũng nhìn nó thì phải. Nó đi đến công ty ngồi ở quán cà phê đến tối mà hẳn cũng không bước ra ngoài. Nó dặn hai con sang bà nội ở mấy ngày, rồi đi bộ đến đối diện tòa nhà của chồng ngồi đợi, vừa đói vừa mệt. Chú xe ôm thì được trả theo giờ lên rất nhiệt tình đợi nó, nó leo lên xe đã dựng chống đứng ngồi nhìn động tĩnh bên kia đường, một lúc sau nó ngủ gục luôn trên xe.

Đến khi điện thoại reng thì nó mới phát hiện đã mười một giờ rồi.

“Alo”

“Bà xã, em ở đâu? Sao giờ chưa về?” hẳn gào lên trong điện thoại, nó vội vã đi về.

Về đến nhà, nó viện lý do ngủ quên ở nhà Thảo, chồng Thảo thì đi công tác.

“Anh cấm, lần sau mà con ngủ quên ở đâu thì cứ liệu hồn” nó thở phào.

Ngày thứ ba, nó mặc bộ đồ bà ba, màu xám nhìn rất ngẫu nhê, khi nó đi xuống lễ tân còn tròn mắt nhìn nó. Hôm nay hẳn đi Bình Dương thăm nhà máy làm nó tốn mấy trăm ngàn tiền xe, cứ tưởng hẳn về luôn nào ngờ hẳn lại đi nhà máy ở Đồng Nai, thế là khi nó quay về thì xe của chú xe ôm bị hỏng giữa đường, nó đành bắt taxi đi theo nhưng khi taxi quay về công ty hẳn thì nó cũng phát hiện, nó hết tiền trả taxi thế là ngậm ngùi dỡ cái nón, khăn và kính xuống gọi điện cầu cứu ông xã.

Hẳn lôi nó lên trên phòng làm việc trước con mắt ngạc nhiên của cả rùng nhân viên, ngượng quá đi mất

“Em đang làm cái gì thế?” hẳn hỏi ngay sau khi vào phòng

“Em đi lòng vòng thành phố, sau mới phát hiện ra mình quên mang tiền”

“Thế còn bộ đồ bà ba này thì sao?” hần nhẹ giọng nói với nó,

“Cái này đẹp không? Tự nhiên em thích nên mới mua” nó lơ

“Thật không bà xã?” hần nắm cầm nó lay lay, bắt nó nhìn vào mắt hần, đương nhiên nó sao dám nhìn chứ. Hần là cáo, nó chỉ là thỏ thôi.

Để đánh trống lảng nó đành quyền rũ ông xã mình ngay trong phòng làm việc.

“Bà xã, tốt lắm, rất có sáng kiến anh rất thích” sau khi hần được vui vẻ, còn tặng thêm cho nó một câu muối mặt nữa chứ.

Ngày thứ tư, nó làm ngay một cây quần áo hồi xưa nó hay mặc đi làm

Đợi đến 9 giờ sáng thấy ông xã nó xuất phát, nó hớn hở đi theo, đi lòng vòng hết công ty này đến công khác, đến 12 giờ hần ghé nhà hàng 5 sao và kết quả nó đi theo thì bảo vệ chặn lại nói với nó một câu học máu” xin lỗi bà, chỗ chúng tôi không cần tuyển thêm người rửa chén, đã hết đăng tuyển từ hôm qua.

Nó đành ngậm ngùi đợi ở ngoài, lúc hần đi ra vẫn đi cùng trợ lý, nên nó có phần yên tâm.

Buổi chiều, hần quay về công ty, đến 7 giờ tối hần xuất phát cùng trợ lý đi đến khách sạn 5 sao New world, nó cũng định lẻo đẻo đi theo, nhưng cuối cùng bảo vệ chặn nó lại” xin lỗi ở đây bà phải ăn mặc sang trọng mới có thể vào. Nó khóc dòng luôn, ngồi đợi đến gần 10 giờ hần đi ra cùng một người phụ nữ trẻ và thêm một người đàn ông nữa, nhưng sau đó người phụ nữ được người đàn ông ôm lên xe.

Ngày thứ năm, nó quyết định ăn mặc sang trọng như bao năm nay nó vẫn làm, kết quả cả ngày hần không ra ngoài, thế là bộ váy thướt tha của nó trở thành hung khí khiến người nó mẫn đỏ lên vì nắng.

“Em tại sao lại thành ra vậy? da em rất khó lành mà em còn đi nắng. Em đi đâu với ai?” Chồng nó gắt lên với nó, cuối cùng nó đi bất gian thành nó bị nghi có gian tình, thế là ông chồng nó cần nhằn cả đêm, hần sợ nó ra ngoài tìm đàn ông khác nên càng nói càng khó nghe.

“Em chỉ là đi shopping thôi, anh không thích vợ anh mua sắm thì em trả hết thẻ lại cho anh” nó tức khí gào lên, hần im bật.

Hôm sau, nó quyết định nghỉ một ngày lấy sức, phục hồi da.

Ngày thứ sáu nó đi theo dõi thì cả ngày công ty hần có sự kiện gì đó nên rất đông khách, thấy người tấp lập nó chóng hết cả mặt, bộ quần áo màu đen dày cộp càng khiến nó khó thở, trời thì nắng chang chang, nó ngồi gặm bánh mì, uống trà đá. Đến cuối buổi chiều thì nó cảm thấy chóng hết cả mặt, đúng lúc ấy thì trời lại bắt đầu mưa, kết quả là khi nó lê cái xác về đến nhà thì bị té xỉu.

“Bà xã, em tỉnh lại rồi” giọng hần khản trương, nhìn thấy hần cuống quýt hết cả lên, tay nắm chặt tay nó khiến nó không kìm chế được òa khóc.

“Oa oa oa”

“Bà xã, đừng làm anh sợ, em đau ở đâu? Chỗ nào không khỏe” hần hết sờ trán nó, lại đến má.

“Em không sao” nó ôm chầm lấy hần, chùi chùi vào áo hần.

“Giaoan, bà xã không khóc nữa được không, anh đau lòng lắm” hần khàn khàn giọng, vỗ nhẹ đầu nó.

Sau hai ngày nó đã khỏe lại hần do công chăm sóc của hần.

“Bà xã có gì nói với anh không?” hần ôm nó trong lòng nhẹ nhàng hỏi.

“Anh...” nó gập ngừng

“Bà xã, mấy ngày vừa rồi em rất lạ, tự nói hay để anh tìm ra lý do, nếu để anh tự tìm ra, hậu quả em tự gánh nhé” hần nhẹ nhàng nói, nhưng cũng khiến nó run rẩy.

Ông xã của nó mỗi lần nó làm sai cái gì thì đều khiến nó mấy ngày mất ngủ, thật sự rất đáng sợ.

“Sao?” hần biết vợ hần đang run.

“Em khai” nó sụt sùi, đây là chiêu giảm nhẹ hình phạt tốt nhất.

Sau khi nó trình bày xong xuôi thì hắn chỉ cười chiều hôn nó và nói “ bà xã ngốc của tôi, ngoài em ra đời này anh không có coi ai là phụ nữ đâu”

Nó mát cả ruột gan

Hóa ra ông xã nó có kế hoạch đi tuần trăng mật lần thứ N trong vòng hai tháng nên hắn mới bận rộn thu xếp công việc như thế.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-tot-bung>